

၈ : ၈ : ၀ ၁ ၆

BURMESE CLASSIC

မြတ်ဗွယ်သွယ်

ချစ်သူရွှေစင် သူရုပ်သွင်ကို

design : so br : 11000

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၂၆၃၀၆၁၀
- မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၃၄၇၀၆၁၀
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ
ပထမအကြိမ်။
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀ ကျပ်
- အုပ်ဆီစိုင်း - ဘိုဘိုထွန်း
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)
ဓံပယ်အောင်ဆတ်
၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်။
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်မိုးသီတာ (မိုးမိုးစာပေ)
(မြ-၀၃၀၅၁)
အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့။

BURMESE CLASSIC

မြေပုလဲသွယ်

ချစ်သူရွှေဝင်သူရုပ်သွင်ကို

မိုးမိုးစာပေ

အခန်း (၅)

“စိတ်ညစ်တယ်...စိတ်ညစ်တယ်”

“ဒီလိုချုပ်ချယ်နေပုံမျိုးနဲ့ မြဲမြံသေသွားတာကမှ ကောင်း ဦးမယ် သိလား”

“အိး...ဟီး...ဟီး”

ပါးစပ်ကတင် ပြောတာမဟုတ်။ အာခေါင်ခြစ်၍ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ငိုချလိုက်ပုံကြောင့် သေါငြိမ်းကိုယ်တိုင်လည်း မှုသာခင်နှင့်အတူ ရောပြီးငိုလိုက်ချင်သည့် အဖြစ်ပါ။

“မပြောကောင်းမဆိုကောင်းတွေ မမှလေးရယ်၊ ဘာလို့ ဒီလောက်ငိုနေတာလဲကွယ်၊ ဘွားက မှုကို ချစ်လို့ပါ”

“မချစ်နဲ့...မချစ်နဲ့၊ မှုကို ဘယ်သူမှမချစ်တာ အကောင်း

ဆုံးပဲ”

မေ့မေ့မှာ အရူးမလေးလို ဆိုလိုက်မိသည်။ လူးလိုမ့်ငိုယို ထားသော မျက်ရည်များကြောင့် ပြင်ဆင်ထားသမျှ အလှတွေအား လုံး ပျက်ကုန်ပြီဖြစ်သည်။ စိတ်မှာ မွန်းကျပ်နေရသမျှ ဘယ်နေရာ မှာ ရင်ဖွင့်ဖောက်ခွဲပစ်ရမှန်းမသိတော့ အခန်းထဲက ပစ္စည်းတွေကိုပဲ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် မေ့သခင် ပျက်ဆီးပေါက်ခွဲပစ်လိုက်သည်။

“ကဲဟာ...ကဲ...”

“ဝုန်း”

“ခွမ်း”

“ခွမ်း”

ပစ္စည်းများ ကျွဲကွဲသံ အဆက်မပြတ်နှင့်အတူ လှပသန့်ရှင်းသော မေ့သခင် အခန်းလေးမှာလည်း တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် မှန်ကွဲစများ၊ ယန်းအိုး၊ ပေါင်ဒါဗူး၊ ရေမွှေး၊ နှုတ်ခမ်းနီ၊ လက်သည်းဆိုးဆေးဗူးတွေ ပြန်ကျဲသွားကာ အရပ်ခိုင်းအကျည်းတန်သွားသည်။

ဒေါ်ငြိမ်းက မေ့သခင်လုပ်သမျှကို တစ်ခုမတားမြစ်ဘဲ လှပသော မေ့မျက်နှာလေးကိုသာ သနားချစ်ခင်စွာ ငေးကြည့်နေသည်။ မေ့ဘဝလေးက ဘာတစ်ခုမှ မလွှတ်လပ်။

ဘယ်သွားသွား၊ ဘာလုပ်လုပ် မေ့အနားမှာ အစောင့်အရှောက် သော်ဒီဂတ်တွေအပြည့်။ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် အိမ်က လူတွေလိုက်တာကို မေ့ မပြောလိုပါ။

အခုတော့ ဘွားက မေ့ဈေးသွားလည်း လိုက်ချင်သည်။

အားကစားကွင်းသွားလည်း ပါလာသည်။ မေ့ကဲဆုံး ကုန်ကုန်ဖြောရလျှင် မေ့ဘယ်သွားသွား ဘွားကလိုက်ရမူ။

ကလေးဘဝတုန်းက ဘွား ဘယ်လိုလိုက်လိုက် မေ့အတွက် ပြဿနာမရှိပါ။ တစ်ဦးတည်းသော စာမေ့ဆက်ခံရမည့် မြေးမလေးကို သိပ်ချစ်လို့ မျက်စိအောက်က ငေးရှက်မခံနိုင်အောင် ချစ်ရတာကို အပြစ်လိုလည်း မမြင်ခဲ့ပါ။

မေ့ကို ဘွားက သိပ်ချစ်သလို မေ့ကလည်း ဘွားကို သိပ်ချစ်ပါသည်။ အခုလည်း ချစ်ပါသည်။ အောင်ကိုလည်း ဘွားကို ငမချစ်နေမှာ သေချာပါသည်။

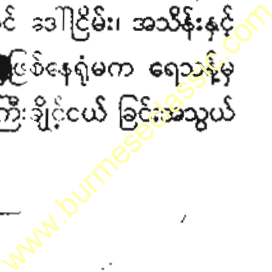
သို့သော်လည်း ချစ်တာက ချစ်တာငါခြား၊ စိတ်ကျည်းကြပ်၊ စိတ်ရှုပ်အနေခက်ရသည်က တခြားနဲ့ မေ့မေ့မှာ အခုလို ဆော်ဟစ်ငိုယို ပေါက်ကွဲခြင်းဖြစ်သည်။

မေ့အဖြစ်က ဘယ်သူနှင့်မှမတူ။

မေ့လိုအဖြစ်မျိုးလည်း တခြားသူတွေမှာ ရှိနိုင်မည်မထင်။

ပြဿနာမှာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ အငိုမလှလှလေးဖြစ်နေပြီဖြစ်သော မေ့သွားရာနောက်ကို ဘွားက အမြဲလို ကန့်လန့်လိုက်ပါလာတတ်ခြင်းက မေ့အတွက် လူအများ လှောင်ပြောင်စရာ၊ ရယ်မောစရာ ဖြစ်လာခဲ့ခြင်းတည်း။

ကားတစ်စီးနှင့် ဘွား အပါအဝင် ဒေါ်ငြိမ်း၊ အသိန်းနှင့် ဦးမြိုင်တို့က မေ့နှင့် မခွဲအမြဲ တစ်တွဲတူဖြစ်နေရုံမက ရေသန့်မှသည် ချိုချိုချစ်ချစ် စားစရာအားလုံး ချိုင့်ကြီးချိုင့်ငယ် ခြင်းအသွယ်

သွယ်။ အိတ်အမျိုးမျိုးဖြင့် ရေပူရေအေး ကမ်းလှမ်းမည်သူ အဆင်
သင့်နေရသည့်ဘဝကို မေ့သခင်မှာ စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့လှပါပြီ။

ဘာလို့ချင်လိုက်တာဟု မေ့မှာ တမ်းတစရာမလိုအောင်ပင်
မေ့အတွက် ပြည့်စုံရုံမက ပိုလျှံနေသည့်ဘဝ။ ထမင်းဟင်း ဘယ်လို
ဖြစ်လာသည်ကို မေ့ မသိရ။

ဒီးဖိုချောင်ဆိုတာ မေ့နှင့် မည်သို့မှ မသက်ဆိုင်သလို၊
ငွေကိုပင် ဘယ်လိုသုံးစွဲရမှန်း မသိသည့် မေ့ ဖြစ်လာရအောင်
ဘွားက မေ့အတွက် ပြည့်စုံခမ်းနားစွာ လိုတရဖြစ်အောင် ဘက်စုံ
ထောင့်စုံ ဖြည့်ဆီးပေးနိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

မေ့အတွက် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများအားလုံး အမြဲလို
လှပဆန်းသစ်နေရုံမက အဖိုးထိုက်အဖိုးတန် ပစ္စည်းများချည်းဖြစ်
ကာ အခုအသက်အရွယ်အထိ မေ့ကိုယ်တိုင် မေ့လက်နှင့် ထိကိုင်
ဝယ်ယူဘူးသော ပစ္စည်း ဘာတစ်ခုမှမရှိပါဟုဆိုလျှင် လွန်သည်ဟု
ထင်ကြလေမိမည်။

အရင်တုန်းကတော့ မေ့သခင် ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုဘဝထဲ
မှာ အလိုက်သင့် ပျော်ရွှင်ကျေနပ်စွာ နေနိုင်ခဲ့ပါသေးသည်။ အခု
တော့ မေ့သခင်ဆိုတာ ရွှေလျှောင်အိမ်ထဲက ငှက်ကလေးလို မနေလို
တော့ပြီ။

လူငယ်ပီပီ လွတ်လပ်မှုကို လိုချင်လာသည်။ ပျော်ရွှင်မှု
ကို တမ်းတလာသည်။ အထူးသဖြင့် မေ့သခင်နောက်ကို ဘွား
အပါအဝင် မည်သူ့ကိုမှ လိုက်မလာစေချင်တော့သည့် စိတ်ဆန္ဒ

မှာ အပြင်းထန်ဆုံးဖြစ်သည်။

မေ့ကို တော်ဝင်မင်းသမီးလေးတစ်ပါးလို အပူအအေးပေး
ထီးမိုးပေးမည့်သူ၊ ကားတံခါးအသင့် ဖွင့်ပေးမည့်သူ၊ ထမင်းကိုပင်
ယူစားစရာမလို အသင့်ခွဲကျွေးမည့်သူများနှင့် ကင်းဝေးလိုလာသည်။

မေ့သွားရာနောက်သို့ ဘွားလိုက်ပါ၍ မသင့်တော်တော့
ပြီဖြစ်ကြောင်း လေသံအေးအေးနှင့် မေ့ကိုယ်တိုင် ဘွားကို နှစ်သိမ့်
ပျောင်းဖျသောစကားကို ဘွားက လုံးဝလက်မခံခဲ့ပါ။

သိပ်လှသည့် မေ့ကို လုံးဝစိတ်မချနိုင်သဖြင့် အခုမှ ပို၍
ပင် မေ့သခင်နောက်ကို အတူလိုက်ပါသင့်သည်ဟု ဆိုလာခြင်းက
မေ့သခင်အတွက် ရယ်ရခက်၊ ငိုရခက်နှင့် ဖြစ်ခဲ့သည်အထိ။

“မြေးလေးကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့ စိတ်မချလိုပါကွယ်”

“မေ့ကိုချစ်ရင် မေ့ဆန္ဒကိုလည်း လိုက်လျောပေးသင့်ပါ
တယ် ဘွားရဲ့၊ ဘွားပဲ မေ့ကို ချစ်တယ်နော်”

“ချစ်လို့ကို စိတ်မချနိုင်တာပေါ့ ကွဲ့”

ဒီတစ်ခါ ဘွား၏ မေ့ကိုချစ်လို့ပါ ဆိုသည့် စကားက
မေ့နားထဲမှာ မချို့မြိန်တော့ပါ။ ငယ်ငယ်ဘုန်းက မေ့ကိုချစ်လို့၊
စိတ်မချလိုပါဆိုသည့် စကားတွေကို မေ့ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်စွာ လိုက်နာ
ကျင့်သုံးခဲ့ပြီးပါပြီ။

အခု မေ့က အရင်တုန်းက ကလေးမပေါက်စလေး
မေ့သခင် မဟုတ်တော့။ တက္ကသိုလ်၏ အလှသရဖူမလေး မေ့
ဖြစ်၍လာခဲ့ပါသည်။

မေ့သခင်နောက်ကို ဘွားနှင့်အတူ လိုက်ပါလာကြသူများကို မေ့ စိတ်ရှုပ်ငြီးငွေ့လာသည်။ ကိုယ်နှင့် သက်တူရွယ်တူ မိန်းကလေး ယောက်ျားလေးတွေ လှောင်ပြောင်သရော်ခံရတာကို မေ့ ရှက်လာသည်။

မေ့ကိုချစ်သည်ဟု မမြင်တော့။ မေ့ကို ဘာတစ်ခုမှ လွတ်လပ်ခွင့်မပေးတော့ဘဲ တင်းကြပ်လွန်းသော အနှောင်အဖွဲ့တွေနှင့် မလှုပ်နိုင်အောင် ချုပ်ချယ်ကန့်သတ်ထားသည်ဟု ခံစားလာရသည်။

တကယ်လည်း ထိုအတိုင်း ဖြစ်နေသည်ဟု မေ့ ခံစားလာရပြီးသည့်နောက်မှာ ဘွားနှင့် မေ့ကြားမှာ အခုလို ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မှု ပေါက်ကွဲမှုလေးများ ဖြစ်ပေါ်လာရခြင်းတည်း။

“မေ့ သေချင်တယ် ဒေါ်ငြိမ်းရယ်၊ ဒါမှ မေ့လည်း အခုလို အချစ်ခံရတဲ့ဘဝက ကျွတ်မှာ”

“အိုကွယ်...ဘွားကြားရင် စိတ်ဆင်းရဲနေပါဦးမယ် မေ့လေးရယ်”

“ဪ...မေ့ကတော့ သိပ်ပျော်နေတယ်ထင်လို့လား”

“အဲဒီလို မပြောပါဘူးကွယ်၊ တစ်သက်လုံး ဒီလိုပဲ နေလာခဲ့ပြီးမှဆိုတော့ ရုတ်တရက် အပြောင်းအလဲကို ဘွားက လက်မခံနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတာပါ မေ့ရယ်”

စိတ်ညစ်ညူးရှုပ်ထွေးနေရာသော မေ့သခင်၏ မျက်နှာလှလှလေးကိုကြည့်ရင်း မြေးအဘွားနှစ်ယောက်ကြားက ဖြေရှင်းရခက်လှသော အနေအထားကို ပြေလည်ငြိမ်းချမ်းသွားအောင်

တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ကြိုးစားနှစ်သိမ့်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။

“မေ့က ကလေးမဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ ဘွား သိသင့်တာပေါ့လို့”

“အေးပါကွယ်...အေးပါ၊ ဘွား နားလည်အောင် ဒေါ်ငြိမ်း ပြောပါဦးမယ်၊ မေ့လည်း စိတ်ကိုလျှော့ပါနော်”

“မေ့...သိပ်စိတ်ညစ်နေပြီ ဒေါ်ငြိမ်းရယ်”

ငိုသလေးဖြင့် တုန်ရိစ္စာ မေ့ဆိုလိုက်သည်။ တကယ်လည်း မေ့ စိတ်ညစ်သည်။ ဘွားကိုလည်း သနား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း သနားနှင့်။ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျအောင် အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲရသည်ကလည်း အကြိမ်ကြိမ်ပင်။

“နောက်တော့ ပြေလည်သွားမှာပါ ကလေးရယ်၊ က...က မျက်ရည်တွေသုတ်လိုက်ပါဦး၊ ဒေါ်ငြိမ်း ဒီအခန်းထဲက ပစ္စည်းတွေကို အမြန်ရှင်းလိုက်မယ်ဟုတ်လား”

မေ့ထံမှ ဘာသံမှထွက်မလာတော့ပါ။ ခုတင်ထက်မှာ မှောက်ခုံလေးအိပ်ရင်း သူမနှင့်ဘွားကြားက မှားယွင်းနေသော လွဲမှားနေမှုကြီးကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ဖြေရှင်းရမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ပြဿနာက ရိုးရိုးပြဿနာမဟုတ်။

အချစ်လွန်ကနေသည့် ပြဿနာဖြစ်သည်။ ဘွားကို မေ့ချစ်ပါသည်။ အခုလိုပြောနေရသည်ကိုလည်း စိတ်မကောင်းပါ။

မေ့ကိုယ်တိုင်လည်း လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ နေလိုတော့

မြုလဲသွယ်

ခက်နေသည်။ အခုလို ပြဿနာတွေ ဖြစ်လာတော့ ဘွား
စိတ်ဆင်းရဲရသလို မေ့လည်း မပျော်ရွှင်ပါ။

“ဒေါ်ငြိမ်း”

“ပြောပါ ကလေး”

“ဘွားကို မေ့နောက်ကိုမလိုက်သင့်တဲ့အကြောင်း သေချာ
ပြောပြပေးပါနော်”

“စိတ်ချပါကွယ်...မေ့ စိတ်ဆင်းရဲနေတာကို ဘွားလည်း
ကြည့်ရက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“မေ့ကို ဘွားက သိပ်ချစ်တာမဟုတ်လား၊ ဖြစ်စေချင်
တဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာမှာပါ”

မေ့သခင် ကျေနပ်သွားအောင် ပြောလိုက်ရသော်လည်း
ဘွားစိတ်ကို သိထားသော ဒေါ်ငြိမ်းမှာ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းကျိတ်
ချလိုက်တာကို မေ့မသိရှာ။ အခုပင်လျှင် ဘွားတစ်ယောက်တည်း
သူရင်ထဲက ခံစားချက်များကို အနားမှာ ဘယ်သူရှိမရှိရှိ စိတ်ရှိ
တိုင်း တတွတ်တွတ်ရွတ်နေပေတော့မည်။

“မေ့ အနားယူလိုက်ပါဦးကွယ်၊ အောက်မှာကလည်း
ဘွားတစ်ယောက်ထဲ၊ ဒေါ်ငြိမ်း အောက်ကိုဆင်းလိုက်ဦးမယ်နော်
ကလေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

လိမ္မာယဉ်ကျေးရှာသော မေ့မှာ ဘွားနှင့်သူမတို့ အချစ်
လွန်ကဲနေသည့် ပြဿနာမှလွဲ၍ ကျန်သည့်အချိန်တွေမှာ ပကတိ

ငြိမ်းချမ်းစွာ နေလိုသူလေးသာဖြစ်ရာ အခုလည်း စောစောတုန်းက
မေ့ မဟုတ်တော့သလို နူးညံ့သိမ်မွေ့လို့ နေပြန်ပါသည်။

မေ့သခင်၏ အိမ်ခန်းတံခါးကို ဒေါ်ငြိမ်းကိုယ်တိုင်
ညင်သာစွာ ဆွဲပိတ်ပေးခဲ့ပြီးနောက် အောက် သပ်မှာ ဒေါ်ငြိမ်းဆင်း
အလာကို စောင့်နေမည့် ဘွားရှိရာ ရောက်ခဲ့ရသည်။

“မေ့လေးရော”

“အိပ်သွားပါပြီ မမကြီး”

ကြားထဲကပဲ ဒေါ်ငြိမ်း ညာလိုက်ရသည်။

ထိုအခါမှပင် စိတ်သက်သာရသွားသလို ဘွားထံမှ
သက်ပြင်းချသံကြီး ဟင်းခနဲ ထွက်ပေါ်လာ၏။

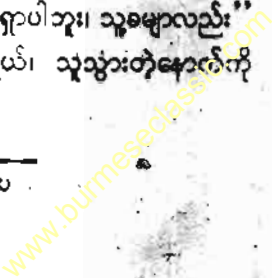
“တစ်သက်လုံး ချစ်လွန်းလို့ ငိုထားတော့မတတ် အလို
လိုက် အကြိုက်အောင်ထားခဲ့သမျှ အခုလို အရွယ်လေးရလာတာနဲ့
ဘွားအကြီးရဲ့ ရင်ကို ခြေကန်နိမ့် ကြီးစားတော့တာပါပဲလား
မငြိမ်းရယ်”

“ငါ ရင်နာတယ်ဟဲ့၊ ရင်နာတယ်”

ပြောရင်း ရင်ဘတ်ကို လက်သီးဆုပ်နှင့် ထုနှက်နေသဖြင့်
ဒေါ်ငြိမ်းမှာ ဘွားလက်ကို အပြေးဆွဲရင်း မျက်လုံးပြူး မျက်ခန်းပြာ
နှင့် တားမြစ်ရပါသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ မမကြီးရယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မနှိပ်စက်ပါနဲ့၊
မေ့လေးက မမကြီးပြောသလို မဟုတ်ရရှာပါဘူး၊ သူ့မမျှာလည်း”

“ညည်းမသိပါဘူး မငြိမ်းရယ်၊ သူ့သွားတဲ့နောက်ကို

ငါမလိုက်ဘူးဆိုကတည်းက အဖြေက ရှင်းနေတာပဲ။ သူ့မှာ ငါ့ထက်အားကိုးအားထား ပြုရမယ့်သူရှိနေလို့ပေါ့။”

“ညည်း ဒီလောက်မှ မစဉ်းစားမိဘူးလားဟင်”

“မဟုတ်နိုင်ပါဘူး မမကြီးရဲ့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ မေ့လေးကို အထင်မလွဲပါနဲ့”

“အထင်လွဲနေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ငါ စိတ်ထဲကကို သူ့အလိုလိုသိနေတာပါ။ သူ အဲဒီလိုပြောရက်တာကို တွေးမိတိုင်း ငါ့အသည်းနှလုံးတွေ နာကျင်လွန်းလို့ပါ”

ငိုသံပါကြီးနှင့် တုန်တုန်ရီရီ ပြောနေရာပုံကလည်း မြင်ရသူ အတွက် တကယ့်ကို စိတ်မသက်သာစရာ ကောင်းလှသလို အပေါ်ထပ်မှာ ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်း စိတ်ထင်တိုင်း ငိုယိုပေါက်ကွဲရှာသော မေ့အဖြစ်ကြုံပြန်တော့ စိတ်သက်သာစရာ တစ်ကွက်မှ မရှိသည့် အတွက် သည်အဘွားနှင့် သည်မြေးကြား ဒေါ်ငြိမ်းကိုယ်တိုင်လည်း ဘာတစ်ခုမှ ဟုတ်တိပတ်တိ မဖြေရှင်းနိုင်သည့်အတူ ဟစ်၍သာ ငိုလိုက်ချင်မိသည်။

အိမ်ရှေ့မှ အိမ်နောက်မချမ်းသာ။ အိမ်ကြီးရှင်တွေ စိတ်ဆင်းရဲနေမှတော့ ဒေါ်ငြိမ်းတို့ အလုပ်သမားတွေလည်း ဘယ်မှာ စိတ်ချမ်းသာနိုင်ပါမည်နည်း။

“အခု ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမတုန်း မငြိမ်းရယ်၊ ငါ့မှာ အိုကြီးအိုမနဲ့ စိတ်ဆင်းရဲလှပြီအော့၊ စိတ်ဆင်းရဲလှပြီ”

“မေ့လေး သဘောကိုသာ လိုက်ပေးလိုက်ပါတော့လား”

မမကြီးရယ်”

လေသံပျောလေးနဲ့ မေ့သခင်ဘက်က ရပ်တည်ပေးမိသည်။

“အိုအေ...အပျိုရွယ်လေး၊ သူ့စိတ်နဲ့ သူ့သဘော လွှတ်ပေးလို့ဖြစ်မလား”

“အခုခေတ်က လူလိမ်လူညာတွေကလည်း ပေါ့ပါဘိနဲ့ မေ့လေးက လူတွေအကြောင်း၊ လောကကြီးအကြောင်း ဘာမှသိရှာတာမဟုတ်ဘူး မငြိမ်းရဲ့”

“သူ့ရှေ့မှာ ဒီဘွားအေကြီးတစ်ယောက်လုံး ရှိနေလို့ ဒင်းလေးခမျာ ဒီအသက်အရွယ်အထိ ခလုတ်ထံ ဆူးမပြေ လိုတရ နေနိုင်တာ အမှိုက်မလေး မသိရှာဘူး”

“ငါသာ သူ့ရှေ့မှာမရှိရင် အမလေး မတွေးရဲပါဘူး မငြိမ်းရယ်၊ သူ့အဖြစ်ကို စိတ်ကူးနဲ့တောင် မတွေးရဲပါဘူး”

ဪ...ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ။

မေ့သခင်အတွက် ဘွားက သူမရှိလို့မဖြစ်ဘူးဟု ထင်မြင်ယူဆနေချိန် မေ့သခင်ကလည်း တစ်သက်လုံး အကျဉ်းစံရွှေမင်းသမီးလေးလို နေထိုင်လာခဲ့ရသော သူ့အဝကို စိတ်မျက်ငြိုးရွေ့လာနေသည့်အဖြစ်က ပြောင့်ပြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်နေသည်။

“ဒါလည်းဒါပေါ့ မမကြီးရယ်၊ မေ့ဘဝမှာ မမကြီးမရှိမဖြစ် လိုအပ်တာလည်း အမှန်ပါပဲ”

“အေးလေ...ညည်းတွေးသလို မေ့ခမျာ မတွေးမိတာကို”

www.burmeseclassic.com

က သနားစရာဖြစ်နေပြီ”

“ဒါပေမယ့်...မေလေးဘက်ကလည်း ပြန်ကြည့်ပေးရမှာပေါ့ မမကြီးရဲ့၊ သူ့ခမျာမှာလည်း နေရာတကာ ဘွားအေကြီးက တစ်ပူးပူးတစ်တွဲတွဲ လိုက်လာနေမှတော့ ကလေးလည်း အနေရခက်စိတ်ရှုပ်ရှာမှာပေါ့”

“အလိုတော်...ဒါက အခုမှလိုက်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူစိတ်ရှုပ်ရအောင် အနေရခက်ရအောင် ကျုပ်တို့က သူ့ကို ဘာများလုပ်နေလို့လည်း”

ဒေါ်ငြိမ်းစကားကို ချက်ချင်းတုံ့ပြန်လိုက်ပုံက ကဲကဲဆတ်လှသည်ဖြစ်ရာ ဒီပုံအတိုင်းဆို ဘွားနှင့်မြေးကြားက ပြဿနာမှာ အလွယ်တကူ ငြိမ်းအေးနိုင်မည်မဟုတ်ဟု တွေးပြီး ကြားထဲက ရင်လေးသွားသည်။

“ဟွန်း...အခုမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် တစ်သက်လုံး ဘွားအေရင်ခွင်အောက်မှာ နေလာခဲ့တဲ့ကလေးက သူစိမ်းစိတ်ဝင်ပြီး အချိုးအမျှိတ်တွေ ပြောင်းလွဲလာလိုက်တာ”

ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် ပြန်လည်မစဉ်းစား။ အခြေအနေ အချိန်အခါတွေလည်း မထည့်တွက်မိဘဲ မြေးဖြစ်သူ သူ့အပေါ်မှာ ဤမျှ ဖြစ်ဖြစ်ခါခါ ရက်စက်ရပါမည်လားဆိုသည့် တွေးလုံးဖြင့် ရင်နှာပြီး ရင်နှာနေရာသော ဘွားမှာ သူ့ချစ်သော မြေးမလေး၏ အပြောင်းအလွဲပေါ်မှာ တကယ်ကို မကျေမချမ်း စိတ်ဝမ်းကွဲရက်လေခြင်းဟု မှတ်ယူဝမ်းနည်းကာ ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေပါသည်။

“သေချာပါတယ် မိငြိမ်းရယ်၊ သူ့မှာ ငါတို့ ဒီလောက်ကရစိုက်နေတဲ့ကြားက ချစ်သူရည်းစားရှိနေပြီ”

“အို...မမကြီးကလည်း မဟုတ်တား ပြာရှော့မှယ်”

အစတုန်းကတော့ ထင်ရုံ။ အခုတော့ အသေအချာ အတိအကျကြီး စွပ်စွဲနေပြီဆိုတော့ မေ့သခင် တောင်းဆိုနေသလို လွတ်လပ်ရေးရဖို့မမြင်ဘဲ ပို၍တင်းကျပ်ဖို့က သေချာလျက်ရှိနေသဖြင့် ဒေါ်ငြိမ်းမှ မေ့အတွက် ကာကွယ်စကား ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်ကိုဟုတ်ပါတယ်အေ...ဒါကြောင့် ဒီလိုစကားတွေ ကလေးပါးစပ်က ပြောထွက်ရက်တာပေါ့”

“ချစ်သူရည်းစားထားတာ မပြောပါဘူး၊ အခုလို ဘွားနဲ့ မြေးကြားမှာ သွေးခွဲအောင် ပြောတဲ့စကားတွေ ရှိလာတာကိုတော့ လုံးဝခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး”

“မေ့ချစ်သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ အမြီးစုံဝမ်းကြစမ်း”

သူ့ဘာသာသူ စွဲချက်တင်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် အမိန့်ချသော ဘွားကြောင့် မေ့ဖို့ဝယ်စား သက်ပြင်းကြိတ်ချမ်းသည်။

“ဘာတွေလုပ်ဦးမလို့လဲ မမကြီးရယ်”

“တွေ့ရင်...မြေးအဘွားနှစ်ယောက်တည်းရှိတာကို သွေးခွဲအောင်ပြောတဲ့ သင်းကို ငါ့မြေးနဲ့ ဘယ်လိုမှ သဘောမတူနိုင်ဘူးလို့ အပြတ်ပြောမလို့ဟေ့”

“ဘယ်နှယ့်တော်...မြေးကိုချစ်ရင် ဘွားအေကြီးကို တည့်အောင်ပေါင်းရမှာပေါ့၊ အခုတော့ မြေးကို သူတစ်ယောက်ထဲ

“ဒရိုင်ဘာ”

“လာပြီဗျို့...လာပြီ”

အသံကို အရင်ဦးအောင် ကြားလိုက်ရသည်။ နောက် အိမ်လေးထဲက လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ အသားဖြူ မျက်ခုံးထူထူ၊ အရပ်မြင့်မြင့် လှပချောချောနှင့်လူက မေ့မေ့ မားခနဲရုပ်လာသဖြင့် မေ့မှာ အံ့ဩသွားသည်။

“ရှင်က ဒရိုင်ဘာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားကရော”

“ကျွန်မက အိမ်ဖော်ပါ”

“ဗျာ”

အိမ်ဖော်နဲ့ဒရိုင်ဘာ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်

ကြည့်ရင်း နေညှိရင်ထဲ ကျလိကျလိဖြစ်လာကာ သက်ခနဲ တစ်ချက် ရယ်လိုက်မိသည်။

“ရှင်က ဘာရယ်တာလဲ”

“သဘောကျလို့”

“ဘာ”

“ကျုပ်က ဒရိုင်ဘာ၊ ခင်ဗျားက အိမ်ဖော်၊ အဲဒါကို ကျုပ်က သဘောကျတာ”

“ဟင်”

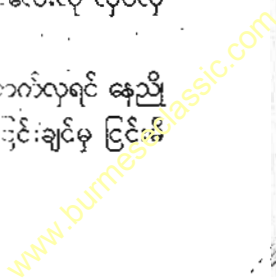
“ရှင်...ရှင် ဘာစကားတွေပြောတာလဲ”

သူ့ကိုယ်သူ ရုပ်ကလေးချောတယ်ဆို ဦး မေ့သခင်ကို အိမ်ဖော်မလေးဟုထင်ပြီး တွေ့တွေ့ခြင်း ထိကပါးနိကပါး စကား ပြောရကောင်းလားဟု မေ့သခင် စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်နေချိန်မှာ နေညှိ ရင်ထဲမှာလည်း အခံရခက် မခံချိမခံသာဖြစ်နေတာကို မည်သူမျှ အသိ၊ သူ့ရှေ့မှာရှိနေသည့် အိမ်ဖော်ဆိုသည့် မချောလေး ဒေါသဖြစ် နေတာကိုသာ စေ့စေ့စူးစူးလေး စိုက်ကြည့်ပြစ်လိုက်သည်။

ကြည့်စမ်း...။

အိမ်ဖော်ဆိုသည့် အမည်ဆိုးကြီးနဲ့ မလိုက်အောင် ဖြူဖွေး နူးအိနေသည့် မချောလေးက တကယ်သူဌေးသမီးလေးလို လှပလှ ရက်နိုင်လွန်းလှချည်လား။

မေ့သခင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးသာ သူမလောက်လှရင် နေညှိ ဆိုသည့်သူကလည်း လက်ထပ်ဖို့အရေးကိစ္စကို ခြင်းချင်မှ ငြင်းမိ

ဆွေရယ်လို့လည်း မရှိ။ လှပလွန်းသော မေ့ကို ခင်မင်ချင်သူများစွာ ရှိသော်လည်း ဘွားအိမ်နဲ့ဖြင့် မည်သူ့ကိုမှ အပေါင်းအသင်း မလုပ်ခဲ့။

စိတ်လည်းမဝင်စား၊ ကျောင်းနှင့်အိမ်၊ အိမ်နှင့်ကျောင်း နေလာခဲ့ရာမှ အခုလို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ဖြစ်လာသည့်အချိန်မှာ ဘွားကိုယ်တိုင် မေ့နှင့်အတူ လိုက်ပါမည်ဆိုလာခြင်းကြောင့် မျက်ရည်အရွှေသားနှင့် ပြင်ဆင်ထားသမျှ ပျက်စီးရကာ အိပ်ရာထက်မှာ လူးလိမ့်ငိုပွဲဆင်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ဘွားကလည်း မေ့နောက်ကို မလိုက်ရသဖြင့် ခံစားကြေကွဲနေရသလို မေ့ကလည်း ဘွားကို သူမနောက် မလိုက်သင့်ကြောင်း ပြောဆိုရင်း စိတ်ရှုပ်ဝမ်းနည်းနေရသူဖြစ်သည်။

“မဖြစ်ဘူး...မဖြစ်ဘူး။ မေ့ကို မတော်တရော်တွေနဲ့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ ကိုယ်သဘောကျတဲ့လူနဲ့ ရွေးပြီး ယူခိုင်းမှဖြစ်မှာပါ။ ဒါမှ ငါချစ်တဲ့ မြေးလေးနဲ့ မခွဲမခွာ အတူတူနေရမှာ”

ထိုအတွေးများက ဘွား၏အတွေးဖြစ်သလို မေ့၏ အတွေးများကတော့ ဘွားနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် သူမနှင့်ဘွားတို့ကြားက မှားယွင်းလွဲချော်နေမှုများကို တယ်သို့တယ်ပုံ ဖြေရှင်းရမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်နေရှာပါတော့သတည်း။

အခန်း (၂)

“ဟော...လာကြပြန်ပြီ”

အသိန်းစကားကြောင့် ယန်းပင်များကို မေးလောင်းနေရာမှ မေ့သခင် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရုပ်တန်သွားသည့် ကားတစ်စီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူများက မေ့သခင် တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးမတွေ့ဘူးသော မျက်နှာစိမ်းစဉ်သည် အမျိုးသားကြီးတစ်ဦးနှင့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးတို့ ဖြစ်သည်။

မေ့ ကြည့်နေဆဲမှာပင် ဘွားက 'ဧည့်သည်များကို ပြီးရှင်ဧက ကြိုဆိုပြီး အိမ်ထဲကို ဦးဆောင်ခေါ်ယူသွား ကာကို မြင်လိုက်ရသည်။

“အခုတလော...အိမ်ကို ဧည့်သည်တွေ ခဏခဏ

www.burmeseclassic.com

လာနေကြတယ်နော် မမမေ့”

“အင်း”

“ဘွားတော့...မမမေ့ကို အံ့ဩအောင် တစ်ခုခုလုပ်ပေးဦးမယ်ထင်တယ်။ ဟိုတစ်ခါက မမမေ့မွေးနေ့တုန်းကလိုလေ”

“သိပါဘူးဟယ်...ဘွားက မေ့နောက်ကို မလိုက်ရတော့ပျင်းလို့နေမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်။ အခုဆို ဘွားမှာ အိမ်ကိုလာတဲ့ ဧည့်သည်တွေကို စကားပြော ဧည့်ခံရလွန်းလို့ မမမေ့နောက်ကို လိုက်ဖို့မပြောနဲ့ သတိတောင်ရပုံ မပေါ်ဘူးသိလား”

အသိန်းက သူထင်မြင်ယူဆချက်ကို မေ့သိအောင် အားပါတရ ပြောနေပေမယ့် မေ့တော့ အသိန်းစကားကို လက်မခံပါ။ မေ့နောက်ကို လိုက်ဖို့ သတိမရတာမဟုတ်။ တမင်သတိမရချင်ဟန်ဆောင်နေမှန်း အသိန်း မသိပေမယ့် မေ့ကတော့ သိနေပါသည်။

“ဘွားတစ်ယောက်ထဲ ဒီလိုနေတာထက်စာရင် ဧည့်သည်တွေ ဘွားခါကို အခုလိုလာနေတော့ ဘွားအတွက် ပိုကောင်းတာပေါ့ အသိန်းရဲ့ နို့မို့ဆို ဘွားတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လောက် သနားစရာကောင်းလဲ”

“ဘွားတစ်ယောက်ထဲ မဟုတ်ပါဘူး မမမေ့ကလည်း အိမ်မှာ အသိန်းရော ဒေါ်ငြိမ်းတို့ရော အတူရှိနေတာပဲဥစ္စာ”

“အေးပါ...မမမေ့လည်း ဘွားစိတ်ညစ်အောင် ဘယ်လုပ်ချင်ပါ့မလဲဟယ်။ မတတ်သာလွန်းလို့သာ မပြောရတာပါ။ မေ့

လည်း ဘွားတိုချစ်ပါတယ်”

မေ့ကျောင်းသွားရာနောက်ကို ဘွား မငဲ့ကံတော့ပါဟု ကတိစကားရပြီးသည့်နေ့က မေ့သခင်တစ်ယောက် သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းများကြားမှာ အရင်တုန်းကလို ပြောပြောခြင်း မခံရတော့သလို ပြုံးစိမ်အကြည့်များဘေးကလည်း ကင်းဝေးခဲ့ရပြီမို့ မေ့စိတ်မှာ သူများတွေနှင့်တန်းတူရည်တူ လွှတ်လပ်ပျော်ရွှင်မှု ရရှိခဲ့ပါသော်လည်း မေ့ကျောင်းသွားတိုင်း အိမ်ပေါ်က အထိ လိုက်ပို့ပေးပြီး မေ့ကားလေး ပျောက်သွားသည့်အထိ လှမ်းလှမ်းဆွေးဆွေးကြီး ရပ်တန့်ငေးမောကျန်ရစ်ခဲ့ရသော ဘွားအဖြစ်ကိုလည်း မေ့စိတ်မှာ ကျိတ်ပြီး သနားလှပါသည်။

မေ့ကို ချစ်လွန်း၍ မေ့စိတ်ဆင်းရဲမည့်အ ဖြစ်ကို မလုပ်ချင်သော ဘွားခမျာ သူ့စိတ်ချမ်းသာမှုထက် မေ့ခံခံချမ်းသာမှုကို ပို၍အလေးပေးခဲ့မှန်း မေ့နားလည်သဘောပေါက် ဘွားသည့်အတိုင်း နောက်နောင် မေ့ကြောင့် ဘွားကို ဘယ်တော့မှ စိတ်မဆင်းရဲစေရဟုလည်း ဆုံးဖြတ်ထားမိသည်။

မေ့သခင်အတွက် အရေးပေါ် ဘွားစိတ်ကြိုက် သတို့သားလောင်း ရှာဖွေပွဲကြီး ကျိတ်ပြီး ကျင်းပနေသည် က မေ့ခမျာ မရိပ်မိရှာ။ မေ့နောက်ကို အရင်လိုမလိုက်ရသဖြင့် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေ အိမ်ကို အလည်အပတ်ခေါ်ယူကာ စိတ်အပြောင်းအလဲသဘောမျိုးဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေရှာသည်ဟု ထင်သေးသည်။

ဘွားစိတ်ထဲမှာ မေ့တွင် ချစ်သူရည်းစား ရှိနေသည်ဟု

တရားသေ ယုံကြည်မှတ်ထင်ထားနေသည့်အဖြစ်ကို မေ့လည်းမသိ။
 မေ့၏ ထိုချစ်သူကပင် မေ့သခင်နှင့် ဘွားတို့အချစ်ကို ရက်စက်စွာ
 ပြုခွင်းဖျက်ဆီးသူအဖြစ် အနိုင်အမာ စွပ်စွဲပြောဆိုလျက် မေ့ကို
 သူ သဘောတူယုံကြည်စိတ်ချရမည့်သူနှင့်သာ လက်ထပ်ရမည်ဟု
 ဆိုကာ အခုလို သတိုးသားလောင်း ရှာဖွေပွဲကြီးကို ဘွားစိတ်၊
 ဘွားဆန္ဒ၊ ဘွားသဘောအတိုင်း ကျင်းပဆင်နွှဲနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါ်ငြိမ်းမှာ မေ့ဘက်က ဝင်ရောက်ရပ်တည် ဖြေရှင်းပါ
 သော်လည်း မရသည့်အဆုံး ဘွားနှင့်အတူ သတိုးသားလောင်း
 ရှာဖွေပွဲမှာ ဝင်ရောက်နေရသူဖြစ်သည်။

မေ့ကတော့ ထိုအဖြစ်အပျက်များကိုလည်း မသိ။ စိတ်
 လည်းမဝင်စား။ ဧည့်သည်များဖြင့် ပြုံးကာရယ်ကာ စကားဆိုနေ
 သော ဘွားအတွက်သာ ကျေနပ်နေပါသည်။

ထိုဧည့်သည်များကို ဘွား၏ ဧည့်သည်များဟုသာ
 သိထား၏။ ဘွားအပြင် မေ့သခင်ဆိုသည့် သူမနှင့် တိုက်ရိုက်
 သက်ဆိုင် ပတ်သက်နေတာသာ မေ့သိမည်ဆိုလျှင် အခုလို
 အေးဆေးသက်သာစွာ ပြုံးရယ်ကြည့်နူး နှစ်သိမ့်နေနိုင်မည် မဟုတ်
 တာလည်း သေချာပါသည်။

ဧည့်သည်များ ပြန်သွားသည်နှင့် ဘွားမျက်နှာပေါ်က
 အပြုံးများသည်လည်း ကွယ်ပျောက်သွားရပါပြီ။

“ဒီတစ်ယောက်ပုံကလည်း မဟန်သေးပါဘူး။ ငါ့စိတ်
 ကြိုက်လည်း တစ်ယောက်မှ မတွေ့ပါလား မငြိမ်းရဲ့”

ဘွားထံမှ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းညူသံဖြစ်ပါသည်။

“ဖြည်းဖြည်းတော့ မမစိတ်ကြိုက် ဘွားလာမှာပေါ့ မမရဲ့၊
 တစ်ယောက်မကောင်း တစ်ယောက်ပေါ့”

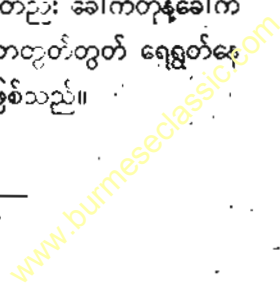
ဒေါ်ငြိမ်းက ဘွားမင်းခင် ကျေနပ်စေ လေပြေကလေး
 နှင့် နှော့သော်လည်း ဘွားက မျက်နှာမကြည်မသာနှင့် ဦးခေါင်းကို
 သာ တွင်တွင်ခါယမ်းပါသည်။

ဒါကလည်း... အခုမှမဟုတ်။ မေ့သခင်အတွက် သတိုး
 သားလောင်း ရှာဖွေပွဲကြီး စတင်ကျင်းပသည့်အချိန်ထဲက ဖြစ်ပြီး
 လာသမျှလူအားလုံး ဘွားတွေ့မြင်ရသမျှ ပျက်စိန်နှင့်မတွေ့သလို
 စိတ်နှင့်လည်း သဘောမကျနိုင် ဖြစ်နေ၏။

အချစ်ဆုံးမြေးမလေးအတွက် အလေးခင်းဆုံး၊ အတော်ဆုံး၊
 မေ့လေးကို အမြတ်နိုးဆုံး ချစ်နိုင်မည့် သတိုးသားလောင်းအတွက်
 ဘွားလိုချင်သည့် အရည်အချင်းတွေက များပြားလှသည်ဖြစ်ရာ
 ဘွား၏ သတ်မှတ်ချက်နှင့် ကိုက်ညီမည့်သူကဖြင့် ဒီကမ္ဘာလောက
 မှာ ရှာဖွေရှာဖွေ တွေ့နိုင်ပါဦးမလားဟု ထင်ရ ဝည့်အထိ ဖြစ်သည်။

“မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး၊ ဒီကိစ္စ ဒီလိုနဲ့ပြီးနေလို့ ဘွားအေး
 ကြီးဖြစ်တဲ့ ငါပဲ နောက်ကောက်ကျကျန့်ရဲ့နဲ့မှာ တစ်ခုခုတော့
 စဉ်းစားဦးမှပါပဲ”

အခန်းထဲမှာ ဘွားတစ်ယောက်တည်း ခေါက်တုန့်ခေါက်
 ပြန် လမ်းလျှောက်ရင်း နှုတ်ကလည်း တတုတ်တုတ် ရေရွတ်နေ
 သည့် အခိုက်မှာ ဖုန်းသံမြည်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“တူ...တူ...တူ”

“ဟဲလို”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့၊ မမနဲ့ပြောချင်လို့တဲ့”

ဘွားကိုယ်စား ဒေါ်ငြိမ်းက ဖုန်းခွက်ကို ကောက်ယူနားထောင်ပြီး ဘွားလက်ထဲကို တရိုတသေ ကမ်းပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“တင်တင်လို့ ပြောပါတယ် မမ”

“ပေး...ပေး တင်တင်နဲ့ အခုချိန်တွေ့ရတာ အတော်ပဲ မငြိမ်းရေ”

“ဟဲလို...တင်တင်လား”

လိုလားစွာ ဘွားက တစ်ဖက်ကို ရယ်ရယ်မောမော ဖုန်းပြောနေရာ ဘွား၏မျက်နှာ ခန့်ခန့်ကြီးမှာ တင်တင်ဆိုသူကြောင့် အထူးပင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်လျက်ရှိကြောင်း တွေ့မြင်နေရရုံမက တစ်ပြုံးပြုံးနှင့် စကားဆိုနေတာကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ငြိမ်းလည်း နေရာမှ အသာလစ်ထွက်ခဲ့သည်။

“ဒေါ်ငြိမ်း”

“ဪ...မေ့ ဒီမှာတစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်နေတာလဲ ကလေးရဲ့”

ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ကော်ဖီတစ်ခွက်ဖြင့် ထိုင်နေသော မေ့ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရေအေးအေးတစ်ခွက်ကို မော့သောက်ရင်း

ဒေါ်ငြိမ်း မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မေ့က ဒေါ်ငြိမ်းကို ပြောစရာရှိလို့ပါ”

“ဘာပြောမှာလဲ မေ့ရဲ့”

မေ့မျက်နှာလေးကို ကြည့်ရင်း ဒေါ်ငြိမ်း ရင်ထိတ်စွာ ဆိုလိုက်မိသည်။ ဘွားစိစဉ်နေတဲ့ ကိစ္စတွေကိုမျှား ဒီကလေးမလေး သိဘွားပြီလားဟုလည်း လိပ်ပြာမလုံစွာတွေးရူး မေ့များ တစ်ခုခု ပေါက်ကွဲလေမည်လားဟု ထိတ်နေ၏။

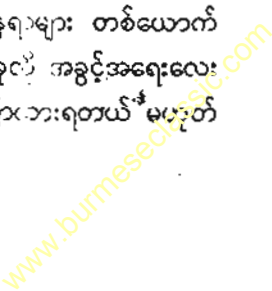
ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စဟာ ဘွားနဲ့ဒေါ်ငြိမ်းပဲ သိတာပါလေဟု ပြန်တွေးလိုက်မှ ဖြေသာဘွားကာ ခပ်အမ်းအမ်း အမူအရာလေးနှင့် တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောထွက်ရခက်နေပုံ ရသော မေ့၏အကြောင့် ဒေါ်ငြိမ်းမှာ မေ့ တစ်ခုခုပြောချင်နေဖူးန်း သိလိုက်၏။

“ပြောလေကလေး...မေ့အတွက် ဒေါ်ငြိမ်း ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဟို...ဟိုလေ မေ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စုပြီး ပဲခူးဘက်ကို သွားမလားလို့၊ အဲဒါ ဒေါ်ငြိမ်းက ဘွားကို ပြောပေးမလားလို့ပါ”

“အမယ်လေး...မေ့ရယ် ဒီစကားကို ဒေါ်ငြိမ်းကိုပြောလို့သာပေါ့၊ မမကိုသာ သွားပြောမိလို့ကတော့ ဘယ်လောက်များ ရင်ဘတ်စည်တီးဖြစ်လိုက်မယ် မသိဘူး”

“ဘွားမပါဘဲနဲ့ မေ့ကို ဘယ်နေရာများ တစ်ယောက်တည်း လွှတ်ဘူးလို့လည်း ကလေးရဲ့၊ အခုလို့ အခွင့်အရေးလေး ရအောင်တောင် ဒေါ်ငြိမ်းတို့မှာ မိနည်းပြောဘေးရတယ် မဟုတ်

လား။

ဒေါ်ငြိမ်းစကားကြောင့် မေ့သခင် နှုတ်ခမ်းစုချင်သွားသည်။

“ဒေါ်ငြိမ်းကလည်း မေ့မှ ဒီလိုတစ်ခါမှ မသွားဘူးတာကို တစ်ခါလောက်တော့ အခွင့်အရေးပေးသင့်တာပေါ့လို့”

“အလိုလေးတော်... မမအကြောင်းလည်း သိရုံသာနဲ့ မေ့ရယ်၊ မဖြစ်ပါဘူးမေ့ရယ်၊ ဒီကိစ္စကို ဒေါ်ငြိမ်းလည်း မပြောရဲဘူး၊ မေ့လည်း မမကိုသွားမပြောနဲ့ သိလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်ငြိမ်းရဲ့၊ မေ့က...”

“မငြိမ်းရေ”

“ဟော... ဟိုမှာ မမခေါ်နေပြီ”

“လာပါပြီ မမ၊ လာပါပြီ”

ဒေါ်ငြိမ်းမှာ မေ့ကို ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ဘွားရှိရာကို အပြေးထွက်သွားရာ နေရာမှာ မေ့တစ်ယောက်တည်း နှုတ်ခမ်းစုလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“မေ့ရော မငြိမ်း”

“ရှိပါတယ် မမ”

“ဒါဖြင့် ခေါ်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ဒေါ်ငြိမ်း လှစ်ခနဲ ပျောက်သွားသည်။

ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ခြင်းမျှသာဖြင့် ဘွားမျက်နှာခနဲခနဲကြီးမှာ

ပြောနေပါသည်။

“မေ့ရောက်ပါပြီ ဘွား”

မြေးအဘွားနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ မြေးနှင့်အဘွား တွဲရေးခွဲရေး ကိစ္စပြီးကတည်းက ဘွားက မေ့သခင်ကို စကားကောင်းကောင်း မပြောဘဲ စိတ်ကောက်နေခြင်းကြောင့် မေ့ကို အခုမှ မျက်နှာချင်း ဆိုင် ရှာဖွေပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“မေ့ ဖြစ်နေချင်တဲ့အတိုင်း ဘွားက မေ့စိတ်ချမ်းသာအောင် လိုက်လျောခဲ့ပြီးပြီနော်၊ ဟုတ်ရဲ့လား မေ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘွား”

“မေ့ကို စိတ်ချမ်းသာစေသလို ဘွားကိုလည်း စိတ်ချမ်းသာစေရပါမယ်၊ ဘွားစကားကို နားထောင်ပါမယ်၊ ဘွားစိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ပါဘူးဆိုတဲ့ မေ့ကတိစကားကိုရော သတိရသေးရဲ့လား”

“သတိရပါတယ် ဘွား”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို မေ့ကတိစကားကို ဘွားယုံတယ်၊ ဘွားမသိဘဲနဲ့ ချစ်သူရည်းစား လုံးဝမထားပါ။ ထားခဲ့လို့ ဘွားသိရင်လည်း ဘွား အပြစ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နားလည်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ မေ့နားလည်ပါတယ်”

“ကဲ... ကဲ* မေ့သွားတော့၊ မငြိမ်းနေခဲ့ဦး”

ဘွားအခမ်းထဲက မေ့သခင် ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ “ဘွား

ပုံစံက မေ့အပေါ်မှာ အရင်တုန်းကလိုမဟုတ်ဘဲ ခပ်စိမ်းစိမ်းဆိုတော့
ဘွားလုပ်ပုံကို မေ့စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းတော့အနည်းသားပင်။

အေးလေး...ဘွားလည်း မေ့လို့ပဲ ရှိရှာမည်ပေါ့။ မေ့
ဖောက်ကို ဘွားမလိုက်ရပါဟု ဆိုချိန်တုန်းက ဘွားမေ့မှာ အဘယ်
မျှ ခံစားကြေကွဲရှာမည်လည်း။

မေ့လည်း ကိုယ့်အဖြစ်နဲ့ကိုယ်နို့ ရင်ထဲက ဝမ်းနည်းစိတ်
ကို ကျိတ်မှိတ်မျိုသိပ်လိုက်ရပါသည်။

အော်...ဘွား...ဘွား။

မေ့ကို ဘွားသိပ်ချစ်သလို ဘွားကိုလည်း မေ့ သိပ်ချစ်ပါ
တယ် ဘွားရယ်။

ဒါပေမယ့် မေ့သခင်ဆိုတာ ဟိုတုန်းကလို ကလေးမ
ပေါက်စလေး မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာသိရင် မေ့အပေါ်မှာ စိတ်ဆိုး
နေရင် ပြောပါတော့ဘွားရယ်။

“မငြိမ်း”

“ရှင်...မမ”

“မေ့အတွက် ...မေ့သင့်တော်မယ်ထင်တဲ့ လူတစ်
ယောက်တော့ တွေ့ပြီ။ အဲဒါ မေ့ကို အထူးဂရုစိုက်ပါ။ ချစ်သူနည်း
စားထားတာ လုံးဝခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ အခုချိန်ကစပြီး မေ့
ဖောက်ကို လိုက်ရလိမ့်မယ်”

“ရှင်”

ဒေါ်ငြိမ်း ဘွားကို ကျိတ်ကွက်ထားဖြစ်ချင်စွာ မော့ကြည့်

လိုက်မိသည်။ ဘယ်နှယ်ဖြစ်တာပါလိမ့်လဲနော်။ မေ့လေးမေ့မှာ
အခုမှ လွတ်လပ်စွာ ဘွားလာခွင့်ရတာ တစ်ဖက်ပင် မပြည့်သေး။
ဘွားက သူပေးထားသည့် အခွင့်အရေးတွေကို ပြန်ရုပ်သိမ်းတော့
မယ်ထင်ရဲ့။

မေ့ကိုယ်စား ဒေါ်ငြိမ်းထင် စိတ်ညစ်ညွားမိသည်။ ဒီလိုဆို
ရင်တော့ဖြင့် မေ့မေ့မှာ သနားစရာ။

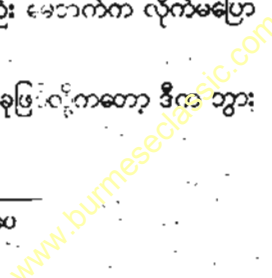
“မေ့သိအောင် လိုက်ရမှာမဟုတ်ဘူး။ မေ့မသိအောင်
မေ့ကားဖောက်က လိုက်ပြီး မေ့သွားရာဖောက်ကို လိုက်ရမှာ”

“ဖြစ်ပါ့မလား မမရယ်။ ကျွန်မကို့ကို မြင်တာနဲ့ မေ့က
သိမှာပေါ့”

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မေ့ကိုလည်း ဒီအတိုင်း
ယုံကြည်စိတ်ချပြီး လွတ်ထားလို့မရဘူး။ တစ်ခုခုတော့ စိစစ်ရမှာပဲ။
ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲဆိုတာ ညည်းလည်း ကူညီပြီး စဉ်းစား
စမ်းပါဦးလား”

ဒေါ်သဖြင့်ဆိုလာတော့ ဒေါ်ငြိမ်းမေ့မှာလည်း ဘွားကို
ကြောက်ရွံ့ဖြစ်သည့်အတိုင်း ငြိမ်ကုတ်၍ ဘွားပြောသည်။ စိတ်ထဲ
ရှိသည့်အတိုင်း ပြောရမှဖြင့် မေ့ကို သူ့ဘာသာသူ လွတ်လပ်ခွင့်
ပြုလိုက်ပါလို့ ဆိုမိမှာဖြစ်ပေမယ့် ဘွားက သူ့သဘောထားကို
ရှင်းရှင်းကြော်ငြာထားပြီမို့ ဒေါ်ငြိမ်းလည်း မေ့ဘက်က လိုက်မပြော
ရပါ။

“ခက်တာပဲ... မေ့သင် တစ်ခုခုဖြင့် လိုက်တော့ ဒီက ဘွား

အကြီးပဲ ရင်ကျိုးရမှာ”

ညည်းညည်းညည်း။ ဆိုလာတာကိုဖြင့် ခေါ်ငြိမ်းလည်း မငြင်းလိုပါ။ ဒါကတော့ အမှန်တရားကိုး။ ဒီဖြေးနဲ့ ဒီအဘွားနှစ်ယောက်ထဲရှိကြတာဆိုတော့လည်း စိတ်ပူစရာ၊ စိုးရိမ်စိတ်မချစရာတွေချည်း ဖြစ်နေရသည်မှာလည်း အပြစ်ဟုဆို၍မဖြစ်။

“ကပါလေ...ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မေ့မသိအောင် သူ့နောက်ကို လိုက်တာတော့ လိုက်ရမှာပဲ။ နောက်မှသိသွားလည်း တစ်မျိုးကြံကြံသေးတာပေါ့။ အခုလောလောဆယ် ဘွား မျက်စေ့အောက်မှာ မေ့ရှိရင် ပြီးတာပဲ”

အခုလည်း မေ့က ဘွားမျက်စိအောက်မှာပါဟု စိတ်ထဲက ဆိုလိုက်မိပေမယ့် အပြင်ကတော့ ဘွားကျေပျပ်အောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပါသည်။

သားအချစ်၊ မြေးအနှစ်ဆိုမှကိုး။ မချစ်ပါနဲ့လို့လည်း ပြောလို့ရတာလည်းမဟုတ်။ ချစ်လွန်းလို့ ဖြစ်နေရသည့် ပြဿနာမို့ မေ့ပဲ ပြန်ပြီး စိတ်ရှုပ်ရဦးတော့မည်ဟု တွေးကာ မေ့ကိုယ်စား ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

အနီး (၃)

“ဟဲ့...ဟဲ့ ကားကိုရပ်တော့လေ၊ တော်ကြာ မေ့မြင်သွားမှာပေါ့ မောင်စိန်ရဲ့”

“ဟုတ်တဲ့ပါဘွား”

“ကျွန်း”

ပါးစပ်ကအပြောနှင့် ကားရပ်သည်က တစ်ထပ်တည်း ကျသွားလျှင် ခေါ်ငြိမ်းမှာ ဘွားမသိအောင် သက်ပြင်းကျိတ်ရွက်လိုက်ရပါသည်။

ဘွားဘက်ကိုလည်း မျက်နှာရဲရဲမကြည့်ရဲသလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း လိပ်ပြာမလှဘဲ ဘာလုပ်လုပ်လုပ်ရမှန်းမသိ ယောင်အမ်းအမ်းကြီးဖြစ်လျက် စာထူပူပူကြီး ဖြစ်နေ၏။

“ဟဲ့...မငြိမ်း၊ ဒါက အာရှာနေတာတုန်း၊ ဟိုမှာ မေ့

မဟုတ်လား၊ အမယ်လေး...လေး မိန်းကလေးတဲ့ ကြည့်ပါဦး၊
အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရယ်နေလိုက်တာ၊ ဒီလိုမိန်း ဘယ်တုန်းကများ
ဘွားအကြီးရှေ့မှာ ရယ်ဘူးလို့လဲ”

“အို...ဘွားကလည်း မေ့တစ်ယောက်ထဲ ရယ်တာမှ
မဟုတ်ဘဲ၊ ဆေးက မေ့သွင်ယံဈေးတွေရယ်တာ အသံကျယ်လို့
ပါ”

“ဘာ...ညည်းက မေ့ဘက်တော်သားလား”

“မမကလည်း”

မငြိမ်းမှာ ဘွားစကားကြောင့် စိတ်ညစ်သွားသည်။
ဘယ်နှယ့် ဒီဖြေဖို့ ဒီအဘွား အတူတူပဲဟာ ဘယ်သူဘက်တော်
သားရယ်လို့များ ခွဲခြားနေရဦးမည်လား။

ဘွားပျော်တော့ မေ့သခင်လည်း ပျော်သလို မေ့စိတ်ညစ်
တော့ ဘွားပဲ စိတ်ညစ်ကြတာဖြစ်အတူတူ ဘယ်သူမှ ပိုပြီး စိတ်
ချမ်းသာနိုင်ကြတာလည်းမဟုတ်ဘဲနှင့် ကြားထဲက မငြိမ်းတို့ပဲ
အနေအကံစိတ်ညစ်အောင် ဘွားက မေးလာတော့ ဒါထက်ပိုပြီး
ဘာမှအတွက်မတက်ရဲတဲ့ အသာငြိမ်ကုန်နေလိုက်ရသည်။

ပြီးတော့ မငြိမ်းဘေးများက ဘွားပုံစံကိုကြည့်ပြီး စိတ်ညစ်
ရသည့်ကြားမှ ကိုတိပြီး ရယ်ချင်နေမိသလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း
ဘယ်လိုပုံစံပေါက်နေမလည်း သိချင်နေမိသည်။

အခုရှိန်မှာ ဘွားကို တွေ့မြင်နေကြရသူတိုင်း မင်းရတနာ
က ဘွားမင်းခင်ရယ်လို့ခင် သိကြသည်မဟုတ်။ နောက်မျက်မှန်နည်း

ကြီးနဲ့ ဦးထုပ်ကြီးအောင်းထားပြီး မိုးကာအင်္ကျီပွင့်ကြီးထဲ လူတစ်
ကိုယ်လုံး မြုပ်ဝင်နေရကဖြင့် တကယ်တော့ ဘွားမင်းခင် ရုပ်ပျောက်
နေပြီး မငြိမ်းကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘွားစိတ်တိုင်းက ဆင်ပေးထား
သည့် ဦးထုပ်နက်၊ ရှုပ်အင်္ကျီမျက်မှန်မည်းတစ်ဝက်နှင့်ပါ။

မျက်မှန်ကို တစ်ခါမှ မတတ်ပူးရသည့်အထဲ မျက်မှန်
ကိုင်းက ချောင်ကျပြီး ရှာသီးများမှာ လာလာချိတ်နေတာကို ပြန်ပြန်
ဆွဲတင်ရင်း ကိုယ့်အဖြစ်ကို ရယ်လည်းရယ်ချင် စိတ်လည်းဗျက်
နှင့် ဘွားက သူ့မြေးအချောအလှကို မျက်မှန်ကိုးကွပ်ကြည့်၊ ဖင့်
ကြည့်လိုက်နှင့် မေ့လျှပ်ရှားမှတိုင်းကို ရင်တမမ အသည်းတယား
ယားဖြစ်နေပုံဖြင့် ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် ပါးစပ်ကလည်း မပြတ်ဆီမန်း
မန်းလျက်ရှိနေပါသည်။

“မငြိမ်း... မေ့ဘေးများက မေ့လက်ကို ဆွဲလားရမ်းလား
လုပ်နေတာ ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား သေချာကြည့်စမ်းပါဦး”

“မိန်းကလေးပါ ဘွားရဲ့၊ သီဟသူခံ့တာ”

“ဘယ်နှယ့်... သီဟသူ မဟုတ်လား၊ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ
အေး ဝတ်တာစားတာကလည်း ယောက်ျားလိုလို မိန်းမလိုလို နာမည်
ကြပြန်တော့လည်း ယောက်ျားလိုလို မိန်းမလိုလို ဘယ်လို ဖား
တစ်ပိုင်း ငါးတစ်ပိုင်း သတ္တဝါလည်း မသိပါဘူး”

“ကြည့်လေ... ငါ့မြေးလက်ကို အသားကိုင်ပြီး ဆွဲထား
လိုက်တာ လွတ်ကိုမလွတ်တော့ဘူး”

ဘွားထံမှ မကျေနပ်သံ ထွက်လာ၍ ဘွားမမြင်အောင်

ကိုက်ပြေးလိုက်မိသည်။

“မိန်းကလေးရှင်းပဲ ဘွားရဲ့၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“အိုအေ... ပုံစံကို ကြည့်လို့မရတာပါ။ နောက်ဆို အဲဒီ သတ္တဝါလေးနဲ့ မပေါင်းဖို့ မှောက်ပြောစမ်း မငြိမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့မါ ဘွား”

“ဟော... ဟိုမှာ မှောက်တဲ့ဘွားကြပြီ ဘွား၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ”

“ဆက်လိုက်ရမှာပေါ့ကွဲ့”

“ဟာ... အဲဒါတော့မဖြစ်ဘူးထင်တယ် ဘွား၊ မှောက် ကျောင်းတက်ဖို့ သွားကြတာဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်တယ် ဘွား၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီကပ် စောင့်ကြည့် မှဖြစ်မယ်၊ အဲဒီလိုမှမဟုတ်ရင် အိမ်ကိုပဲ ပြန်ကြမလား”

“မပြန်ဘူးဟေ့... မပြန်ဘူး၊ ငါ ဟိုသတ္တဝါလေးကို မုန်း တယ်၊ ဒီမှာပဲနေဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွား၊ ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ပုတ်သင်ညှိရုံးအောင် ခေါင်းညှိတ် အရိုအသေပေးရင်း ဦးမောင်စိန်က မငြိမ်းကို မျက်စလှမ်းပစ်လိုက်သဖြင့် မငြိမ်းလည်း အသံတိတ် မျက်လုံးပြန်ဖြူးပြလိုက်မိသည်။

ဘွားနှင့်တော့ တကယ်မလွယ်ပါလား။ တစ်နေ့ကျန် သောင်းညာနေပြီးမှ မှေ့သခင် ပြန်မရောက်ခင် အိမ်ကို ပြန်လာ ကြပြီ ဟန်မပျက်နေလိုက်ကြပေမယ့် အားလုံး၏မျက်နှာပေါ်မှာ

ခရီးတစ်ခုမှာ ပြန်လာသူတစ်ယောက်လို ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြသည် ထင်။

“ဒေါ်ငြိမ်းကြည့်ရတာ ပင်ပန်းနေသလိုပဲ အပြင်က အခုမှ ပြန်လာတာကားဟင်”

“ဟုတ်... အဲလေ မဟုတ်ပါဘူး မေ့ရယ်၊ ဒီနေ့တစ်နေ့ လုံး အိမ်က ဘယ်မှမသွားပါဘူး”

“သိပါဘူး၊ မှော့က ဘွားနဲ့များ အပြင်သွားကြသေးသလား လို့ပါ၊ နေထိုင်မကောင်းဘူး ပင်ပန်းနေရင်လည်း အားစားအနားယူ လေ၊ ဘွားမေးရင် မှေ့ ပြောလိုက်မယ်”

“ရပါတယ် မေ့ရဲ့၊ ဒေါ်ငြိမ်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“မမေ့... ဖုန်းလာနေပါတယ်”

“အေး... လာပြီအသိန်း”

မှေ့သခင် အနားကထွက်သွားမှ ဒေါ်ငြိမ်းလည်း ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ အဖြစ်က မလွယ်ပါလား။ ပဲလှော်ကြား က ဆားမဖြစ်အောင် မြှေးအဘွားနှစ်ယောက်ကြားမှာ သတိနဲ့နေမှ ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်သတိပေးနေရသည်။

“မငြိမ်းရေ”

ဟော... ဘွားခေါ်နေပြီ။

“လာပါပြီ ဘွား”

ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ ဘွားရှေ့ရောက်သွားတော့ အိပ်ရာ ထက်မှာ လဲလျောင်းနေသော ဘွားကို စဉ်းစားခန်းဝင်နေဟန်ဖြင့်

နဖူးပေါ်လက်တင်ထားသည့် အနေအထားဖြင့် တွေ့လိုက်ရသည်။

“မေ့က ဘာတွေပြောသေးလဲ”

“ဘာမှမပြောပါဘူး ဘွား”

“အေး...ငါတို့ သူ့နောက်ကိုလိုက်တာ လုံးဝမသိစေနဲ့ ဟုတ်လား၊ သွား...သွား”

လက်ကလေး ခါပြလိုက်သော ဘွားပုံစံကြည့်ပြီး မငြိမ်မာ ဘွားကို သနားလည်းသနား ရယ်လည်းရယ်ချင်နှင့် ငိုရခက် ရယ်ရခက် ဖြစ်ရပါသည်။

“ပြော...ဒီပြောနဲ့ ဒီအတွေး ဘယ်တော့များမှ တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက် နားလည်မှုရကြမှာပါလိမ့်မလည်းနော်။

ဘွားအခန်းတံခါးကို အသေအချာပြန်ပိတ်ပေးရင်း မငြိမ် တွေးလိုက်သော အတွေးဖြစ်ပါသည်။ မှုသခင်ကတော့ ထိုအဖြစ် အပျက်များအားလုံး ဘာတစ်ခုမှ မသိသလို ရိပ်လည်းမရိပ်မိပါ။

သူမ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းများ ကြားမှာ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်နေပါသည်။ ဘွားတို့လူစု မှုနောက်ကို အခုလို လိုက်ပါနေမှန်းမသိဘဲ ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ် ရှိနေချိန်မှာ မှုသခင် နောက်ကို ရှုခိုင်းခံလိုက်နေသော ကားနှင့် ကားပေါ်ကလူများကို စိတ်ဝင်စားနေသူတစ်ယောက် ရှိနေပါသည်။

ထိုသူက တခြားသူမဟုတ်။

စစ်နဒီဆိုသည့် ရွှေမင်းသားဖြစ်သည်။ အစတုန်းကတော့ ဘာရယ်မူမသိရ။ ကားတစ်စီးနှင့် လူတစ်စု၏ မရိုးသားသော

လှုပ်ရှားမှုတွေကို စစ်နဒီ မျက်စိရွှေမှာ တွေ့မြင်နေရတာမို့ ကြည့်မိ ကြည့်ရာ ကြည့်ရင်း တပြည်းပြည်း သူတို့လှုပ်ရှားမှုအပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားလာမိခြင်းဖြစ်သည်။

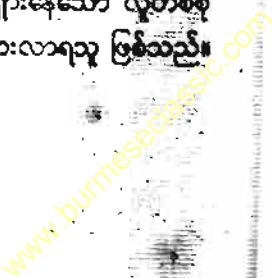
လှုပ်ရှားမှုတွေက နီးကြောင်နီးဝက်ဖြစ်သလို ဝတ်စား ပြင်ဆင်ထားပုံတွေကလည်း တမင်ရှုပ်ရှက်ထားမှန်း သိသာစေသည့် အတွက် ဒီလူစု လှုပ်ရှားမှု ဘယ်သူ့ကို ဦးတည်သလဲ၊ စိတ်ဝင်စား လာရင်း နောက်ဆုံး မှုသခင်ဆိုသည့် မိန်းမလှလေးအပေါ်မှာ ကျရောက်လာမည့် အန္တရာယ်ဟု သိရှိလာရခြင်းတည်း။

ဘယ်သူတွေလဲ။

ဘာအတွက် မှုသခင်လို မိန်းမလှလေး သွားရာနောက် ကို နောက်ယောင်ခံလိုက် နျောင်းမြောင်းလှလော ကြည့်ရှုနေရတာ လဲ။ သွေးရိုးသားရိုးဆိုလျှင် ဒီလိုကိုစွဲတွေ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်စရာ စဉ့်သဖြင့် အခုကိုစွဲမှာ လုံးဝရိုးသားမှုမရှိတာကို တွေးမိလာခြင်း ဖြစ်သည့်အတိုင်း မှုသခင်ဆိုသည့် မိန်းမလှလေးကို ကြိုတင်သတိ ပေးမှု တစ်ခုခုပြုရန် သူ့ဘာသာ တိတ်တဆိတ် ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။

တကယ်တော့ စစ်နဒီဘဝမှာ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ် ဝင်စားခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ ထူးထူးခြားခြား မှုသခင်ဆိုသည့် မိန်းမလှ လေးနှင့် ပတ်သက်နေသော လျှို့ဝှက်လှုပ်ရှားနေသော လူတစ်စု ကြောင့် မှုသခင်အပေါ်မှာ စတင်စိတ်ဝင်စားလာရသူ ဖြစ်သည်။

မှုသခင်တ့...။

နာမည်လေးလှသလို လူလေးကလည်း လှသည်။ ပို၍ တိကျစွာ ဆိုရမည်ဆိုလျှင် ကလေးဆန်လွန်း၍ ရိုးသားဖြူစင်လှသော မေ့သခင်ပုံစံလေးက စစ်နဒီစိတ်ကို လှုပ်ရှားစေနိုင်သူဆိုလျှင် မမှားပါ။

ဟော...။

စစ်နဒီ မျက်ခုံးထူများ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသလို ကိုယ်ခန္ဓာမှာလည်း ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ မေ့သခင်ကလေးက သူ့ကားရှေ့တည့်တည့်မှာ ရပ်တန့်သွားသည်ကိုး။ ကားပေါ်မှ မေ့သခင်ဆင်းမလားခင် စစ်နဒီတစ်ယောက် သူမနောက်ပါး မလှမ်းမကမ်းဆီမှာ လိုက်ပါလာတတ်သော ကားကို အပြေးအလွှား ရှာကြည့်လိုက်မိသည်။

တွေ့ပါပြီ။

သူတို့ကားနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ထိုကားရပ်တန့်သွားတာမို့ စစ်နဒီလည်း သူ့ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ဖြစ်ချင်တော့ တိုက်ဆိုင်စွာပင် မေ့သခင်ကလည်း သူမကားလေးပေါ်က ဆင်းလာသည်နှင့် ဆုံမိကြသည်။

ရုတ်တရက် စစ်နဒီ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ မေ့သခင်ထံ သူတစ်ခုခု ပြောချင်နေသည်။ သတိပေးချင်နေသည်ဆိုလျှင် ပို၍ မည်ထင်သည်အတွက် သူ့ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ခြေလှမ်းကိုကြီးများဖြင့် မေ့သခင်ရှိရာကို လျှောက်သွားလိုက်ပြီး မေ့သခင်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ခပ်တည့်တည့် ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ...ခင်ဗျာ”

သူ့အသံကြောင့် မေ့သခင်က သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

“ဘာလဲဟင်”

သူမတစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသော လူငယ် ယောက်ကြောင့် မေ့သခင် နည်းနည်းတော့ ကြောင်သွားပြီး ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဪ... အတူအညီတစ်ခုလောက် တောင်းချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော့်နန်း ဓါတ်ခဲကုန်နေလို့ ဒီကုန်ကို ခဏသုံးလို့ ရနိုင်မလားလို့ပါ”

“ဪ... ရပါတယ်ရှင်၊ ပြောပါ”

မေ့သခင်လက်ထဲက ဖုန်းလေးကို တစ်ဖက်လှလက်ထဲ လွယ်ကူချောမွေ့စွာ ထည့်ပေးလိုက်သည်နှင့် သူ့က နှိပ်ပါတ်တစ်ခုကို နှိပ်ပါသည်။

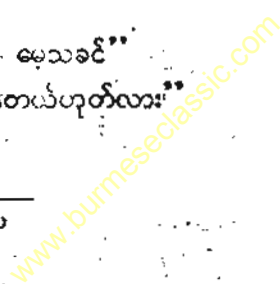
“ဖုန်းခေါ်ရဦးမရဘူးဗျာ... စက်ပိတ်ထားတယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရပါတယ်၊ ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

ဖုန်းလေးကို လှမ်းယူပြီး သူ့ကားက မေ့သခင် ထွက်လာခဲ့ပေမယ့် သူ့က နေရာမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘဲ မေ့သခင်အတူ လျှောက်ရင်း လိုက်ပါလာတာမို့ မေ့စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းအံ့ဩသွားမိသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် စစ်နဒီပါ၊ မေ့သခင်”

“ရှင်က မေ့မှာမည်တို့ သိနေတယ်ဟုတ်လား”

စစ်နဒီဆိုသူကို မေ့သခင် ပို၍အံ့ဩစွာ သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ အရပ်ကြီးကလည်း ခြင့်လိုက်တာ။

“မေ့သခင်လို မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ရဲ့ နားမည်ကို သိနေတာ မဆန်းပါဘူးဗျား၊ ဆန်းရတာက မေ့သခင်ချောက်ကို လူတစ်ခု ချောက်ယောင်ခံလိုက်ရတာ မေ့သခင်သိလား”

“ရှင်”

“စစ်နဒီပြောတာ မေ့ နားမလည်ဘူးရှင်၊ မေ့ကို ဘာ ပြောတာလဲ”

“ဟော...ဟိုမှာ လာ...လာ မေ့သခင်”

“အို...ဒါကဘာလုပ်တာလဲရှင်၊ မေ့လက်ကိုလွှတ်ဝါ”

ပြောပြောဆိုဆို စစ်နဒီဆိုသူက မေ့သခင်လက်ကလေး ကို ပိုင်စိုးပိုင်နှင်း ဆုပ်ကိုင်ဆွဲယူပြီး လှရှင်းသည့် လမ်းချိုထောင့် ကွယ်တစ်နေရာထဲကို လှစ်ခနဲ ဝင်ပြေးတာမျိုး မေ့သခင်မှာ ဆူဆူ ခေါ်ရာချောက်ကို ဘုမသိဘာမသိ လိုက်ပါလာရင်း မျက်နှာချိုလေး ဖြင့် ရုန်းကန်ဟစ်အော်လျက် အတူပါလာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ရှင်...မေ့သခင်၊ ကျွန်တော့်ကို တစ်ချို့မထင်ပါနဲ့သိ လား၊ ဟိုမှာ မေ့သခင် သွားရာချောက်ကို ချိန်းလိုက်ပြီး ရောင်းရ တဲ့ကား ဖြစ်လား”

စစ်နဒီက မေ့သခင် လက်ကလေးကို လွှတ်ပြီး သူတို့ရှိ နေသည့် နေရာကို ဘီးလိုက်သည့်လိုက်လေး ကျော်ဖြတ်သွားသော ကားကိုပြုလျက် ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ မေ့သခင်မှာ ဘာကိုမှ နားမ

လည်နိုင်ဘဲ စစ်နဒီဆိုသည့် ကိုလူချော၏ မျက်နှာကိုသာ ခပ်အမ်း အမ်းလေး မော့ကြည့်လိုက်ရင်း သူမလက်ကလေးကိုသာ စစ်နဒီ လက်ထဲက အသားရုန်းယူလိုက်သည်။

“ဆောရီး...ဟိုကားက မေ့သခင်မေ့ နား ကို လိုက်နေတာ တွေ့တယ်မဟုတ်လားဟင်”

“မဖြစ်နိုင်တာရှင်...မေ့ချောက်ကို ဘယ်ကားမှ မလိုက် ပါဘူး၊ ရှင်စိတ်ထင်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

မေ့သခင်က သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်တဲ့ ဆိုလိုက်တော့ စစ်နဒီမျက်နှာချောချောမှာ မှုန်တည်သွား၏။

“မင်းက တို့ပြောတဲ့စကားကို မယုံဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

မေ့သခင် ခမဖြေတတ်ပါ။

ဘာဖြေရမှန်းလည်း မသိ။ ဒါကိုပဲ စစ်နဒီရင်ထဲမှာ ခံပြင်း ခေါ်သဖြစ်နေပါသည်။

“အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး ဇာတ်လမ်းထွင်ပြီး မင်းနားကို တမင်လာတပ်တယ်လို့ ထောင်ပါနဲ့ မေ့သခင်၊ တို့ပြောနေ တာ ဇာတ်လမ်းပါ၊ ဟော ဟိုကား ခြန်ကွေ့လာပြီဖြစ်လား”

ခေါ်သနှင့် ခံပြင်းစွာဆိုနေရာမှ စောစောကကား ဖြစ်တွေ့ လာတာတို့ကြည့်ပြီး စစ်နဒီ ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သလို မေ့သခင်ကို လည်း ပြုလိုက်သည်။

မေ့သခင် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ စစ်နဒီပြောသလို ကား တစ်စီး ပြည်းပြည်းခြင်း ဖြတ်စောင်းသွားတာကို မြင်ရပြီး ကားအထဲ

မှ ခေါင်းနှစ်ခု ပူးကပ်ကာ မှေသခင်တို့ရှိနေသည့် ဘက်ကို စွေစွေ
စောင်းစောင်း ကြည့်သွားပုံကလည်း သိသိသာသာကြီး ဖြစ်နေတာ
မို့ မျက်မှန်မည်းကိုယ်စံ ဦးထုပ်တွေနှင့် အင်္ကျီပွင့်ကြီးများကြားမှာ
ဘယ်သူဘယ်ဝါ ခန့်မှန်းရခက်လှသည့်အဖြစ်ပါ။

ကားကိုတော့ မှေသခင် တစ်ခါမှလည်း မမြင်ဘူး။
သိလည်းမသိ။ ကားမောင်းသူကိုလည်း မမြင်ရနှင့်။ တစ်ခုခုတော့
တစ်ခုခုပဲဆိုတာ တွေးနေမိပေမယ့် ထိုတစ်ခုခုမှာ ဘာရယ်လို့
သေချာရောရာစွာလည်း မသိဘဲ ဖြစ်နေပါသည်။

“မြင်တယ်မဟုတ်လား...မယ့်ရင် မင်းဘာသာ ကားရှိ
ရာကို ပြန်သွားကြည့်။ မင်းကားနောက်က သူတို့လိုက်လာကြလိမ့်
မယ်”

“ဟင်”

စစ်နဒီမျက်နှာက ခပ်တည်တည်။ စောစောကလူတွေက
ဘယ်သူတွေမှန်းမသိ။ မျက်လုံးအကြောင်သားနှင့် အနားကလူကို
မော့ကြည့်မိ၏။ စစ်နဒီကလည်း လှပသော မှေသခင်ကို ပြန်လည်
ငဲ့အကြည့် မျက်ဝန်းခြင်း ဆုံစည်းသွားသည့်အချိန်မှာ စွားတစ်
ယောက်ပျော ကားပေါ်မှဆင်းမည့် ဘက်ကလုပ်နေပုံကြောင့် ဦးစိန်
နှင့် ဒေါ်ငြိမ်းတို့ မြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ ပျာယာခတ်ချကြပါ
သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ မမရဲ့၊ မဆင်းပါနဲ့၊ တော်ကြာ ကျွန်မတို့ကို
မှေလေး တွေ့သွားမှ ခက်နေပါဦးမယ်”

“ဘာခက်ရမှာလဲ...ဖယ်စမ်း၊ ငါ့ကိုလွှတ်ကြ၊ ဟိုမှာမြင်
လား၊ လူမြင်ကွင်းကြီးထဲမှာတောင် မေ့လက်ကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း
ဆွဲသွားရုံမကဘူး ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်တဲ့ ချော့ ကြံချောင်ကြားထဲ
ခေါ်သွားလိုက်တာများ၊ အမယ်လေး...ပြောရ...ဒဲ...တောင် ရင်တွေ
တုန်လာရပါပြီနော်”

တကယ်လည်း ရင်တွေခုန် ရင်တွေတုန်လာတာမို့ သူ့
မင်းခင် သူ့ရင်ဘက်ကို လက်တလေးနှင့် ဖိထားရပြန်ပါသည်။

“စိတ်ကိုလျှော့လိုက်ပါ၊ မမရယ်၊ လျှော့လိုက်ပါ၊ တော်
ကြာ မမတစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် မခင်လား၊ မေ့က ဒီလောက်မခိုက်
ပါဘူး မမရယ်”

“ဘာ”

“မခိုက်ဘူး ဟုတ်လား၊ ငါတို့မျက်စိရှေ့မှာ ညည်းရဲ့
မှေသခင်ကို သူ့အကောင်က ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဆွဲခေါ်သွားတာ မခိုက်
သေးဘူးလား”

“လူမြင်ကွယ်ရာများဖြင့် မဖြစ်...မဖြစ်ဘူး၊ ငါ အခုပဲ
ဆင်းသွားပြီ၊ ငါ့မြေးလေးကို သွားခေါ်စမ်းမယ်”

“မေ...မေ”

“ဦးစိန် ကားကိုမောင်း...မောင်း”

“ဟဲ့...ကားကိုအခုရပ်စမ်း”

“မရပ်နဲ့...မရပ်နဲ့”

တွားနှင့်ဒေါ်ငြိမ်း ကားထဲမှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေလို့

အခြေမလှတော့သည့်အဆုံး ဒေါ်ငြိမ်းက ဦးစိန်ကို အမိန့်ပေးပြီး ကားကို နေရာမှ အပြန်ဆုံးထွက်ခိုင်းလိုက်ရာ ဘွားက ဒေါသနှင့် ပြောဆိုရင်း မကျေနပ်ပါလာခြင်းဖြစ်သည်။

“ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း နင်တို့က အလိုတူအလိုပါ။ ပြောစမ်း... ပြောစမ်း ဟိုအကောင်နဲ့ နေ ချစ်သူဖြစ်နေတာ နင်တို့ အစောကြီးထဲက သိနေကြတာမဟုတ်လား။”

“မဟုတ်ရပါဘူး မအေ့၊ မမထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး။”

ဒေါ်ငြိမ်းမမျှာ လက်ကလေးတကာကာနှင့် ဆိုလိုက်သည်။ ဘွားက ဒေါသဖြင့် မျက်မှန်တွေ၊ ဦးဆုပ်တွေ ဆွဲဖြုတ်ပြီး သူ့ဆန္ဒ၊ သူ့သဘောအတိုင်း ဘာတစ်ခုမှ လုပ်ခွင့်မရလိုက်ဘဲ နေရာမှ ကားဖြင့် ဇွတ်အတင်း မောင်းပြေးလာခိုင်းသော ဒေါ်ငြိမ်းကို မျက်လုံးပြူးကြီးဖြင့် နေနေကြည့်ရင်း ဒေါသတွေထွက်ပြီးရင်း ထွက်နေပါသည်။

“ညည်း... ညည်း ငါ့ကိုညာတာ၊ လိမ်နေတာ၊ ဒါကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်ထဲ လွတ်လပ်ချင်တိုင်း လွတ်လပ်ခွင့် ရအောင် မှုသခင်ပြောသမျှ ညည်းကဲပဲ ငါ့ကို လက်ခံလိုက်ပါဘာ ညာနဲ့ ပြောခဲ့သမျှ ငါ့မှာတော့ အယုတ်မှတ်ပြီး ယုံလိုက်ရတာ အခုမှ သားသမီးထုံတော့ စုံလုံးကန်တံဘဝ ရောက်ရပါပေါ့လား မငြိမ်းရဲ့၊ ကေခင်းကြသေးရဲ့လားဟင်”

“အခု ညည်းတို့ မှုသခင်လုပ်ပုံက ဖြစ်လို့ကြည့်လို့မှ ကောင်းသေးရဲ့လား မငြိမ်းရဲ့”

ဒေါသတွေ ဇွတ်ကြီးနေသော ဘွားကို ဘာတစ်ခုမှ ပြန်မပြောခဲ့သည့်အတိုင်း နေရာမှ ငြိမ်တုတ်လျက် ဆူသမျှ ငါ့ကံ သမျှ ဘွားစိတ်ကျေပျော်အောင် ဖျက်နှုတ်ပစ်လေးနှင့် ငြိမ်နေရာမှာ ဒေါ်ငြိမ်းပါ။

ကိုယ်တိုင်ကလည်း မှုသခင်မှာ ချစ်သူရည်းစား ရှိနေသည်ရယ်လို့လည်း သိခဲ့ရတာလည်းမဟုတ်။ ဒီဖြေနှင့် ဒီအဘွား ပြောပြလည်ကြပါစေတော့ရယ်လို့ စေတနာနှင့် ကြားဝင်ပေးကာမှ မှုသခင်လုပ်ပုံကြောင့် ဒေါ်ငြိမ်းနှင့်ဘွားတို့ကြား စိတ်ဝမ်းကွဲအောင် ဖြစ်လာခြင်းမို့ ဘွားကျေပျော်အောင် ဘာတစ်ခုမှ လျှောက်လွှဲချက်မပေးနိုင်ဘဲ နှုတ်ဆွဲအနေသည်။

“အခုတော့ ညည်းလည်း ငါ့ကို ဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လားဟင်”

“အေး... ငါ့ကိုက အသက်ကြီးမှ ကံဆိုးတာပါ။ သေစမ်းဟဲ့... သေလိုက်စမ်း”

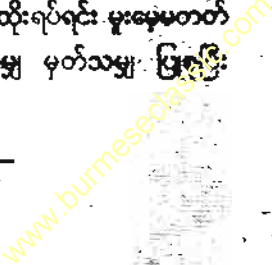
“မ... မ...”

“ဦးစိန်... ဦးစိန် ဒီမှာ မမ ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး၊ လုပ်ပါဦး”

“အေး... အေး”

“ကျိုး”

ကားကို လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ ထိုးရပ်ရင်း မူးမေ့မတတ် ဖြစ်သွားသော ဘွားမင်းခင်ကို ဓာတ်သမျှ မှတ်သမျှ ပြုစုပြီး

အိမ်ကို အခြားဘက်ပြန်ခဲ့ကြသည်။

လူစောလုံးလုံး ဖြစ်သွားရှာသော ဘွားတစ်ယောက် အိပ်ရာထဲမှာ ပျော့ချွေငြိမ်သက်နေပုံကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်ငြိမ်းမှာ မေ့သခင်ကို ဤမျှမိုက်မဲရပါမည်လားဟု စိတ်ထဲက ကျိတ်အပြစ် တင်နေရင်းကပင် အင်း...သူလည်းလေ လောကီသားပေမို့ ချစ်ချင် ရှာမည်ဟုတွေးကာ နှစ်ဖက်အရေးမှာ ဘယ်ဘက်ကမှ အလေးမသာ နိုင်ဘဲ သက်ပြင်းကိုသာ ပွားငံးခနဲ မြည်အောင် ချလိုက်မိ၏။

အခန်း (၄)

“ဘယ်သူတွေလဲ မသိဘူးနော်”

“အင်း...မေ့လည်းမသိဘူး၊ ဒါမျိုးလည်း တစ်ခါမှ မကြုံဘူးတော့လေ၊ မေ့ဖြင့် အရမ်းကိုလန့်သွားတာပဲ”
မှန်သောစကားကို ဆိုလိုက်ခြင်းပါ။

မေ့သခင် ဘဝတစ်သက်တာမှာ တစ်ခါမှ မကြုံဘူးသော အဖြစ်မို့ အနားမှာ အတူရှိနေသော စစ်နဒီဆိုသည့် ကိုလူချောကို လည်း စိတ်ထဲက ကြိတ်ပြီး ရှက်နေမိသည်။

ဘယ်နှယ့် မေ့သခင်ကြမှ ဘယ်လိုအဖြစ်တွေနှင့် လာကြ တွေ့နေရသည်မသိပါ။ ဘယ်သူမှ မေ့သခင်လိုလည်း ကြုံဖူးကြ မည်မထင်။ စစ်နဒီဆိုသူရဲ့စိတ်ထဲမှာ မေ့သို့ ဘယ်လိုမိန်းကလေး ပါလိမ့်ဟု တွေးနေရခက်မည်။

နေခင်းကြောင့်တောင် မေ့သခင်နောက်ကို ရှိခိုးလိုက်ကြည့်မည်သူ ရှိနေသည်ဆိုတော့ မေ့သခင်ကိုများ မှောင်ခိုရာစာကြီးတစ်ခုခုရဲ့ သမီးလိုများ ထင်နေမည်လား။

ဒါမှမဟုတ် နောက်ကြောင်းမရှင်းလင်းသော ဇာတ်လမ်းခပ်ရှုပ်ရှုပ်ထဲကများ ထင်နေမလား။ သေချာရေရာစွာ မပြောနိုင်ပေမယ့် မေ့သခင်ကို ကြည့်လာသည့် စစ်နဒီ၏ မျက်လုံးအဖုံကတော့ နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်းတွေနှင့် ရွန်းလဲတောက်ပလို့လေ။

“ရုပ်ရှင်တွေကလို... မေ့သခင်ကို ပြန်ပေးတွေဘာတွေ ပျား ဆွဲချင်လို့လားမှ မသိတာ”

“မဖြစ်နိုင်တာရှင်... ဒါ နိုင်ငံခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ မြန်မာနိုင်ငံပါ”

“အဟွန်း... ဟွန်း... ဟွန်း”

မည်းနက်ဝိုင်းစက်သော မျက်ဝန်းပြာကြီးတွေနှင့် အလန်တကြား ဆိုလိုက်ပုံလေးမှာ လှပသန့်စင်လွန်းသဖြင့် စစ်နဒီ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

လှလိုက်တာ...။

သူတွေ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတွေနှင့် မတူသော အလှဟု တွေးနေမိသည်။ အနီးကပ်ကြည့်မှ ပိုလှသည်။

“အခုလို ကူညီပေးတဲ့အတွက် စစ်နဒီကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ မှေ့ကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်၊ အိမ်ပြန်နောက်ကျရင် ဘွားထစိတ်ပူနေမှာစိုးလို့ပါ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

စစ်နဒီဆိုသူ ကျွန်ရစ်ခဲ့သည်။ မေ့သခင် တစ်လမ်းလုံး ဒီနေ့ဖြစ်ပျက်ခဲ့ရသမျှ မကြုံဖူးသည့်အဖြစ်ကို ခွေးနေမိသည်။

ဘယ်သူတွေလဲ။

ဘာဖြစ်လို့ မေ့နောက်ကို လိုက်နေကြတာလဲ။ ဘွားသာ ဒီအကြောင်းတွေသိရင် မေ့သခင်ကို ကျောင်းငါ့ကံဖိုမပြောနဲ့ အိမ်ထဲကအိမ်ပြင်တောင် ထွက်ခွင့်ပြုတော့မှာ မဟုတ်တာ သေချာသည်။

စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်။

ပျော်ရတော့မည်ရယ်လို့မှ မကြံရသေး။ နောက်ထပ် ပြဿနာတစ်ခုက မေ့သခင်အတွက် အသင့်စောင့်ကြိုနေသလား ထင်ရသည်။ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် ဘွားတို့ကို အရင်ပုံစံအတိုင်း မေ့သခင်နှင့် တစ်မိတည်း ခေါ်သွားတာကမှ ကောင်းဦးမည်ထင်။

ခြံထဲကို ကားကြွဝင်လိုက်တာနှင့် ဝါတိုင်းလို ဘွားကို မေ့သခင် ပြန်အလာကို ဟိုဟာလုပ်သလို ဒီဟာလုပ်သလိုနှင့် စောင့်ကြိုနေဟန်ကို မတွေ့ရသဖြင့် မျက်ခုံးလေး တွန့်သွားမိသည်။

ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။

ဘွားတစ်ယောက် နေမှကောင်းရဲ့လားမသိ။ မနက်ကလည်း ကျောင်းသွားခါနီး ဘွားကို သွားနှုတ်ခက်တော့ ဘွားကို သူ့အိပ်ရာထက်မှာ ပုတီးလေးနှင့် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေး တွေ့ရသည်။

“ဘွား...နေမကောင်းဘူးလား” လို့ မေးတော့ မဖြေဘဲ လက်ကလေးကာပြပြီး မေ့ကို စကားမပြောချင်သလို အခုအရာဖြင့် ပြန်ထွက်သွားခိုင်းတာမို့ မေ့ စိတ်မကောင်းဘဲ ဘွားအခန်းက ပြန်ထွက်ခဲ့ရသည်။

အခုလည်း ဘွားကို တွေ့နေကြနေရလေးမှာ မတွေ့ရ တော့ ရင်အပူသားပင်။ ကားကို ကမန်းကတန်းလေးရပ်ပြီး အိမ်ထဲ ကို အပြေးလေးဝင်ခဲ့သည်။ ရုတ်တရက် ဘယ်သူ့ကိုမှမတွေ့။

“ဒေါ်ငြိမ်း...ဒေါ်ငြိမ်း”

“လာပြီမေ့ရေ...ဘွားနေမကောင်းလို့ ပြုစုနေရတယ်”

“ဟင်”

“ဘွားနေမကောင်းဘူး ဟုတ်လား”

သူမထင်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်နေ၍ မေ့သခင် မျက်နှာ လှလှလေး ပျက်သွားသည်။ ဘွားသာတစ်ခုခုဖြစ်ရင် မေ့အဖြစ် ဖြစ်တော့မည်။ အခုလို ဘွားဖြစ်ရသည်မှာလည်း တခြားသူကြောင့် မဟုတ်ဘဲ မေ့ကြောင့်ဆိုတာ သူမကိုယ်တိုင်လည်း အသိသားပင်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဟင် ဒေါ်ငြိမ်း၊ ဘွားအတွက် ဆရာဝန် မခေါ်ဘူးလား”

“မမက မခေါ်ရဘူးတဲ့ မေ့လေးရယ်၊ သူ့ရောဂါကလည်း မေ့သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ”

“မေ့ ဘွားဆီသွားတွေ့လိုက်ဦးမယ်”

“အေး...အေး မေ့အတွက် သံပရာရည်အေးအေးလေး

ဒေါ်ငြိမ်း ယူလာပေးမယ်”

မြေးအဘွားနှစ်ယောက်၏ သံယောဇဉ်ကို သိထားသော ဒေါ်ငြိမ်းတစ်ယောက် မီးဖိုအောင်ကို အေးဆေး နှာ ဝင်ခဲ့သည်။ မေ့သခင်ကြောင့် ဖြစ်နေရသော စိတ်ဝေဒနာကို မေ့ဘက်ကင်းအောင် ကုသပေးနိုင်မည့်သူမှာ ဘွား၏အချစ်ဆုံး မြေးလေးပဲ မဟုတ် လား။

ဒါကို ဒေါ်ငြိမ်းသိသလို မေ့သခင်လည်း သိမည်ထင်ပါ သည်။ နေ့ခင်းကအဖြစ်ကြောင့် ဘွား အတော်လေး စိတ်ထိခိုက် ပြီး ခံစားကြေကွဲသွားတာ ဒေါ်ငြိမ်းတို့ကိုယ်တွေ့မို့ ဘွားကို အိပ်ရာ ထဲအရောက် မနည်းစွာပို့ပေးလိုက်ရသည်။

လူမမာတစ်ယောက်လို ပျော့ခွေသွားသော ဘွားနားက ခန္ဓာရဲ။ အခုတော့ မေ့လေးလည်း ပြန်လာပြီမို့ သူတို့မြေးအဘွား ပြောချင်ရာပြောကြပါစေဟု သဘောထားကာ ထမင်းစားခန်းမှာ ခပ်ကြာကြာလေး နေလိုက်သည်။

“ဘွား”

မေ့သခင်က ပြုပျော့လှသော ဘွားနား အပြေးရောက်သွား ထာ ဘွားလက်ကလေးကို ဆုတ်ကိုင်လိုက်တော့ ဘွား၏ မှေးမှိတ် ထားသော မျက်ဝန်းအစုံ ပွင့်လာပြီး မေ့သခင်မျက်နှာကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသူတစ်ယောက်လို အကြာကြီး ကြည့်နေပါသည်။

“နေမကောင်းဘူးဆို ...မေ့ ဆရာဝန်ခေါ်လိုက်ရမလား ဆင်ဘွား”

“နေပါစေကွယ်”

“ဘွားနားမှာ မေ့လေးရှိရင် ဘွား နေကောင်းပါပြီ”

“ဘွားရယ်”

မေ့သခင်လက်ကလေးကို ဆွဲကိုင်ရင်း တိုးသက်ညင်သာစွာ ဆိုလာသော ဘွားစကားက မေ့သခင်ရင်ကို ထိနှိက်နာကျင်သွားစေသည်။

မေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါဘွားရယ်၊ ဘွား ခုလိုဖြစ်ရတာ မေ့ကြောင့်ဆိုတာ မေ့သိပါတယ်”

ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ် ဝန်ခံလိုက်သော မေ့သခင်ကြောင့် ဘွားရင်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ ပြေသိမ့်မိသည်။ မေ့ခရာကိုယ်အမှားကိုယ် သိရှာသားနဲ့ မိုက်မဲလေခြင်းဟု တွေးသည်။ တစ်ပြိုင်နက်ထဲမှာပင် မြေးဖြစ်သူလက်ကို ပိုင်စိုးပိုင်နှင်း ဆွဲယူသွားသော မေ့ချစ်သူဆိုသည် လူငယ်လေးကို မြင်ယောင်ရင်း ဘွားရင်မှာ တစ်ဆို့ဆို့ကြီး ဖြစ်လာပြန်သည်။

“မေ့မှာ ချစ်သူရှိနေပြီလား”

“ရှင်”

ကောက်ခါငင်ခါ မေးလိုက်သော ဘွားစကားကြောင့် မေ့ အံ့ဩစွာ ဘွားမျက်နှာကို နေကြည့်မိသည်။ ရိတ်မှုန်မှိုင်းသော ဘွားရဲ့မျက်ဝန်းအဖုံဟာ အရောင်ချောတော့လှချည်ရဲ့ စိတ်မှာအောက်မေ့ရင်း ဦးခေါင်းလှလှလေးကို တယ်ညာခါယမ်းပြလိုက်မိသည်။

“ဟင်အင်း...မေ့မှာ ချစ်သူမရှိပါဘူး ဘွားရယ်၊ နေ

အဲဒီလောက်အထိ မမိုက်ပါဘူး၊ ဘွားကိုပေးထားတဲ့ကတိ မပျက်စေရပါဘူး”

ကတိမပျက်စေရဘူး ဆိုပါလား။

ဘွားမင်းခင် မေ့သခင်မျက်နှာလေးက မ သံသရာကကြည့်တွေနှင့် အဖြေရှာသလို စေ့စေ့လေး ပြန်ကြည့်နေသည်။ ချစ်သူမရှိပါဘူးတဲ့။

မေ့သခင်ကိုယ်တိုင် ပြောလာသည့် ကားက-ဘွားနားထဲမှာ ယုံရခက်ကြီးဖြစ်နေသည်။ မေ့တို့ချစ်သူ စံယောက်ကို ဘွားကိုယ်တိုင် ဆွဲလိုက်ရတာပဲဟု ဖွင့်ပြောလိုက် ဖြင့်ခိတ်က ဝမ်းထဲမှာ မနည်းကြီး မျိုသိပ်ထားရသည့်အဖြစ်ပါ။

“မေ့ ဘွားကို မညှာပါဘူးနော်”

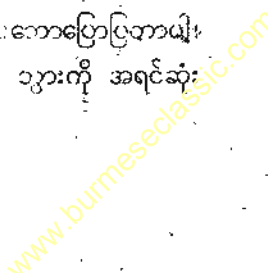
မေ့စကားကို ထပ်ဆင့်အတည်ပြုလိုက်တော့ ဘွားလက်ကလေးတစ်ဖက်ကို မေ့က သူမပါးမှာကပ်ငြိတ် ဘွား၏မျက်နှာကို ပြေးလျက်ကြည့်သည်။

“မေ့က ဘွားကိုလိမ်ပါမလား ဘွားရယ်၊ မေ့မှာ ချစ်သူရှိနေရင် ရှိတဲ့အကြောင်း ဘွားကို မေ့ကပြောမှာပေါ့လို့”

“ခနတုန်းကတော့ ဘွားကိုပေးထားတဲ့ကတိ မပျက်စေရဘူးဆို”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘွားရဲ့ မေ့က သဘောပြောပြတာပါ၊ တကယ်လို့ မေ့မှာ ချစ်ရမယ့်သူရှိရင်လည်း ဘွားကို အရင်ဆုံး

အသိပေးတိုင်ယင်မှာပါ”

“မယုံပါဘူးအေ”

“ဘွားကလည်း”

ပြတ်တောင်းစွာဆိုလိုက်သော ဘွားစကားကြောင့် မေ့ရယ်ချင်နေပေမယ့် ဘွားက မရယ်ပါ။ အခုတောင် ကောင်လေး တစ်ယောက်နဲ့ ဘွားကိုယ်တိုင် မေ့ကို တွေ့ခဲ့မြင်ခဲ့တာမို့ တကယ် တမ်း ချစ်သူရည်းစား ခိုးထားနေခဲ့ရင်လည်း မေ့သခင်တစ်ယောက် ဘွားကို ဖွင့်ဟတိုင်ပင်မည်မဟုတ်ကြောင်း ကိုယ်တိုင်ကြံ၍ သိနှင့် ပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း မေ့စကားကို ချက်ချင်းလိုပင် ပယ်ချလိုက်တာ ဖြစ်သည်။

“အေးပေါ့လေ... အတောင်အလက်စုံတော့ မိဘာရင်ခွင့် ကို ခြေစုံကန်ချင်ကြပြီပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး ဘွားရဲ့ မေ့မှာ အဲဒီစိတ်မျိုး မရှိပါဘူး”

“အေးလေ... ဘယ်လောက်ပဲ လိုတာပြည့်စုံအောင်ထား လည်း လွတ်လပ်မှုကို လိုချင်တမ်းတလာကြတာ သဘာဝပါ။ ငါးရာနှစ်ဆယ်ရှစ်ဆိုတာ ထောင့်ငါးရာအချစ်ကို လိုက်မမိနိုင်ပေ ဘူး”

ဘွားက သူ့အခါစွယ်နှင့်သူ ဆိုနေပေမယ့် မေ့သခင်က တော့ ဘွားမျက်နှာလေးကိုသာ သနားကြင်နာစွာ ငဲ့လိုကြည့်နေမိ သည်။

သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ ဘွား။ မြတ်နိုးတွယ်တာစရာ

ဆိုလို့ မေ့သခင်ကလွဲပြီး မရှိရာသလို မေ့ကိုယ်တိုင် ကလည်း ဘွားက လွဲပြီး တခြားသူမရှိသည့်အဖြစ်မို့ ဒီမြေးနှင့် ဒီဘွားကသာ မှီခို အားထားရာ တွယ်တာခြတ်နိုးရာ ဖြစ်နေကြသ ည့်ဘဝပါ။

“မေ့မှာ တကယ်ပဲ ချစ်သူမရှိဘူးအေ”

“မရှိပါဘူး ဘွားရဲ့”

“သေချာရဲ့လား”

“သေချာပါတယ် ဘွားရယ်၊ မေ့မှာ ချစ်ရမယ့်သူမရှိပါ ဘူး၊ မေ့ချစ်သူထားရင် ဘွားက ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မေ့သိပါ တယ်”

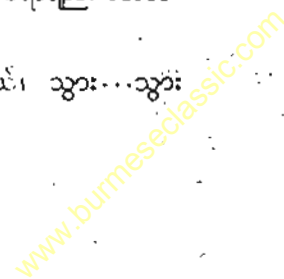
“ဒါကြောင့် ဘွားစိတ်ဆင်းရဲမယ့် အလုပ်ကို မေ့ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ဘူးဆိုတာ ဘွား ယုံပါ”

လေးနက်စွာ မေ့ဆိုလိုက်သည့်စကားကို ဘွားက ဘာမှ မပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသည်။ တကယ်ပဲ မေ့သခင် မှာ ချစ်သူရည်းစား မရှိဘူးလားရယ်လို့ စဉ်းစားစရာဖြစ်ပေမယ့် ဒီနေ့ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို ပြန်တွေးကြည့်မိတော့လည်း မေ့စကားကို ယက်ခံဖို့ ခက်နေသည်။

“ဘွား... နေကောင်းအောင်နေပါနော်၊ မေ့ အဝတ်သွား လဲလိုက်ဦးမယ်”

“နေဦး... မေ့လေးရေ၊ ဟောဒီမှာ သံပရာရည်၊ ဟောဒါ ထ မမအတွက် နို့ပူလေး”

“ငါမသောက်ချင်ပါဘူး မငြိမ်းရယ်၊ သွား... သွား”

ပြန်ယူသွားသည်။

“ဘွားကလည်း ဒါလေးသောက်မှ အားရှိမှာပေါ့လို့၊ မေ့တို့ချစ်ရင် ဒါလေးသောက်လိုက်ပါနော်၊ ဘွားကို မှေ့ကိုယ်တိုင် ဆိုလို့ဟန် ဟုတ်လား။”

“ဘွား မသောက်ချင်ပါဘူး မေ့ရယ်”

“သောက်ပါ ဘွားရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် မေ့ရဲ့၊ မေ့လေး စိတ်ချမ်းသာအောင် သောက်လိုက်စမ်းပါ”

ဒေါ်ငြိမ်းက ဝင်ပြောနေသဖြင့် ဘွားမှာ နှစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း အားသာသည့်ဘက်ကို အနိုင်ဖမ်း လက်လျှော့ပြီး နွားနို့ခွက်ကို ယူသောက်လိုက်ရသည်။

“အေး... ဘွားကတော့ ကိုယ့်မြေးမလေး စိတ်ချမ်းသာ ပါစေတော့ရယ်လို့ အားလုံးကို အလိုလိုက်ထားပြီးပြီနော်၊ မြေး အလှည့်ကြရင်သာ ဘွားအကြီးကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်နဲ့”

“စိတ်ချပါ ဘွားရဲ့၊ ဘွား စိတ်ဆင်းရဲအောင် မေ့ မလုပ်ပါဘူး”

လွယ်ကူစွာ ကတိပေးစကားဆိုလိုက်သော မေ့သခင်မှာ ဘွား၏ အဓိကရည်ရွယ်ရာကို သေချာရေရာစွာ မသိလိုက်ပါ။ မေ့၏ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို ပြောနေသည်ဟုလည်း မထင်။

ဘွား စိတ်ချမ်းသာအောင် ကတိပေးဆိုပြီးနောက် သူမ အိပ်ရာထထဲမှာ စစ်နဒီဆိုသူနှင့် သူမနောက်ကို ထူးခြားစွာ ရှိခိုး

ခံလိုက်နေသည်ဟု ထင်ရသူများအကြောင်းကိုသာ တွေးနေသည်။ စစ်နဒီတုံ...။

အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ချောချောနှင့် သူ့က မေ့လက်ကို ပိုင်စိုးပိုင်နှင်း ဆွဲလို့လေး။ နှစ် ယောက် တွေ့ကြုံရုံပဲက လည်း ခပ်ဆန်းဆန်း။ တွေးရင်း ပြုံးလိုက် နေ၏။

မနက်ဖြန် သူနှင့်တွေ့ရဦးမည် သိသည်။ ပြီးတော့ မျက်မှန်မည်းနှင့်လူတွေ့။ တွေးရင်း မေ့ရဲ့ ဒွေခရီးပြီး စိတ်လှုပ် ရှားလာသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ထိုလူတွေကို မေ့ သေချာကြည့်ရမည်။ မေ့ဆိုတာ ကြောက်တတ်သူမဟုတ်။ ဒီလေ ဒီအချိန်ထိလည်း ဘယ်သူနဲ့မှ ပြဿနာရုပ်ဘူးတာမလည်းမဟုတ်။ ခဖြူရင်းစရာ ကိစ္စ ရှိလျှင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ထိုလူတွေနှင့် ခြေငင်းပစ်လိုက်မည်။

ဘာသာတော့နဲ့ မေ့နောက်ကို လိုက်နေတာလဲ။ ဘာကိစ္စ လဲဟု အဖြတ်မေးပစ်လိုက်မည်ဟု စိတ်မှာ ခေးဘေးလိုက်သည်။

အခန်း (၅)

“မသွားပါနဲ့လား၊ မမရယ်၊ မမကိုယ်တိုင်ကလည်း နေကောင်းတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“မတားနဲ့...မတားနဲ့၊ မေ့ကို ဒီအတိုင်းပစ်ထားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

တားသည့်လူက တားသလို သွားမည့်သူကလည်း တက်ကဲမို့ ဒေါ်ငြိမ်းနှင့် ဦးစိန်မှာလည်း သွားကိုကြည့်ပြီး ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိအောင် ပျာယာခတ်နေရပါသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ သွားက ဟန်ဆောင်နေမကောင်းတာ မဟုတ်။ တကယ်ကို နေမကောင်းထိုင်မသာ ဖြစ်နေတာမို့ အခုလောက် တားမြစ်ကန့်ကွက်နေကြခြင်းပါ။

မေ့နောက်ကို လိုက်မည်တက်ကဲ လုပ်နေသည်ပုံကို လည်း

ကြည့်ပါဦး။ သူ့ကိုယ်သူ ရုပ်ဖျက်ထားပုံကလည်း သွားအသက်အရွယ်၊ သွားရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ လုံးဝမလိုက်ဖက်တဲ့ ပြင်ဆင်မှုတွေက သွားရဲ့အသိမိတ်တွေတွေနဲ့သာ တွေ့မိမှဖြင့် သွားခမျာဘယ်လောက်များ အနေရခက် အကျပ်ရှိက ဆဲမည်လည်း မသိပါ။

မြေးကိုချစ်သည့် စိတ်ဇောဖြင့် သူ့ဖြစ်ချင်တာ သူလုပ်ချင်တာကို တစွတ်ထိုးတောင်းဆိုနေပုံက ဘာကယ့်ကလေးဆိုးကြီးတစ်ယောက်လို ဖြစ်ကာ သွားအဖြစ်ကိုကြည့်၍ ရယ်လည်းရယ်ချင်၊ ရယ်လည်း မရယ်ရက်နှင့် ခက်ပြီးရင်း ခက်နေရသည့်အဖြစ်။ ဒီလိုမှန်းသိရင် စောစောထဲက မေ့သခင်က ကျောင်းမသွားခိုင်းဘဲ သွားအကြီးအမှားမှာ စိတ်ချလတ်ချဖြစ်အောင် နေခိုင်းမိမှာ ဝေခရာပါသည်။

ခါဆို သွားနှင့် ဒေါ်ငြိမ်းတို့ကြားမှာ အခုလို ဇွတ်စာရွတ်ကိစ္စတွေ ပေါ်လာတော့မည်မဟုတ်သလို သွားတစ်ယောက်လည်း သူ့အိပ်ရာထက်မှာ ပေါ့ပါးသက်သာစွာ စိတ်ချလက်ချ ရှိနေနိုင်မည့်အဖြစ်ပါ။

အခုတော့ သွားကလည်း ဖျားနေသည်။ မေ့သခင်ကလည်း ကျောင်းသွားနေသည်။ ဗနက်တုန်းက သွားဟာ အကောင်းသာပင်။ ဒါကြောင့်လည်း မေ့က စိတ်ချလက်ချ ကျောင်းကိုသွားနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါ့စကားကိုသာ နားထောင်ဖမ်း မောင်စိန်၊ ငါ့ကို ကားပေါ်တွဲတင်ဖမ်း”

www.burmeseclassic.com

ဘွားက သူဖြစ်ချင်တာကို တောင်းဆိုသလို ဒေါ်ငြိမ်းနဲ့ ဦးစိန်ကလည်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ပြိုင်တူကြည့် မိကြသည်။

ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲဆိုသည့်သဘော။

“မေ့လေးကိုသာ ဖုန်းဆက်ပြီး အိမ်ကိုပြန်လာခိုင်းလိုက် ဝါတော့ ဦးစိန်ရယ်၊ ပြီးတော့ ဘွားအတွက်လည်း ဆရာဝန်ခေါ် ပါ”

ဒေါ်ငြိမ်းဘာသာ စီစဉ်လိုက်ခြင်းပါ။

ဘွားက ဒေါ်ငြိမ်းကို မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် မော့ကြည့်ပေ မယ့် နှုတ်ကတော့ ဘာမှတော့မပြော။ အခြေအနေကို မပြတ်ကြည့် ရှုအကဲခတ်နေသော ဦးစိန်ကလည်း ဘွားအခြေအနေကို ကြည့်ပြီး ချက်ချင်းလှိုပင် မေ့သခင်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး အမြန်ပြန်လာဖို့ ပြော သလို ဆရာဝန်ကိုလည်း ဘွားနေမကောင်းသည့် အကြောင်း ဖုန်းဆက်ပါသည်။

“လာ...မမ ဒီအဝတ်ကြီးတွေ ချွတ်ထားဦး၊ တော်ကြာ မေ့လာလို့ တွေ့သွားမှခက်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို လက်ကလည်း ဘွားကိုယ်ပေါ်က မိုးကာ အင်္ကျီဖွဲကြီးနှင့် ဦးထုပ်မျက်မှန်တွေကို ခပ်သွက်သွက်ဖြုတ်သိမ်း ရသည်။

ဘွားခမျာလည်း ပါးစပ်ကသာ ပြောနိုင်တာပါ။ လူက ပျော့ခွေနေတာမို့ လှုပ်တောင်မလှုပ်နိုင်။ ဒေါ်ငြိမ်းလက်ထဲမှာ

အလိုက်သင့်မင် ပါလာပြီး အိပ်ရာပေါ်ရောက်မှ တအင်အင်ညည်း နေပါသည်။ ဆရာဝန်ရောက်လာပြီး ဘွားအတွက် လိုအပ်သည့် ဆေးစစ်ဆေးပေးမှုများပြုကာ ဆေးထိုးဆေးဝေးပြီး ပြန်သွားချိန်ကြ မှ မေ့တစ်ယောက် အပြေးအလွှား ပြန်ရော ခဲ့သည်။

“ဘွား...ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ဒေါ်ငြိမ်း၊ မနက်တုန်းက အကောင်းကြီးပါ၊ အခုရော ဘယ်နယ်နေသေးလဲဟင်”

“မေးခွန်းတွေ တရစပ်မေးသူရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ မိုးရိမ်သော ကကို မြင်ရသဖြင့် သက်ပြင်းရှိုက်မိသူက ဒေါ်ငြိမ်း။

“ဆရာဝန်လာသွားလို့ အခုတော့ ဝေးအရိပ်နဲ့ အိပ်နေပါ ပြီ မေ့လေးရယ်၊ ရိုးရိုးဖျားတာပါ”

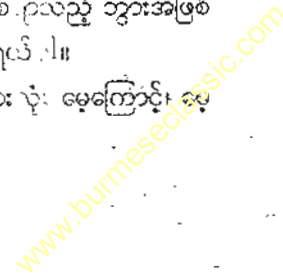
“ဟင်း...တော်ပါသေးရဲ့ ဒေါ်ငြိမ်းရယ်၊ မေ့ဖြင့် ရင်ထိတ်သွားတာပဲ၊ မေ့ ဘွားကို သွားကြည့် လိုက်ဦးမယ်နော်”

မေ့သခင် ဘွားအခန်းထဲ အပြေးရောက်သွားပြီး နှစ်ခြိုက် စွာ အိပ်ပျော်နေရာပြီဖြစ်သော ဘွားမျက်နှာကို သနားကြင်နာစွာ ငုံ့ကြည့်လျက် ဘွားလက်ပိန်ပိန်လေးကို အဝေးထွေးယူ ဆုပ်ကိုင် ထားလိုက်ပါသည်။

ဘွားရယ်။

အဖျားရှိန်ဖြင့် ပူနွေးနေသည့် ဘွားလက်ကလေးကို မေ့ ပါးပြင်မှာ အပ်ထားမိသည်။ မေ့ကို သိပ်ချစ် နှလည် ဘွားအဖြစ် ကို ပြန်တွေးမိတော့ မေ့ရင်မှာ နာချင်ချင်ရယ် ။

ဘွားအခုလို ခံစားနေရတာတွေအား ပဲ့ မေ့ကြောင့်၊ မေ့

အပြစ်မကင်း။

“ဒီည ဘွားအခန်းမှာပဲ မေအိပ်မယ်”

“ကောင်းပါလေကွယ်”

ဘွားနှင့်အတူ မေသခင် လူနာစောင့်လုပ်ပြီး အိပ်ပါသည်။ လူမမာသည်ဘွား နိုးနေတာကို မေမသိ။ ဘွားက လှပလွန်းသော မြေးမလေး၏ အပြစ်ကင်းစွာ နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်နေသူလေးကြည့်ပြီး သက်ပြင်းတွေ လျှိုက်ရိုက်နေမိသည်။

သနားစရာကောင်းတဲ့ မြေးကလေးခမျာ လူလောကကြီး အကြောင်း၊ လူတွေအကြောင်း တာတစ်ခုမှ မသိရှာသူလေးအဖြစ် ဘွားရင်မှာ မေသခင်လေးကို သနားကြင်နာမဆုံး။

“ဟင်...ဘွား ဘယ်တုန်းက အိပ်ရာကနိုးနေတာလဲဟင် ဘာလိုချင်လဲဆိုတာ မေ့ကိုပြောမှပေါ့”

“အခုရော...နေသာရဲ့လားဟင်”

ဘွား၏နဖူးလေးတွေ ပါးလေးတွေကို မေသခင် လင်ချောင်းလေးတွေနှင့် ဖွဖွထိကိုင်လာသည်။

“ဘွား...နေကောင်းပါပြီ မြေးလေးရယ်၊ မြေးလေးသာ ကိုယ့်ကျန်းမာရေး ကိုယ်ဂရုစိုက်ပါ”

“မေ့က နေကောင်းပြီးသားပါ ဘွားရယ်၊ အခုမှ အကြီးကြီးရှိသေးတယ်၊ လာပါဘွားရဲ့ မေ့အတူ ပြန်အိပ်နေစမ်းပါ”

ဘွားကိုယ်လေးကို ဆွဲယူပြီး မေ့က သူမနှင့်အတူ ဘွားထံ ပြန်လည်အိပ်စက်အနားယူစေလိုက်ပါသည်။ မကြာခင်မှာပင်

အသက်ရှူမှန်မှန်ဖြင့် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားသူက ဘွားမဟုတ်ပါ။

ဘွားကို လူနာစောင့်လာလုပ်ပေးနေသော မေသခင် ကိုယ်တိုင်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ဪ...မေသခင်ဆိုတဲ့ ဘွားရဲ့အချစ်ဆုံး မြေးလေးရယ်။

မေ့အတွက် ဘွား ဘယ်လိုစိတ်ချနိုင်မှာလဲ ကလေးရယ်။

မေ့ကို ဘွား စိတ်မချဘူးကွဲ့ မေ့လေးရယ်။ ဘွားစိတ်ထဲက ဆိုနေသည့် စကားတွေကို မေသခင် မကြားပါ။ အိပ်မက်ကမ္ဘာထဲမှာ သူမသွားချင်ရာ သွားနေ၏။

“မငြိမ်း”

“ရှင် ...မမ”

“မေ့ကို မောင်နေည့်ကြလွှဲပြီး တခြားဘယ်သူနဲ့မှ သဘောမတူနိုင်ဘူး သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

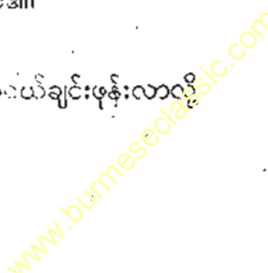
“ဟိုကောင်လေးနဲ့လည်း သဘောမတူဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဘွား စိတ်ချမ်းသာလျှင်ပြီးရော၊ ဒေါ်ငြိမ်း ဦးခေါင်းက ပုတ်သင်ညှိရုံးရလောက်အောင် မပြတ်ခေါင်းညှိဘဲနေ၏။ နံနက်ခင်း၏ လှပသက်ဝင်ခြင်းနှင့်အတူ ဘွား နိုးလာ၏။

“မငြိမ်း မေ့ ဘာလုပ်နေလဲ”

“ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်နေတုန်း၊ သူ့ဘယ်ချင်းဖုန်းလာလို့”

ပြောနေပါတယ်”

“ဘယ်ကသူငယ်ချင်းလဲဆိုတာ ညည်းမသိဘူးလား”
“အဲဒါတော့ ကျွန်မလည်းမသိဘူး မမ”
“ဟင်း”

ဘွားထံက သက်ပြင်းချသံကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာခြင်းနှင့် ဘွားရင်ထဲက မနစ်မြို့ခြင်းနှင့် သဘောမကျခြင်းတို့ ဖော်ညွှန်းပြလိုက်ခြင်းတည်း။

ဒေါ်ငြိမ်း မျက်ဝန်းထဲမှာလည်း မေ့လက်ကလေးတစ်စုံကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဆွဲခေါ်သွားသော လူငယ်လေးကို မြင်ထားလာမိသည့်အတိုင်း ဘွား ဘာကိုအလိုမကျ ဒေါသဖြစ်သလည်း ဆိုတာကို သိလေသည်။

“ဘွား... မေ့ ကျောင်းသွားတော့မယ်နော်”

“အေး... အေး ကျောင်းပဲသွားနော်၊ တခြားဘယ်လျှောက်မသွားနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွားရဲ့၊ မေ့ကို စိတ်ချပါ”

ဘွားရဲ့ပါးပြင်ကို ရွတ်ခနဲ ငုံ့နမ်းရင်း မေ့တစ်ယောက်ကားပေါ် ကြွကြွလှလှလေးတက်ပြီး လက်ကလေးတပြိုင်စောင်းထွက်သွားတာကို မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်နေပြီးမှ တစ်ယောက် သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။

“ကဲ... သွားကြမယ်ဗော့”

“ဟောတော့”

ဘွားပုံစံကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ငြိမ်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ ရုပ်ဖျက်ထားသည့် အဝတ်အစားတွေနှင့် ဘွားတစ်ယောက် သူ့မြေးနောက်ကို ခြေရာခံလိုက်ပြီး ချောင်းမြောင်းဦးတော့မည်။

“အိမ်မှာပဲ နားနားနေနေ နေပါလား မေရယ်၊ ကိုယ်တိုင်လည်း အခုမှ အများပျောက်စေပုံရှိသေးတာ၊ မေ့ကိုယ်မမ သနားဦးမှပေါ့”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို ညှာနေရင် အချစ်သားမြေးလေးကို လက်လွှတ်အဆုံးရှုံးခံရမှာပေါ့ မငြိမ်းရဲ့၊ လာစမ်းပါအေ စကားအပိုတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့”

နောက်ဆုံးတော့ ဘွားအလိုကျ ကားဖြင့်ထွက်ခဲ့ပေမယ့် ရင်ကတော့ အထိတ်သားပင်။

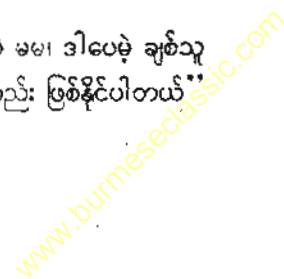
“ဟော... ဟိုမှာ မေ့မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် မမ”

အသက်အကြီးဆုံးဘွားက သူ့မြေးဖြစ်သူကို လူအများကြားက အရင်ဆုံး မြင်တွေ့ပါသည်။

“ကြည့်စမ်း... မငြိမ်း ပြောတော့ဖြင့် ချစ်သူရည်းစားမထားပါဘူးဘာညာနဲ့၊ သူနဲ့တွဲသွားတာ ဟိုနေ့က ငါတို့တွေ့ခဲ့တဲ့ မေ့ရည်းစား ကောင်လေးပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့... အဲဒီကောင်လေးပါပဲ မမ၊ ဒါပေမဲ့ ချစ်သူတွေ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပါ၊ မေ့သူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

အဲဒီလောက်တော့ ငါလည်း ခွဲခြားတတ်ပါသေးတယ်
အေး ညည်းက ငါ့ကို အဘွားကြီးဆိုပြီး လာတစ်ဖတ်ရှိက်ချင်သေး
လို့လား”

“ညည်း... မေ့ဘက်တော်သား တော်တော်လုပ်၊ နောက်
ပါသွားပြီဆိုမှ ကျွန်မ မှားပါပြီလားမလုပ်နဲ့၊ ညည်းကြောင့် မေ့
တစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ အိမ်ပေါ်က ခေါင်းနုဆင်းရဲပြီသာ မှတ်ထား
ပါ”

“မမကလည်း”

ဒေါ်ငြိမ်း လေသံပျောသွားသည်။ လျော့သွားသည်။ နေ့
ပတ်သက်ပြီး ဆက်ရှေ့နေလိုက်ရုံတော့ဘဲ ငြိမ်းသွားသည်။ မေ့တော်
သနားလို့ မေ့ဘက်က ရှေ့နေလိုက်နေမိပေမယ့် မေ့မှာ တကယ်
ချစ်သူရှိသလား၊ မရှိဘူးလားဆိုတာ ဒေါ်ငြိမ်းကိုယ်တိုင်လည်း
သိတာမဟုတ်။

ဘွားပြောသလို မေ့ တစ်ခုခုဖြစ်သွားလို့ကတော့ မေ့ဘက်
က ရှေ့နေလိုက်မိသမျှ ဒေါ်ငြိမ်းပဲ အဆူအကြိမ်းခံရမည်။

ချစ်သူရည်းစားမရှိဘူး မရှိဘူးနှင့် ယောက်ျားနောက် လိုက်
သွားသူတွေလည်း ကြံ့ဘူးတာမို့ မေ့လို လူချောလေးတစ်ယောက်
နှင့်အတူတွဲပြီး တွေ့နေရသည့် ကလေးမလေးဆို ပိုဆိုးမည်။

မေ့က သိပ်လှတော့ ချစ်သူခင်သူတွေ ပေါများတာ
ဒေါ်ငြိမ်းကိုယ်တိုင်လည်း အသိသားပင်။ ဘွားနှင့်ဒေါ်ငြိမ်းတို့
ကြောက်လို့သာ မေ့နားကို မကပ်ရဲကြတာမို့ အခုလို မေ့တစ်ယောက်

တည်း လွတ်လပ်နေချိန်မှာတော့ မေ့အပါးမှာ ငါ့လို သက်တူရွယ်
တူ ကောင်ချောလေး အတူရှိနေသည့်အဖြစ်မှ မဆန်းပါ။

“ဟဲ့...ဟဲ့ ဟိုမှာလည်း တစ်ယောက်၊ မေ့လက်ကို
ဆွဲရုံတင်မကဘူး၊ မေ့တစ်ကိုယ်လုံးတောင် ငါ့ အားလိုက်သေး
တယ်၊ လုပ်စမ်းပါဦး မငြိမ်းရဲ့”

“မိန်းကလေးပါ ဘွားရဲ့၊ မေ့သူငယ် ခေါင်းလေးပါ”

“ဟုတ်ရဲ့လား မငြိမ်း”

“ဟုတ်ပါတယ် မမရဲ့၊ ဟိုတစ်ခါက မမပြောတဲ့ ဖား
တစ်ပိုင်း ငါးတစ်ပိုင်းဆိုတဲ့ သတ္တဝါလေးပါ”

အခုမှ ဘွားရင်ထဲ အလုံးကြီး ဝုန်းခနဲ ဖျတ်ကျသွားသည်။

“မဖြစ်ဘူး...မဖြစ်ဘူး၊ ဟဲ့...မောင်စိန် ငါပြောတဲ့
အတိုင်း ခံသချာလုပ်စမ်း၊ ဒါမှ သင်းလေးမလုပ်နိုင်မှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ဦးစိန်”

“ရှါး”

ဒေါ်ငြိမ်းအမေးကို ဦးစိန်က မဖြေ။

လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ခိုးကြောင်ခိုးခက်ပုံစံဖြင့် မေ့တို့
စွပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို တဖျပ်ဖျပ် ဓါတ်ပုံခိုးရိုက် လိုက်တာကိုကြည့်
ပြီး ဘွားအကြံကို သဘောပေါက်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“မေ့...ဟိုမှာ...ဟိုမှာ ဟိုကားပဲမဟုတ်လား”

“ဟင်...ဟုတ်ပါရဲ့”

စစ်နဒီ ညွှန်ပြရာသို့ လမ်းကြည့်လိုက်ရင်း မေ့ရင်မှာ အံ့သြခြင်းနှင့် မနှစ်မြို့ခြင်းတို့ ဖြစ်ထွန်းလာရခြင်းကြောင့် ချက်ချင်း လိုဝင် လှပသော မျက်နှာလေး တင်းမာသွားသည်။

မေ့နောက်ကို ဘာလို့ အခုလို လိုက်လုပ်နေတာလည်းဆို တာ သိချင်လာသည်။

“မေ့ အဲဒီလူတွေကို အပြတ်သွားမေးပစ်မယ်”

“ဟာ...မေ့သခင် နေဦးလေ”

ပြောပြောဆိုဆို သူ့အနားက ထွက်သွားသော မေ့သခင် ကြောင့် စစ်နဒီ အံ့သြနေမိရာမှ မေ့နောက်ကို အပြေးအလွှား လိုက် ခဲ့ရသည်။

“မေ့...အဲဒီလိုလုပ်လို့ ဟိုလူတွေက မေ့ကို အတွေ့ခံပါ့ မလားဗျာ။ မေ့မသိစေချင်လို့ပဲ တမင်ရုပ်ဖျက်ပြီး လိုက်နေကြတာ မဟုတ်လား”

“သူတို့လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့ရမလား။ မေ့ကလည်း သူတို့ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ သိအောင်လုပ်ရမှာပေါ့”

“ဟော...ဟော ဟိုမှာ မေ့ကိုမြင်လို့ ကားမောင်းထွက် သွားပြီ တွေလား”

စစ်နဒီ ညွှန်ပြရာသို့ မေ့ လမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူ့ပြော သည့်အတိုင်း ကားက နေရာမှာမရှိတော့။ မေ့ရင်မှာ မကျေမနပ် နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“မေ့သခင်”

“ဟင်”

“သူတို့ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ သိချင်ရင် တို့မေ့ကို ကူညီ နိုင်ပါတယ်ဗျာ”

“တကယ်လားဟင်”

“တကယ်ပေါ့”

“ဒါဖြင့်...မေ့ သူတို့ကို သိချင်တယ်။ စစ်နဒီ မေ့ကို ကူညီပါနော်”

“စိတ်ချပါ။ မေ့အတွက်ဆို တို့ဘက်က ဘာမဆို ကူညီ ခို့ အဆင်သင့်ပါပဲ မေ့ရယ်”

အို။

မေ့သခင်ရင်မှာ အသံတိုးတိုးလေး အော်မြည်သွားသည်။ ကြည့်လေ...သူ့စကားတွေက မေ့အပေါ်မှာ ဘာလို့လို့။ ပြီးတော့ သူ့အကြည့်၊ သူ့အပြုံးတွေကလည်း မေ့သိခင်အပေါ်မှာ ထူးထူးခြားခြားကြီး ဖြစ်နေသလို ထင်မိသည်မှာ မေ့ပဲ အထင် အမြင်မှားခြင်းလား။

“မေ့ကို တို့ သိပ်ခင်တယ်သိလား၊ တို့အပေါ်မှာ မေ့က ရော ခင်မင်ချင်ရဲ့လားဟင်”

“ခင်ပါတယ်”

မေ့အသံက တိုးတိုးလေး။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မေ့ရယ်၊ အခုချိန်ကစပြီး စစ်နဒီဟာ မေ့အတွက်ဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထားပါဗျာ”

“အိုး”

သူ့စကားကြီးက ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိ။ စစ်နဒီဟာ မေ့
အတွက်တဲ့။

“မေ့ သွားတော့မယ်”

“တို့လည်းလိုက်မှာပေါ့ မေ့ရဲ့”

မေ့သခင် ဘာမှပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ နေရာက ထွက်ခွဲ
လိုက်သည်။ စစ်နဒီက မေ့အနားမှာ မားမတ်ခန့်ညားသော အသွင်
ဖြင့် အတူလိုက်ပါလာရာ လှပသော မေ့နှင့် ချောမောခန့်ညားသော
သူ့ကို ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေက အားကျသော အကြည့်များ
ဖြင့် ကိုယ်စီ ကြည့်ငေးသွားကြတာမို့ မေ့စိတ်မှာ လိပ်ပြာမလှဲချင်
လှပါ။

“ညကြရင် ဖုန်းဆက်မယ်နော် မေ့”

“ဘွားက ကြိုက်ပါ့မလားမသိဘူး”

ငြင်းပယ်သည်လည်း မဟုတ်။

လက်ခံသည်လည်း မဟုတ်သော စကားကို မေ့ဆိုလိုက်
သည်။ ဘွားအကြောင်းကို မေ့ပဲသိသည်။

“ဘွားကမကြိုက်ပေမယ့် မေ့ကတော့ တို့နဲ့ဖုန်းပြောမှာ
ကို လက်ခံချင်တယ်မဟုတ်လား”

“စစ်နဒီက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

“မထင်တတ်လို့ မေးတာလေ၊ မေ့မကြိုက်ဘူးလို့ထင်တဲ့
အလုပ်တွေကို တို့ ဘာမှမလုပ်ချင်ဘူး”

စကားတတ်လှသော စစ်နဒီကို မေ့ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။

“မေ့”

“ဟင်”

“တို့မေးတာ မဖြေသေးဘူးနော်”

“ဘာကိုလဲ”

“ဖုန်းကိစ္စလေ”

“အခုလည်း တွေ့နေရသားပဲ၊ ဘာပြောမှာမို့လဲ”

မေ့စကားကို သူက သဘောကျသလို ပြုံးပါသည်။

“သိချင်ရင် ညကြတော့ ဖုန်းထဲမှာ နားထောင်ကြည့်

လေ”

“တို့သွားမယ်”

“နေဦး”

“ဘာလဲ မေ့သခင်”

“ညကို ဖုန်းမဆက်ပါနဲ့၊ ဘွားကကြိုက်မှာ မဟုတ်လို့

ပါ”

သူပြုံးသည်။ စစ်နဒီပုံစံက မေ့ပြောတာကို အရေးစိုက်ပုံ

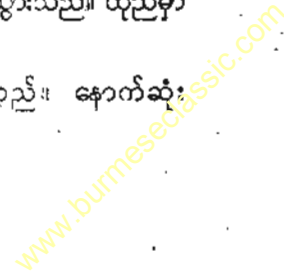
မရ။

“စိတ်ချပါ၊ မေ့သခင်နဲ့ပဲ ပြောမှာပါ”

ခေါင်းမာစွာ ပြောပြီး နေရာကထွက်သွားသည်။ ထိုညမှာ

မေ့ မျင်ခုန်နေသည်။

အချိန်တွေ တရွေ့ရွေ့ကုန်သွားသည်။ နောက်ဆုံး

မည်သည့်စုန်းသံမှ မကြားရမှ မေ့လည်း နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်
သွားသည်။

အခန်း (၆)

ပြင်ပါဆင်ပါဟုဆို၍သာ ပြင်ကြဆင်ကြရသည်။ ဘွားက
မေ့ကို ဘာတစ်ခုမှ ဖွင့်မပြောသေးတာမို့ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ဆက်ပြီး
စီစဉ်မည်ကို ဒေါ်ငြိမ်းကိုယ်တိုင်လည်း မသိချေ။

“ဘယ်ကစဉ်သည်လဲ ဒေါ်ငြိမ်းရဲ့၊ ဘွားကြည့်ရတာ
ပျော်နေသလိုပဲ”

မေ့ကလည်း သူမ တတ်သမျှမှတ်သမျှလေးတွေ ဝိုင်းကူ
ညီညာလုပ်ပေးရင်း ဘွားမျက်နှာ တစ်ချိန်လုံး ပြုံးနေတာကိုကြည့်
ပြီး ဒေါ်ငြိမ်းကို တိုးတိုးလေးမေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အိမ်မှာက ဧည့်သည်မလာတာ ကြာပြီမဟုတ်လား
ဣဟ်၊ ဒီလိုပဲ ကြာတော့ ငြီးငွေ့ပြီး ဧည့်သည်လာတော့ ပျော်ရှာ
တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်နော်... မေ့တို့အိမ်ကို အခုလို ညအိပ်ညနေ ဧည့်သည်ခန်း မလာတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ ဘွားပျော်မယ်ဆို လည်း ပျော်စရာပါလေ”

“မေ့ကသာ လူငယ်ဆိုတော့ အိမ်ကို ဧည့်သည်လူစီမံ လာရင် စိတ်ကျဉ်းကြပ်မိတာပါ”

“တွေ့တွေ့ဆဆလေး မေ့ဆိုလိုက်ပုံလေးက ဒေါ်ငြိမ်းကို မျက်ခုံးလှုပ်သွားစေပါသည်။

ဘယ်နှယ့် ဧည့်သည်က မေ့သခင်ရဲ့ အထူးဧည့်သည်ပါ ဆိုနေမှ မေ့လေးက စိတ်ကျဉ်းကြပ်ရပါသည်တဲ့။ အဓိက တွေ့ဆုံ ရမှာက မေ့သခင်တို့လူငယ်တွေပဲဟု စိတ်ထဲပြောလိုက်မိပေမယ့် အပြင်မှာတော့ လည်ချောင်းရှင်းသူလို ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ကာ မေ့မျက်နှာလေးကို တစ်ချက်မျှ စွေစောင်းကြည့်လိုက်၏။

“ဘွားဧည့်သည်လာရင် မေ့ကတော့ အပြင်ချည်းထွက် နေမှာပဲ”

“အလိုလေး... မရွေ့မေ့ရယ်၊ အိမ်ကိုလာတဲ့ ဧည့်သည်ပဲ မေ့ဧည့်သည် ဘွားဧည့်သည်လို့ပဲ ခွဲခြားနေရဦးမှာလားကွဲ့၊ အားလုံး အတူတူပဲပေါ့”

“မေ့က ဘွားသူငယ်ချင်းနဲ့ ဘာတွေပြောရမှာလည်းလို့”

“ဘွားသူငယ်ချင်း မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ဘွားရဲ့မိတ်ဆွေ

ပါ”

“မိတ်ဆွေဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဒေါ်ငြိမ်းသိရင် ပြောစမ်း

ပါ”

“ဒေါ်ငြိမ်းလည်း သေချာမသိပါဘူးကွယ်၊ မေးလည်း မမေးမိပါဘူး၊ မနက်ဖြန် သန်ဘက်ခါပဲ ရောက်လာတော့မှာပဲဥစ္စာ၊ အဲဒီတော့မှ ကြည့်လိုက်ပါတော့”

“...ဪ... ဒေါ်ငြိမ်းပြောမှပဲ ရှင်းတော့တယ်၊ ဘွား တစ်ယောက် အခုတစ်လော ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ ဘာတွေအလုပ်ရှုပ်နေ တယ် မသိဘူး သိလား ဒေါ်ငြိမ်း၊ မေ့ကိုတောင်မှ သတိမရတော့ သလိုပဲ”

ဝမ်းနည်းသလိုလေး စကားဆိုရင်း မေ့သခင်မျက်နှာလေး ညိုသွားသည့်အတွက် ဘွားအကြောင်း အစင်းသိထားသော ဒေါ်ငြိမ်းမှာ မေ့သခင်ကို ရင်ထဲသိထားသမျှ ရင်ဖွင့်ပြောချင်နေ သည့်မှာ လျှာကိုယားနေသည်။

သို့ပါသော်လည်း စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း လုပ်မဖြစ်၍ အသာငြိမ်နေရင်း မေ့ရဲ့ချစ်သူကောင်လေးကို ဖျတ်ခနဲ အမှတ်ရ လိုက်မိ၏။

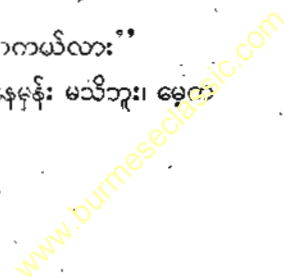
အင်း... အဖြစ်ကတော့ သနားစရာ။ မေ့နဲ့ သူ့ချစ်သူ ကောင်လေးက ဘွားကြောင့် ဝေးကြရတော့မည်ထင်ရဲ့။

“မေ့”

“ရှင်”

“မေ့မှာ ချစ်သူမရှိဘူးဆိုတာ ငါ့ကယ်လား”

“ဒေါ်ငြိမ်းကလည်း ဘာတွေမေးနေနန်း မသိဘူး၊ မေ့က

ဘာလို့ ချစ်သူရှိရမှာလဲလည်းလို့”

“မေ့ရေ”

“ဟော...ဘွားခေါ်နေပြီ၊ မေ့သွားလို့ကံဦးမယ်နော် ဒေါ်ငြိမ်း”

“အေးပါကွယ်...ဖြည်းဖြည်းသွားပါ၊ တော်ကြာ ချော်ဖြူလဲနေပါဦးမယ်”

သတို့သမီးလောင်းလေး မေ့က ဒေါ်ငြိမ်း ပြောစကားကို ကြားသည်လား၊ မကြားသည်လား မပြောတတ်။ သူမအဘွားရှိရာကို ကလေးမလေးတစ်ယောက်နယ် အပြေးအလွှား ခုန်ပေါင်ရောက်သွားပုံက လျင်မြန်လွန်းသဖြင့် ဘွားပင် ရင်ဘတ်ဖိလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ဖြည်းဖြည်းသက်သာ မလာရတာလဲ ငါ့ရယ်၊ မတော်တဆ လဲပြုနေမှမခက်လား”

“မေ့က ကလေးမှမဟုတ်ဘဲ ဘွားရဲ့၊ ကာဖြစ်လို့ လဲပြုနေရမှာလဲ၊ က...ပြောပါ မေ့ကိုခေါ်တာ ဘာပြောချင်လို့လည်း ဘာခိုင်းချင်လို့လည်း”

“လာစမ်းပါဦးကွယ်...ဘွားရှေ့မှာ ထိုင်စမ်းပါဦး”

“ဟုတ်”

ဘွားရှေ့ကခုမှာ မေ့သခင် ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ ဘွားမေ့ရဲ့ လှပသော မျက်နှာလေးကို စေ့စေ့ကြည့်ပါသည်။ လှပသော မေ့သည် ဘယ်လိုပဲနေနေ ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့် ချစ်စေ

မြတ်နိုးဖွယ်ရာသာတည်း။ ပြုံးနေသော မျက်နှာလေးသည်လည်းကောင်း၊ အပြစ်ကင်းစင်သော လှပခိုင်ခက်သည့် မျက်ဝန်းနက်များသည်လည်းကောင်း ဘာဆိုဘာမှ အပြစ်ဆိုရာမရှိချေ။

“ဘွားကို ချစ်ရဲ့လားကွယ်”

“ချစ်တာပေါ့ ဘွားရဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒဲ ပိုမေးရတာလဲ”
မေးသည့် ဘွားအကြီးအမေးကို မင်းမတွဖြေရင်း စိတ်မှာ ထူးဆန်းလျက် ပြန်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မြေးလေးကို ချစ်လို့ပေါ့ကွယ် သိပ်ချစ်လို့ပေါ့၊ ဒါကြောင့် မေ့လေးကို လူမသမာတွေရဲ့ လက်ထဲမှာ ဒုက္ခအရောက်မခံနိုင်လို့ အခုလို ဘွား စီစဉ်ရတာပဲ”

ဘွား၏ စကားအဓိပ္ပာယ် အပြည့်အစုံကို မေ့သခင် နားမလည်သဖြင့် ဘွားမျက်နှာကိုသာ မေ့လျက်ကြည့်နေမိသည်။

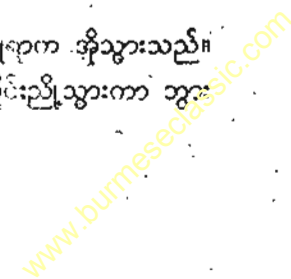
“မေ့လေးကို ဘွား စိတ်ချရတဲ့လူနဲ့ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ပေးမယ်”

“ရှင်”

“မေ့အတွက် သတို့သားလောင်း မောင်နေညို့ ဒီကိုလာ လိမ့်မယ်လို့ ပြောတာကွယ်၊ ဘွားကိုချစ်ရင် မောင်နေညို့နဲ့ လက်ထပ်ပါကွယ်”

“ဟင်”

ပြုံးနေသော မေ့မျက်နှာလေး ညိုရာက အိုသွားသည်။ ထို့နောက် ပြိုတော့မည့်မိုးနယ် အုပ်ဆိုင်မိုင်းညိုသွားကာ ဘွား

မျက်နှာကို တအံ့တဩလေး မော့ကြည့်နေရာမှ ဦးခေါင်းလေးကို အလန့်တကြား ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘွားပြောတာတွေ မေ့ ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ မေ့က အဲဒီလူကို လက်ထပ်ရမှာလည်း ဘွားရယ်”

“မေ့ပဲ ဘွားကိုချစ်တယ်၊ ဘွားစကားကို နားထောင်မယ် ဆို”

“အို...အဲဒါက အခုလို မေ့မသိတဲ့လူတစ်ယောက်ထံ လက်ထပ်ရမှာကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ မေ့က...မေ့က”

“မေ့မသိတဲ့လူကို သိအောင်လုပ်ရင် သိနိုင်တာပဲကွယ်၊ မောင်နေညိုကို အရင်တွေ့ကြည့်ပါဦး၊ အင်မတန် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ တဲ့ ကလေးပါ”

“ဒါဖြင့်...အိမ်ကို အခုလာမယ့်နည်းသည်ဆိုတာ”

“ဟုတ်တယ် မြေး၊ အဲဒါ မောင်နေညို ကိုယ်တိုင်ပဲ”

“ဟင်”

မေ့သခင် ငိုချင်သွားသည်။

အခုမှ ဘွား ဘာကြောင့် ဤမျှပျော်နေရသည့်အဖြစ်ကို မေ့သခင် ရိပ်မိရပါပြီ။

“လိမ္မာပါမြေးရယ်၊ ဘွားမရှိတော့ရင် မေ့လေး တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့မှာကို ဘွား စိတ်မချနိုင်လွန်းဘူး၊ အခုလို စီစဉ်ရတာပါ”

“ဘွားစေတနာကို မေ့လေး နားလည်ရဲ့လား”

“နားလည်ပါတယ် ဘွားရယ်၊ ဒါပေမယ့် မေ့ အဲဒီလူကို လက်မထပ်ပါရစေနဲ့ ဘွားရယ်နော်...နော်”

“မြေးလေးရယ်”

ဘွားက မေ့ဦးခေါင်းက ဆံပင်လေးတွေကို သူ့လက်ပိန် ပိန်လေးတွေနှင့် ဖွဖွရွရွလေး ပွတ်သပ်ကိုင်တွယ်ရင်း ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

လှပတဲ့ မေ့မျက်လုံးအစုံမှ ပြည့်အိုင်လာသည့် မျက်ရည် ဆွဲကို မြင်ရတော့ ဘွားရင်မှာ နည်းနည်းတော့ ဆို့နှင့်သွားသည်။

သို့ပါသော်လည်း မြေးမလေး၏ အလိုချမ်း လိုက်နေလို့ မဖြစ်။ ငယ်ရွယ်သူ၏ သဘောဆန္ဒကို အလိုလိုက်ကောင်း၍ အခု ဆို မေ့မှာ ချစ်သူရည်းစားတစ်ယောက် ကောက်ရသည့်အဖြစ်မှာ စည်း ဘွား မျက်မြင်အထင်အရှားမို့ မြေးလေး၏အလိုကို ဆက် ဆိုက်နေလို့မဖြစ်ပါ။

“မောင်နေညိုကို တွေ့ကြည့်ပါဦး မြေးရယ်”

“ဟင်အင်း...ဟင်အင်း မေ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မထပ် ချင်ဘူး ဘွား၊ ဘွားနဲ့ပဲ မေ့ နေပါရစေ”

“နေရမှာပေါ့ကွယ်၊ မေ့တို့လက်ထပ်ပြီးရင်လည်း ဘွားနဲ့ နေမှာပါ”

“အို...မေ့ပြောတာ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ထောင်ရေးကို ဘာသာ လွတ်လပ်ခွင့်”

“တော်စမ်း...မေ့”

“လူတွေအကြောင်း မေ့ ဘယ်လောက်များသိလို့လဲ
ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်က ဘယ်လောက်များ သေချာ
ရာရှိလို့လဲ”

“မေ့ကတော့ မေ့ချစ်ရတဲ့ချစ်သူကလွဲပြီး တခြား ဘယ်သူ
ကိုမှ လက်ထပ်ချင်ဘူး”

“မေ့ တကယ်ချစ်တဲ့သူကိုပဲ လက်ထပ်ပါရစေလား ဘွား
ရယ်”

ဘွားက မေ့မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်လျက် ငြိမ်သက်
နေပြီးမှ သူ အင်မတန်သိလိုသော မေးခွန်းကို တိုးတိတ်စွာမေး
သည်။

“မေ့မှာ ချစ်သူရှိနေပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ရှင်”

ဘွားမျက်နှာကို အလန့်တကြား မော့ကြည့်ရင်း ရုတ်တ
ရက် မေ့သခင် ဘာဖြေရမှန်းမသိ။ ချစ်သူရှိနေပါသည်ဟု
လိုက်ရင် ဘွားက မေ့ကို သူသဘောတူထားသည့်လူနဲ့ ဇွတ်အ
လက်ထပ်မပေးတော့ဘူးတဲ့လား။

မေ့ချစ်သူကိုပဲ မေ့သဘော၊ မေ့သန္တအတိုင်း လက်ထပ်
ခွင့်ပြုမည်လား။ အဖြေရှာနေသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ဘွားမျက်
ကို တွေ့တွေ့လေး ငေးကြည့်နေမိရင်း မေ့စိတ်တွေ လှုပ်ရှား

တကယ်တော့ မေ့သခင်မှာ ချစ်သူရည်းစားရယ်လို့
မူးလို့ရှုစရာ ရှိသည်ကမဟုတ်။ အရေးပေါ် ချစ်သူရည်းစား

လောက်အောင်ကလည်း မေ့သခင်စိတ်နှင့် သဘောတွေ့သူက
ခပ်ရှားရှား။

မေ့မျက်ဝန်းထဲမှာ စစ်နဒီ မျက်နှာကို ဖွဲ့ ဘဲခနဲ ပြေးမြင်
လိုက်မိတော့ နည်းနည်းဘဝင်ကျသွားသည်။ သဘာ မေ့သခင်ရဲ့
ချစ်သူအဖြစ် ဟန်ဆောင်ပေးမည်ဆိုလျှင် မေ့သခင်ရမည့် ဒုက္ခ
ဘေးဆိုးကြီး လွတ်ကင်းခေးကွာတန် ကောင်းရဲ့ ဘွားမိတွေးရာ
တွေးရင်း မေ့မှာ ချစ်သူရှိပါသည်ရယ်လို့ ဘွားကို ဝန်ခံလိုက်
တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ချိန်မှာပင် တစ်ခါမှ မလိမ္မာဘူးသူ
ဖြစ်သည့်အတိုင်း ရင်တုထိတ်ထိတ်ခုန်လေသည်။

“မေ့...မေ့မှာ ဟိုဒင်း...ချစ်...ချစ်သူရှိနေပါတယ်
ဘွား”

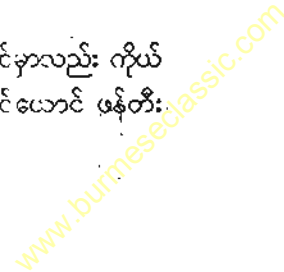
“ဒါဖြင့် ဘွားကို ချစ်သူရည်းစား မထားပါဘူးလို့ ပေး
ထားတဲ့ကတိစကားက လိမ်ညာရုံသက်သက်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟင်”

ဘွားပြောမှ မေ့သခင်တစ်ယောက် သူပေးထားခဲ့သော
ကတိစကားကို ပြန်လည်အမှတ်ရပြီး ဘွားမျက်လုံးများကို ရင်မဆိုင်
ခွာ ခေါင်းကလေး ငဲ့ချလိုက်မိသည်။

“ပြောစမ်းပါဦး...ဘွားမြေးက ဘွားကိုတောင် လိမ်တတ်
ညာတတ်နေပြီပဲ ဟုတ်လား”

ဘွားအသံက ရင်နာသံဖြစ်သလို မေ့သခင်မှာလည်း ကိုယ်
မဟုတ်ရပါတဲနှင့် တကယ်ဟုတ်နေသယောင်ယောင် ဖန်တီး

ပြောဆိုပြီးမှ ငိုချင်လာရသည့်အဖြစ်ပါ။

“မေ့ကို ဘွား ဘယ်အထိ ယုံကြည်စိတ်ချရမလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး။ ဘွားအကြီးကတော့ မြေးအလိမ္မာလေးဆိုပြီး ယုံကြည်စိတ်ချလိုက်ရတာ၊ အခုတော့ မေ့သခင်က ကိုယ်ပေးထားတဲ့ ကတိစကားကိုတောင် မတည်နိုင်ဘူး။”

“ဘွား”

ရှင်နာသံကြီးနှင့် မေ့သခင် ဘွားကို ခေါ်လိုက်သည်။

“မေ့ကို ဘယ်အထိအောင်များ ပြောဦးမလို့လဲ ဘွားရယ်၊ တကယ်တော့ ဘွား ထင်နေတာတွေ ကစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး၊ ဘွားတို့ ပေးထားတဲ့ ကတိစကားကိုလည်း အခုချိန်ထိ မေ့ မချိုးဖောက်ရသေးပါဘူးရှင်”

ပြောရင်း မေ့သခင် ဝမ်းနည်းလာကာ ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်ဥကြီးတွေ တစ်ပေါက်ချင်း စီးကျလာရသည့်အဖြစ်ပါ။

ဘွားရဲ့စကားတွေက မေ့သခင်ရင်ကို ဘယ်လောက် အခံရခက် နာကျင်စေသည်ဆိုတာ မေ့သာအသိဆုံးပါ ဘွားရယ်။

“ဒါဖြင့် မေ့မှာ ချစ်သူမရှိဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

ရှိုက်ငိုလျက် မေ့ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိတော့ ဘွားထံမှ သက်ပြင်းရှိုက်သံ ကျယ်လောင်စွာ ချလိုက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“စစ်နဒီဆိုတဲ့ ကောင်လေးကရော”

“ရှင်”

“အံ့ဩသွားလား မြေး၊ မေ့ကို မေ့စိတ်သဘောအတိုင်း မေ့ဆန္ဒအတိုင်း သွားလာခွင့်ပြုထားပေမယ့် မေ့အားမှာ ဘယ်သူတွေရှိနေတယ်ဆိုတာ အမြဲအနီးကပ် စောင့်ကြည့် နဲ့ခဲတဲ့ ဘွားပါကွယ်”

“ဟောဒီမှာကြည့်စမ်း”

“ဟင်”

“အို”

မေ့လက်ထဲ ရောက်လာသော ဓာတ်ပုံ ချားကို ကြည့်ပြီး မေ့သခင် အငိုတိတ်သွားသည့်အထိ အံ့ဩထိတ်မိလွန်းလှပါတိ။
ကြည့်ပါဦး...။

စစ်နဒီဆိုသူနဲ့ မေ့သခင်တို့ အတူတူသွားလာနေသည့်ပုံတွေကို လျှပ်တစ်ပြက် ရိုက်ထားသည့်ပုံတွေ။

“မေ့ ငြင်းဦးမလား”

“ဒါ...ဒါတွေအားလုံး ဘွားဘယ်လဲ”

“ပြောပြီးပြီလေ...မြေးလေးကို ဘွား ပြစ်မထားဘူးဆိုတာ”

ရုတ်တရက် မေ့သခင် မျက်လုံးထဲမှာ သူမနောက်ကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လိုက်လာနေသော လူတစ်စုနဲ့ ကားတစ်စီးကို ချတ်ခနဲ မြင်ယောင်လာသလို ဘွားမျက်နှာကိုလည်း မယုံနိုင်သလို ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ဒါဖြင့်...ဟိုလူတွေ မေ့နောက်ကိုလိုက်နေတာ ဘွား”

ခိုင်းထားလို့ပေါ့ ဟုတ်လားဘွား”

“ဒါပဲရှိတာပေါ့”

“အိုး”

“ဘွားကို အပြစ်တင်မနေနဲ့ မေ့၊ ဘွားစီစဉ်တာတွေထို့လည်း ဘာတစ်ခုမှ ငြင်းဖို့မစဉ်းစားနဲ့၊ အားလုံးကို မြေးအတွက် ဘွားဘက်က အကောင်းဆုံး စဉ်းစားစီစဉ်ပေးတယ်ဆိုတာ မေ့လေးနားလည်စမ်းကွယ်”

“ဘွား”

“ကဲ...ကဲ သွားတော့ ဘွား အနားယူချင်ပြီ”

မေ့သခင်လက်ထဲမှာ စစ်နဒီနှင့် သူမ ဓာတ်ပုံတစ်ထပ်ပါလာသည်။ ဘွားအချစ်တွေကို အံ့ဩဝမ်းသာခြင်းနှင့်အတူ မေ့တစ်ခါမှ မမြင်မတွေ့ဘူးသူတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ရမည့် အရေးကို တွေးမိပြန်တော့ ရင်လေးတုန်နှေးစွာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ငိုသံလေး တအစ်အစ်ထွက်သည့်အထိ ခေါင်းအုံးလေးမှာ မျက်နှာအုပ်ပြီး ကိုယ်လေးသိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ငိုပစ်လိုက်မိသည်။

အခန်း (၇)

ငိုရလွန်းသဖြင့် မေ့သခင် မောပန်းလှပြီဖြစ်သလို စိတ်တွေသည် နောက်ကျိရွပ်ထွေးရပါသည်။

ဦးနေညိုတဲ့...။

ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ မေ့မသိ။ သိလည်းမသိချင်။ မေ့နှင့် ထက်ထပ်ပေးမည့်သူအဖြစ် သိထား၍ မမြင်ဘူးဒါဘဲနှင့် မုန်းပင်နှုန်းမိရပါသေးသည့် အဖြစ်ပါ။

မေ့ဘဝမှာ ဘာတစ်ခုမှ လွတ်လပ်ခွင့်မရှိ၊ ဘွားက အမြဲဘမ်း မေ့အတွက် စီစဉ်မှုတွေ၊ ဖန်တီးမှုတွေနှင့် မေ့ကို အမြဲတမ်း ညိတ်ချုပ်ထားပြီး သူဖြစ်ချင်သည့်အတိုင်း ပုံသွင်းနေရာချထားပေးခဲ့သည်မှာ မေ့သခင် ဒီအသက်အရွယ်ရောက်သည်အထိပါ။

အခုတော့ မေ့သခင်ရဲ့ဘဝကိုသာ မပုတ်။ မေ့ရဲ့ နှလုံး

သာသနာ့အချစ်ကိုပါ ဘွားက အိမ်နဲ့တွေ့ပေးပြီး အချစ်ရေးမှာတော့ တန်ခွတ်ချုပ်ချယ်မှုတွေနှင့်ဆိုတော့ တစ်ခါမှ ဘွားစကားကို မငြင်းထယ်ဘဲ အမြဲအထောင်လာခဲ့ရသော မေ့တစ်ယောက် ဒီတစ်ခါတော့ ဘွားရဲ့အိမ်နဲ့ကို အာခံငြင်းပယ်လိုစိတ်ဖြင့် ကန့်ကွက်ဆန္ဒပြချင်လာမိရပါပြီ။

ဒီလိုမှမလုပ်ရင် မေ့တစ်ယောက် ဘွားအစီအစဉ်ဖြင့် ဘုမသိ ဘမသိ အိမ်ထောင်ရှင်မဖြစ်ရဦးတော့မည်။ အတွေးနှင့်ပင် မေ့ကိုယ်လေး သိမ့်သိမ့်ရှိက်ငင်မိသည်။

ဘွားရယ်...။

မေ့မှာ ချစ်တတ်၊ ခံစားတတ်တဲ့ နှလုံးသား မရှိတော့ဘူးရယ်လို့များ ထင်နေရောသလား ရှင်ရယ်။

မေ့ကို ဘွား သိပ်ချစ်တာ မေ့သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မေ့ဆိုတာ ခံစားတတ်တဲ့နှလုံးသားနဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ဘွား သိသင့်ပါတယ်ရှင်။

မေ့စိတ်ထဲက ဆိုမြည်နေမိသည်။ မေ့ကို ဘွား ဘာပဲလုပ်ခိုင်း လုပ်ခိုင်း၊ ဘာပဲစိစဉ် စိစဉ် မေ့သခင် အပြုံးမပျက် လိုက်လျောနိုင်ဖို့ပါသည်။

သို့ပါသော်လည်း မေ့သခင်ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပေးဆပ်နှင်းအပ်ရမည့်သူကိုဖြင့် မေ့နှလုံးသားနှင့်သာ ရှာဖွေရယူလိုပါသည်။ ထိုအတွက် မေ့ကို ဘွား မုန်းချင်မုန်း၊ စိတ်ဆိုးချင်လည်း ဆိုးနိုင်ပါသည်။ မေ့ကတော့ မေ့ရင်ထဲက ဆန္ဒကို ဘွားသိအောင် ပြောနေ

ဖြစ်မည်။

အို...ကြာပါတယ်လေ။

မေ့ရင်ထဲက ဆန္ဒကို ဘွားသိအောင် မေ့သခင် အခုပဲ သွားပြောမည်။ ဒါကိုမှ ဘွားက ခွင့်မပြုဘူး ဆိုရှင်ကော ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် မေ့သခင်လည်း တခြားနည်းလမ်းတွေသုံးပြီး ဘွား ဇွတ်အတင်း ဘာတစ်ခုမှ မစိစဉ်နိုင်အောင် လုပ်ရမည်။

“ဘွား”

စေ့ရုံစေ့ထားသော ဘွား၏ အိပ်ခန်းတံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်ရင်း ခေါင်းကလေးတစ်ချက် တိုးဝင်ကာ ဘွားကိုအသံပြုရင်း တစ်ချက်မျှ ချောင်းကြည့်လိုက်ရာ ဒေါ်ငြိမ်းနှင့် ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ဘာတွေ အရေးတကြီး တိုင်ပင်နေမှန်းမသိသော ဘွားက မေ့သခင်ရှိရာကို ချက်ချင်းလိုပင် လှမ်း၍ကြည့်လာပါသည်။

“ဘာပြောချင်လို့လဲ မေ့လေး၊ လာလေ”

ဘွားက ခေါ်လိုက်ခြင်းမဟုတ်ပါ။

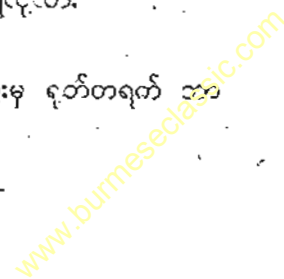
ဒေါ်ငြိမ်းက မေ့သခင်ကို ချိုသာကြည့်မြဲစွာ လှမ်းခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ မေ့သခင်လည်း အခန်းထဲကို ဝင်လာခဲ့လိုက်သည်။

“ကျွန်မ သွားရတော့မလား မမ”

“နေပါဦး...ငါ့မှာ တခြားပြောစကောက်စွတွေ ရှိသေးတယ်၊ ဘာလဲ မြေး၊ ဘွားကို ပြောစရာရှိလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေ့သခင် ခေါင်းကလေးညိတ်ပြီးမှ ရုတ်တရက် ဘာ

ဆက်ပြောရမုန်းမသိဘဲ ဘွားမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ပြုံးနေသော ဘွားမျက်နှာကို မြင်ရသဖြင့် ဘွား အဘယ်မျှ စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်နေပါကြောင်း “ရိပ်မိသိရှိလိုက်ပါသော်လည်း မေ့သခင်မှာ သူမကိစ္စကို ဘွားကိုမပြောဘဲ နေလိုမရသဖြင့် ပြောပြရန် စိတ်ကိုတင်းလိုက်သည်။

“ဘာပြောမှာလဲ မေ့၊ ဘွားကို ပြောစရာရှိတာပြောလေ”

“မေ့ သူ့ကိုလက်ထပ်နိုင်ပါဘူး ဘွား”

“ဟင်”

မပြောတုန်းက ဘာမှပြောမထွက်။ ပြောမယ့်ပြောတော့လည်း မေ့သခင်စကားက လိုရင်းကို ထိထိမိမိ။ ဘွားက မေ့သခင်ကို အံ့သြသလို ကြည့်နေသလို ဒေါ်ငြိမ်းကလည်း အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုး ဆောင်သော မျက်နှာဖြင့် မေ့ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။

“ဘွားရဲ့နေညိုကို မေ့ လက်ထပ်နိုင်ပါဘူး ဘွား၊ မေ့လက်ထပ်ရမယ့်သူကို မေ့ဘာသာ ရွေးချယ်ပါရစေ”

“မောင်နေညိုမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ မြေးရယ်၊ လူချင်းတွေကြည့်ပါဦး၊ နေနဲလ ရွှေနဲမြဆိုတာ မေ့နဲမောင်နေညိုလို လူတွေပါကွယ်”

“တွေ့ကြည့်လိုက်ပါဦး”

ဘွားက သူ့ဖြစ်ချင်တာကို အလျှော့မပေး။ မေ့ကိုပင် ပြန်ပြီး တိုက်တွန်းနားချနေသေးသည့်အဖြစ်မို့ ဒီတစ်ခါတော့ ဘွားထံ မေ့ အလျှော့မပေးတော့ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။

“မေ့နဲ့သူ တွေ့ကြည့်လို့ မေ့သဘောမကျဘူးဆိုရင် ဘွားက မေ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောမှာလား ဘွား”

“အိုကွယ်...ဒါကတော့”

“မေ့ တောင်းပန်ပါတယ် ဘွားရယ်၊ ငုသေ့ဟာ မေ့ကို ဘွားရဲ့မြေးအဖြစ် ဂုဏ်ချင်း၊ ငွေချင်း အဆင့်အတန်းတူချင်းဆိုပြီး ဘယ်သားရှင်ကမှ မေ့ကို ငြင်းပယ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ လိုလိုလားလား လက်ခံကြမှာကို မေ့သိပါတယ်”

“ဒါမကောင်းဘူးလားကွယ်၊ ဘွားရဲ့မြေးဆိုတာနဲ့တင် မေ့စိတ်ကြိုက် ခင်ပွန်းလောင်းတစ်ယောက်ကို ခေါင်းခေါက်ရွေးလို့ ရနေပြီပဲ”

ဂုဏ်ယူဝံ့ကြားမှုအပြည့်နှင့် ဆိုလာသည့် ဘွားစကားအဆုံးမှာ မေ့ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိသည်။ ဘွားပြောပုံကဖြင့် မေ့တည်ဆောက်ရမယ့် အိမ်ထောင်ရေးဘဝက လူယ်လိုက်တာ။

ဈေးဝယ်သလိုမျိုး ကိုယ်ကြိုက်မကြိုက်၊ ပစ္စည်းကြည့်။ ဈေးမေး၊ ဈေးဆစ်ပြီးမှ ငွေချေယံယူရမည့်ပုံစံမျိုး တည်ဆောက်ရမည့် အိမ်ထောင်ရေးမှာ အဘယ်မျှ အပေးအယူ ဆန်သည်ကို ဘွား တွေးမိပါရဲ့လားမသိပါ။

ပစ္စည်းရွေးမှားသွားလို့ ကိုယ်မလိုချင်သည့် ပစ္စည်းကို ချောင်ထိုးသိမ်းဆည်းထား၍ ရသော်လည်း အိမ်ထောင်သည်ဘဝ၊ လူတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ပြီးမှ မကြိုက်၍ နောက်တစ်ယောက် ပြောင်း၍ လက်ထပ်ရန် မဖြစ်နိုင်သည့် အဖြစ်ကို ဘွား မစဉ်းစား

မိတော့ပြီလားဟု မေ့သခင် မေးလိုက်ချင်ပါသည်။

“မေ့ကလည်း အဲဒါကိုပဲ သဘောမကျနိုင်တာပဲ၊ ဘွားပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ မေ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဘွားပဲ မေ့ကို စိတ်ကြိုက်စီစဉ်လာခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ဪ... အဲဒါကိုပဲ မေ့က ဘွားကို အပြစ်တင်ချင်သေးလို့လား”

ရင်နာသံဖြင့် ဘွားဆိုလာတော့ မေ့ရင်ထဲလည်း မကောင်းပါ။

“မေ့ဆိုလိုတာက အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ဘွားရယ်၊ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကိုတော့ မေ့သဘော မေ့ဆန္ဒတစ်ခုတည်းနဲ့ ဆုံးဖြတ်ပါရစေလို့ ဘွားဆီမှာ ခွင့်တောင်းချင်တာပါ”

“အေးပေါ့လေ... မေ့သခင်ဆိုတာက အတောင်အလက် စုံနေပြီပဲ၊ ဘွားလုပ်သမျှ ဘာကိုမှ အကောင်းမမြင်ဘဲ အပြစ်တင်ချင်နေပြီပေါ့”

“ဘွား”

“မေ့ကြိုက်သလိုသာလုပ်တော့၊ ဘွား ဘာတစ်ခုမှ မပြောတော့ဘူး”

“ဟင်”

“မမ”

“ညည်း... ဘာမှမပြောနဲ့ မငြိမ်း၊ ငါ့အသက်အရွယ်က ရိပ်သာမှာ တရားအားထုတ်နေရမယ့် အရွယ်ပဲ၊ ငါ့ကို ဘုရားကျောင်း

ရှိတဲ့နေရာသာ ပို့လိုက်တော့”

“မမကလည်း ကလေးစိတ်ညစ်အေး ဝဲ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေမှန်း မသိပါဘူး၊ မေ့ကလေး တင်ပြင် ဘဲလည်း မှားတော့ မမှားရှာပါဘူး မမရဲ့”

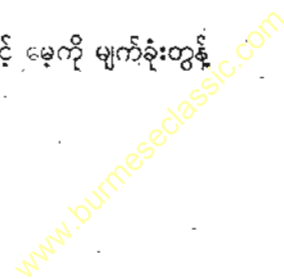
“ဪ... ညည်းကပါ ငါမှားနေတာပဲ လို့ ပြောချင်တာလား၊ ဒီမှာအေး မငြိမ်း မေ့အပေါ်မှာ ငါလို ဘွားအေးအရင်းကြီးလောက် ဘယ်သူမှ စေတနာမထားနိုင်ဘူးဆို ကာ မြဲမြဲမှတ်ထားကွဲ့၊ နားလည်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် မမရယ်၊ ကျွန်မ ပြောတာက အဲဒီလို သဘောမဟုတ်ပါဘူး၊ မေ့ရော မမပါ စိတ်ဆင်းရဲကြာမှာ စိုးရိမ်မိလို့ပါ”

ဒေါ်ငြိမ်းမှာ မေ့ကိုသနား၍ မေ့ဘက်မှဝင်ပြီး ရပ်တည်မိသဖြင့် ဘွား စိတ်မဆိုးအောင် မနည်းဖြေရှင်းလိုက်ရတာကို ကြည့်ပြီး မေ့နှင့်ဘွားတို့ကြားမှာ ဒေါ်ငြိမ်း အနေရခက်နေတာကို ကြည့်လျက် မေ့သခင်ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာတစ်ခုမှ စိတ်ဝယ် မချမ်းမြေ့မိပါ။

“ဘွားကို မေ့တစ်ခုပြောပါရစေ ဘွားရယ်၊ ဘွား စိစဉ်တဲ့အတိုင်း မေ့ လက်ခံပါ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် နေ့ဘက်ကလည်း ဘွားကို တစ်ခုတောင်းဆိုပါရစေ”

ဘွားက ဘာလဲဆိုသည့်သဘောဖြင့် မေ့ကို မျက်ခုံးတွန့်ကြည့်နေပါသည်။

မေ့ကလည်း သူမစဉ်းစားထားသည့်အတိုင်း ဘွားကို မေ့သခင်မြစ်ချင်သည့် အကြောင်းအရာများအတိုင်း ချပြလိုက်ပါသည်။ မေ့၏စကားလုံးတိုင်းမှာ ဘွားမျက်နှာပေါ်က အပြောင်းအလွဲများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု မြင်တွေ့နေသလို ဒေါ်ငြိမ်းကလည်း မေ့နှင့်ဘွား မျက်နှာကို တစ်လှည့်စီကြည့်ရင်း ကြားထဲက စိတ်ရှုပ်နေပုံရသည်။

“မေ့ဖြစ်ချင်တာ အဲဒါပါပဲဘွား၊ အဲဒါလေးတစ်ခုတော့ မေ့ကို ဘွား လိုက်လျောပေးပါ”

ရုတ်တရက် ဘွားက မေ့ကို ဘာမှမဆို။

မေ့မျက်နှာလေးကိုကြည့်၍ အကြာကြီး ငြိမ်နေသည်။
ပြီးမှ...

“ဘွား စဉ်းစားဦးမယ်”

“ဘွား”

“မငြိမ်း...ငါ့ကို ဆေးတိုက်စမ်း၊ ငါအနားယူချင်ပြီ”
ကိစ္စတော့ ပြတ်ချေပြီ။

ဘွားက မေ့သခင်ကို ယောင်လို့ပင်လှည့်မကြည့်တော့။ မေ့သခင် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ကြောင်တောင်တောင်ဆေး ရှိနေခိုက်မှာပင် ဒေါ်ငြိမ်းက မေ့ကို အမူအရာနှင့် နေရာက ထွက်သွားဖို့ အချက်ပြနေသည့်အတွက် နေရာက မေ့ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

မေ့ဘက်မှာ ဒေါ်ငြိမ်းတစ်ယောက်လုံး ရှိသေးတာပဲ။

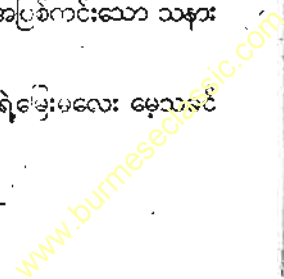
တွေးရင်း မေ့ ပြောမိသည့်စကားဆွဲကို ပြန်စကားစားကြည့်မိသည်။ မေ့အတွေးက ရှင်းပါသည်။ မေ့သခင်ကို ဘွား၏ မြေးအဖြစ် တစ်ဦးတည်းသော အမွေဆက်ခံမည့်သူလေးအဖြစ် နေညီဆိုသူနှင့် လက်ခံတွေ့လိုခြင်းမရှိ။ မေ့ကို မေ့အဖြစ် မေ့ကလေးနှင့် ချစ်နိုင်သူကိုသာ မေ့က သူ့ရဲ့အိမ်ထောင်ဖက်တစ်ယောက်အဖြစ် ရွေးချယ်နိုင်မည့်သူ မေတ္တာစစ်ကို ရှာဖွေတောင်းတ ခုယူလိုခြင်းတည်း။

ထို့အတွက် နေညီဆိုသူလာလျှင် မေ့သည် ဘွား၏မြေးမလေး မေ့မဟုတ်ဘဲ အိမ်တွင် တောက်တိုမယ်ရခိုင်းဖို့ ခေါ်ယူထားခြင်းခံရသော မိသားစုနေရမှာဖြစ်ပြီး မေ့သခင်နေရာမှာ အိမ်ဖော်မိသားက ရှိနေရမည့်အဖြစ်မို့ ဘွားခမျာ အင်တင်တင်ဖြစ်နေသည် လားမဆိုနိုင်။

မေ့ကလည်း သူမ အကြံအစည်ကို လက်လျှော့မည် မဟုတ်။ အိမ်ဖော်နှင့် သူဌေးသမီး မေတ္တာစစ်နှင့်ဆိုလျှင် ဘယ်ဒင်းကို ရွေးမလည်း သိချင်သည်။

အိမ်ဖော်မလေး ဖြစ်သွားသော မေ့သခင်သည် ဤရုပ်ရည်အတိုင်း ဘာတစ်ခုမှ ကွဲလွဲမည်မဟုတ်သလို မေ့နေရာမှာရှိနေမည့် အိမ်ဖော်မိသား၏ ရုပ်ရည်သည်လည်း သူ့ပုံစံအတိုင်း အသားညိုညို၊ နှာခေါင်းပြားပြား၊ မျက်ခုံးပါးပါး၊ မျက်လုံးကျဉ်းကျဉ်းလေးနှင့် ရယ်လိုက်ရင်တော့ ကလေးတစ်ယောက်လို အပြစ်ကင်းသော သနားကမား ရုပ်ရည်လေးနှင့်ပါ။

ပြင်လိုက်ဆင်လိုက်ရင်တော့ ဘွားရဲ့မြေးမလေး မေ့သခင်

စစ်စစ်မဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် မေ့သခင်အတုလေးကို နေညှိဆိုသူ မေတ္တာ သက်ဝင် ချစ်ခင်ပါသည်ဆိုရင်ဖြင့် 'မိသေးတော့' ကောင်းစားရဦး တော့မည်ထင်။

ဒီလိုမှမဟုတ်ဘူး မိသေးဟာ ဘွားရဲ့မြေး မဟုတ်မှန်းသိ လို့ ထားခဲ့ရင်လည်း ဒီလူအကြောင်း စိတ်ရင်းအမှန်ကို ရှင်းလင်းစွာ သိရတာအမြတ်ပင်။

မနက်ဖြန်သဘက် ထိုလူ့ရောက်လာတော့မည်။ ဘွား တစ်ယောက် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မည်မသိ။ အိပ်ရာထက်မှာ လူးလို့မို့ ငြိမ်သက်ရင်း မေ့အကြံအစည် မအောင်မြင်ဘဲ ဘွားက လက်မခံ လျှင် စစ်နဒီကို မေ့ချစ်သူအဖြစ် အသုံးချရတော့မည်ထင်။

“ဒေါက်...ဒေါက်”

“မေ့ရေ”

“ဝင်ခဲ့လေ ဒေါ်ငြိမ်း”

“ကျွီး”

အခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး ဒေါ်ငြိမ်း ဝင်လာသည်။

“အောင်ပြီ မေ့ရေ၊ မမက မေ့အကြံအစည်ကို လက်ခံ လိုက်ပြီ၊ မေ့ စီစဉ်စရာရှိတာတွေ စီစဉ်ပေးတော့၊ တစ်ခုတော့ စိုးရိမ်စရာရှိတယ်နော် မေ့”

“ဘာလဲဟင် ဒေါ်ငြိမ်း”

“မိသေးလေ... မေ့နေရာမှာ သူ့ကိုထားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား တော်ကြာ အလွဲလွဲအမှားမှား ဖြစ်နေရင်မခက်လား”

“အခက်ပါဘူး ဒေါ်ငြိမ်းရဲ့၊ မိသေးကိ မေ့ကိုယ်တိုင် သေချာရှင်းပြမှာပါ၊ အခု မိသေးရော”

“မမ အခန်းမှာ ကျွန်ခဲ့တယ် မေ့ရေ၊ ပြီးရင် မေ့အခန်း ကို လိုက်ခဲ့ဖို့ ဒေါ်ငြိမ်းမှာခဲ့တယ်”

“မမ”

“ဟော...မိသေးလာပြီ၊ ဝင်ခဲ့ဟေ့ ဒေါ်ငြိမ်း”

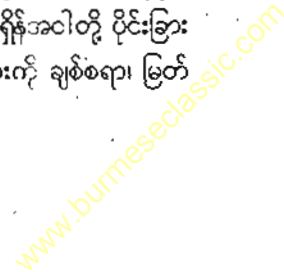
“ဟုတ်”

အူကြောင်ကြောင်မျက်နှာပေးနှင့် မျက်လုံးလေးပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်လုပ်ရင်း မိသေးက မေ့အနားလာထိုင်ရင်း မေ့မျက်နှာကို ကြည့်သည်။ တကယ်တော့ မိသေးသည် မေ့နှင့်ဆိုလျှင် အသက် တစ်နှစ်ကျော်ကွာသည်။

အရွယ်ကြတော့ မကွာ။

မိသေးပုံစံက အပြင်မှာ နှစ်ယောက်အတူ ယှဉ်ကြည့်ရင် မေ့ထက် အသက်ပိုကြီးသူတစ်ယောက်လို့ ထင်ရသည်။ နာမည် ကသာ မိသေးဖြစ်ပါသော်လည်း သေးသေးညက်ညက်ထဲက မဟုတ်။

ညိုညိုမောင်းမောင်း ထောင်ထောင်ထွားထွားထဲကမို့ ဖြူနု သေးသွယ်ပြီး ကော်ပတ်ရုပ်ကလေးလို လှပသော မေ့သခင်နှင့်ကြ တော့ ဘယ်လိုမှ နှိုင်းယှဉ်လို့မရနိုင်အောင် ကွာခြားချက်တွေနှင့် ဖြစ်ပါသော်လည်း ဂုဏ်ပကာသန၊ ငွေကြေးအရှိန်အဝါတို့ ပိုင်းခြား ထွက်စစ်လိုက်ရင်တော့ မိသေး ရုပ်ဆိုးတာလေးကို ချစ်စရာ၊ မြတ်

နိုးဖွယ်အဖြစ် ပြောင်းလွဲသွားမည်မှာ သေချာသည်။

“ညည်းကို...မမက ဘာပြောလိုက်လဲ”

“မမမေ ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးဖို့နဲ့ ဘာတစ်ခုမှ အမှား
အယွင်းမရှိဘဲ တိတိကျကျ လုပ်ပေးရင် ဆုကောင်းကောင်းချမှတ်
လိုလည်း ပြောလိုက်တယ် ဒေါ်ဒေါ်ငြိမ်း”

“ဒါဖြင့် ညည်း ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိပြီပေါ့”

“သိတော့သိပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ကြောက်တယ်”

မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ဆိုလိုက်သော မိသေးမျက်နှာ
အခုပဲ ငိုချလိုက်တော့မလိုလို။ မျက်စိပျက်၊ မျက်နှာပျက်နှင့်
ကိုပဲ လူသတ်မှုတစ်ခု ကျူးလွန်ခိုင်းနေသည့်ပုံနှင့် ဖြစ်ရာ
မိသေးဖြစ်နေပုံကိုကြည့်ပြီး ရယ်လည်းရယ်ချင် စိတ်လည်းညည်း
ရပါသည်။

“မိသေးနော်...အခုထဲက ပုံစံကဖြစ်နေလိုက်တာ၊ နှင်း
မမမေကို မသနားဘူးလားဟင်၊ ဟိုက အဲဒီလူကို မယူချင်
ဘယ်လောက် စိတ်ဒုက္ခရောက်နေရလဲဆိုတာ ညည်းသိရဲ့လား”

မေ့ကိုယ်စား ဒေါ်ငြိမ်းက မိသေးကို နားချနေတာ
မေ့ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ရင်ထဲမှာ စကားတွေအများကြီး ပြော
နေပေမယ့် ဘယ်ကစပြောရမှန်းမသိ။

“မိသေး နားလည်အောင် လွယ်လွယ်ပြောရရင်
အိမ်ထောင်မပြုချင်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် မိသေးကို မေ့နေရာမှာ
ပြီး ဧည့်သည်ကို စိတ်ပျက်ပြီး ဒီအိမ်က အမြန်ဆုံးပြန်သွား
မောင်းထုတ်ပေးဖို့ပါ”

“မေ့ပြောတာ နားလည်တယ်မဟုတ်လားဟင်”

မေ့က သူမဖြစ်ချင်တာကို ပြောလိုက်သည်။

“မေ့ အသာနေစမ်းပါကွယ်၊ မေ့ဖြစ်ချင် ဘာတွေအားလုံး
မိသေး နားလည်သဘောပေါက်အောင် ဒေါ်ငြိမ်း ပြောစမ်းပါမယ်”

“မိသေးလည်း ဒေါ်ငြိမ်းပြောတာ သေချာနားထောင်
ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

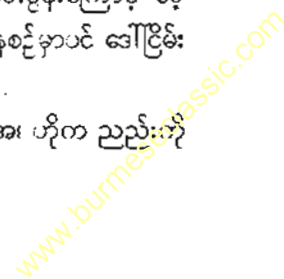
အသေးစိတ် အစီအစဉ်တွေကို ဒေါ်ငြိမ်းနဲ့ နှစ်ယောက်
အတူ တိုင်ပင်ပြီးသားမို့ မိသေးကို ဒေါ်ငြိမ်းကိုယ်တိုင် ပြောပြမည်
ဆိုသောအခါ မေ့လည်း မကန့်ကွက်မိပါ။ တိုးတိုးတစ်မျိုး ကျယ်
ကျယ်တစ်ဖုံ စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောပြနေသည့် ဒေါ်ငြိမ်းပုံစံ
က အလွန်အင်မတန် အရေးကြီးသော လျှို့ဝှက်ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်
နေဟန်အပြည့်နှင့် ဖြစ်သလို မိသေးထံမှ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဟန်
အမှုအရာကြောင့် မေ့မှာ စိတ်ညစ်နေသည့်ကြားမှပင် ပြုံးလိုက်မိရပါ
သေးသည်။

“ဟန်ဆောင်တာက ဟုတ်ပါပြီ၊ တော်ကြာ ဟိုသူဌေး
သားက ကျွန်မကိုမှ ကြိုက်လှချည်ရဲ့ဆိုရင် ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ”

“အင်”

မိသေးထံမှ ထင်မှတ်မထားသည့် မေးခွန်းကြောင့် မေ့
ကိုယ်တိုင် ရုတ်တရက် ဘာဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ဒေါ်ငြိမ်း
က မေ့ကိုယ်စား ဝင်ဖြေလိုက်သည်။

“အဲဒီတော့လည်း ကောင်းတာပေါ့အေး ဟိုက ညည်းကို”

ချစ်ဝါရစေ၊ ကြိုက်ပါရစေဆိုရင်လည်း ယူလိုက်ကြရုံပေါ့”
“အိုး...အဲဒါတော့ လုံးဝမဖြစ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ ရွာမှာ
က ကျွန်မရည်းစား ကိုရွှေလုံး ရှိသေးတယ်၊ ကျွန်မ သူ့ကိုချစ်
တယ်”

“ဒါဖြင့် ညည်းကို ဟိုသူဌေးကို မယူဘူးပေါ့”

“မယူဘူး...မယူဘူး၊ ကိုရွှေလုံးကိုပဲ ယူမှာ၊ သူ့ကိုလည်း
ကတိပေးထားပြီးပြီ”

ခါးခါးသီးသီး အမှုအရာဖြင့် ပြတ်သားစွာ ငြင်းလိုက်သော
စကားသံကို နားထောင်ကာ မိသေးအဖြစ်ကို မေ့တို့မှာ ရယ်ရင်
ငိုရခက်နှင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြ
သည်။

မိသေးဖြစ်နေပုံက သူဌေးလုပ်သူက မိသေးကိုပဲ အခုချစ်
ချင်း ယူတော့မည့်ပုံအတိုင်း မဟုတ်လား။

“အေးပါအေး...အဲဒီလောက်လည်း သည်းမနေစမ်းဘူး
ဟိုသူဌေးကပဲ ညည်းကို ကြိုက်စမ်းပါစေဦး၊ တကတည်း ဖြစ်
လိုက်တာများ၊ သူ့ကိုယ်သူ တကယ်ရွှေမင်းသမီးလေး ကြည့်
ပုံ”

“ဒေါ်ဒေါ်ငြိမ်းကလည်း”

ရှက်သွားသော မိသေးမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး မေ့တို့ ဖြစ်
ကြသည်။

“ကဲ...ကဲ ပွဲမဝင်ခင် အပြင်ကကျင်းပရအောင်၊ အ
အဝတ်တွေ စီစဉ်ရဦးမယ်၊ ညည်းတော့ သိပ်ကံကောင်းသူ”

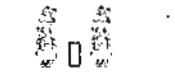
မိသေးရေ၊ ငါနဲ့သာ လိုက်ခဲ့ပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ငြိမ်း”

ချက်ချင်းလိုပင် သူဌေးသမီးလေး မေ့ သခင်နေရာမှာ
သရုပ်ဆောင်ဖို့ မိသေးအတွက် လိုအပ်သည့် အဝတ်အစား အသုံး
အဆောင်တွေ ပြင်ဆင်ရသလို မေ့အတွက် အိမ်ဖော် သေးနေရာမှာ
သရုပ်ဆောင်ဖို့ လိုအပ်တာ ချုပ်လုပ်ပြင်ဆင် စာတတ်ကြရပါ
သည်။

ရယ်စရာလည်းကောင်း၊ စိတ်ညစ်စရာလည်း ဖြစ်ရသည့်
အချက်မှာ မိသေးကိုယ်တိုင် နှုတ်ခမ်းနီ၊ မိတ်ကပ် အဖွေးသားနှင့်
ကျောကော့နေအောင် ဖြီးလိမ်းဝတ်စားပြင်ဆင်ပြီး မေ့ရတာကို မနေ
တတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်နေရုံမက၊ တောသူတောင်သားတို့သဘာဝ
အလုပ်ကြမ်းလုပ်ခဲ့ရသော ခြေဖဝါးလက်ဖဝါးများ ငြှမ်းတမ်းဖုထစ်
ကာ ဘယ်လိုမှ အချိုးမပြေနိုင်ဘဲ သူဌေးသမီးဆိုသည့် ဂုဏ်ပုဒ်
ဖြင့် လုံးဝမလိုက်လျောညီဘဲ ရယ်စရာ စိတ်ညစ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းဟု သဘော
ထားလိုက်ကြသည်။ မထားလိုက်လည်း မဖြစ်၊ မေ့သခင်အတွက်
အတိုသားဖြစ်သူမှာ မကြာခင် ရောက်လာတော့မည့်ဖြစ်သည့်
အတွက် မိသေး စိတ်ထင်ရာသာ လုပ်ပေရောဟု သဘောပိုက်လိုက်
အားလုံး သက်ပြင်းကိုယ်စီ ချလိုက်နိုင်ကြပါတော့သတည်း။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၈)

ကားအိမ်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရပ်သွားတာ၊ ကားပေါ်က လူတစ်ယောက် ဆင်းလာတာ၊ ဘွားကိုယ်တိုင် လှိုက်လှဲဝမ်းသာစွာ ကြိုဆိုနေရာချထားပေးတာအဆုံး အားလုံးကို မေ့သခင် မြင်တွေ့ ကြားသိနေရပါသည်။

အသားခပ်ညိုညို၊ အရပ်မနိမ့်မမြင့်၊ ကြည့်ပျော်ပျော်မျှသာ ဖြစ်သော လူတစ်ယောက်ကို ဘွားကိုယ်တိုင် ကြိုဆိုနေပါသည်။ စစ်နဒီနှင့်ဆိုလျှင် တခြားစီဟု ဆိုရမည်။ ဘွားတစ်ယောက် ဘယ် လိုစိတ်ကူးနှင့် မေ့ကို ဒီလူနှင့် သဘောတူသည်မသိရပါ။

“ထိုင်ကွယ်...မောင်နေညို၊ မြေးရေ မောင်နေညိုအတွက် ပျော်ရည်အေးအေးလေး လုပ်ခဲ့ပါဟေ့”
ဟော...ဘွားခေါ်နေပြီ။

ဒေါ်ငြိမ်းနှင့် မိသေးတို့ရှိရာသို့ မေ့သခင် ၎င်းကြည့်လိုက် တော့ မျက်လုံးအပြူးသား၊ ပါးစပ်အဟောင်းသား နှင့် ဇောချွေးပျံ နေသော မိသေး၏မျက်နှာကို ကြောက်ရွံ့နေသော အမူအရာ ခိတ်ကပ်ပြာတာတာကြားမှာ လှမ်းမြင်တွေ့လိုက် သဖြင့် မေ့မှာ သနားလည်းသနား၊ ရယ်လည်းရယ်ချင်မိစွာ နှုတ်ခမ်း အစုံ သူ့အလို လိုပြီးသွားမိပြီးမှ မနည်းဘဲရိတ်အုပ်လိုက်ရသည်

“မြေးရေ”

“လာပါပြီ ဘွား”

မိသေးအသံမဟုတ်ပါ။ ဒေါ်ငြိမ်းအသံဖြင့်ဖြိုး မိသေးကို နောက်က တွန်းမထုတ်ရုံတမယ် ဆွဲခေါ်လာပြီး ပါးစပ်မှတထွတ် တွတ် ဆီမန်းသလို ရေရွတ်နေသော ဒေါ်ငြိမ်းနှင့်အတူ အအေးဝန်း ကို တုန်ရီသောလက်အစုံဖြင့် သယ်မယူလာရသေး မိသေးအဖြစ် ကို ကြည့်ရင်း အားလုံး ရင်မနေကြသည်။

“လာလေ...မြေး၊ ဒီမှာချ”

“ဒုန်း”

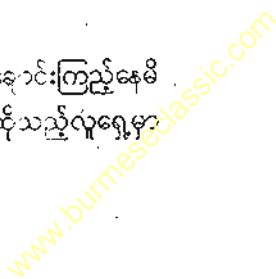
“ခလွမ်း”

“အမလေးတော့”

“ဟဲ့...ဟဲ့”

အို...။

လိုက်ကာနောက်ကွယ်မှ တစ်ချိန်လုံး နောင်ကြည့်နေမိ သော မေ့သခင် မျက်နှာပျက်ရသလို နေညိုဆိုသည့်လူရှေ့မှာ

ထိုင်နေရာက သွားခမျာလည်း ထိတ်လန့်စွာ တဟဲ့ဟဲ့ဆိုမြည် လိုက်ခြင်းက မေ့သခင်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရမည့် မိသေးက လက်ထဲက အချို့ရည်ထည့်ထားသည့်ဖန်းနှင့် ခုံအစွန်း ဝင်တိုက်မိ ကာ ဖန်ခွက်ထဲရှိ ဖျော်ရည်အားလုံး သွန်ပြစ်သလို မှောက်သွားရုံ မက ဖန်ခွက်ပါကဲ့သွားသဖြင့် စည့်သည်ရော အိမ်ရှင်ပါ အနေရ ခက်သွားကြရသည့်အဖြစ်ပါ။

“ဘယ်နှယ့်ဖြစ်ရတာလဲ မြေးရယ်၊ မငြိမ်း...ဒါတွေ ကြည့်လုပ်စမ်းပါဦးကွယ်၊ လာ...လာ မြေးက ဒီမှာထိုင်”

သွားက သူ့ဘေးနားကခုံကို လက်ဖြင့်ပုတ်ပြရင်း ထိုင်စေ လိုက်တာမို့ မိသေးလည်း မျက်နှာပျက်ပျက်ဖြင့် ခေါင်းငုံ့ထိုင်နေ လိုက်သည်မှာ တစ်ချက်ပင် ပြန်မော့မလာတော့ပါ။

“ဒီလိုပဲကွယ်...မြေးလေးတစ်ယောက်ထဲရှိတာ ဘာမှ မလုပ်ရ၊ ဘာမှလည်း မခိုင်းရက်နဲ့ နေလာတော့ ဒီလိုပဲ ဘာလေး ပဲလုပ်လုပ် အရာရာနဲ့ အကြောင်းကြောင်းဆိုသလို ဖြစ်နေတာပေါ့ မောင်နေညိုရယ်”

သူ့လေးက သွားရဲ့မြေး မေ့သခင်လေးပဲ၊ မြေး...ဟော ဒါက မောင်နေညိုတဲ့၊ သွားတို့အိမ်မှာ ခဏတည်းခိုပြီး သူ့အတွက် ဝယ်ထားတဲ့အိမ်ကို ပြင်ဆင်မယ့်သူပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့...တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် မေ့သခင်”
မိသေးထံမှ ဘာသံမှထွက်မလာ။
မော့လည်းမကြည့်။ ကြည့်စရာလည်းမလို။ မေ့သခင်ဆို

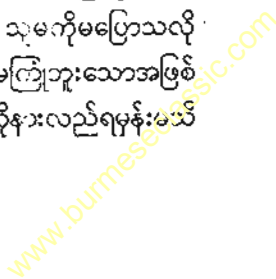
တာ သူမကိုယ်တိုင် မဟုတ်သဖြင့် စိတ်ထဲမှာလည်း မိသေးက သူမကို ပြောသည်ဟုမထင်။

ခေါင်းကြီးငုံ့လျက် သွားဆုမှာကိုသာ ဒုံးရိုမ်ကြောက်လန့် ပြီး ဇောချွေးပျံလျက်ရှိရာ မျက်နှာပေါ်က ပူပူလေးငင်လောင် စေးကပ် လှသော မိတ်ကပ်မျက်နှာမှာ ချွေးဥတွေ သီးလာပါသည်။

ဒါက မိသေးရင်ထဲ စိတ်ခံစားချက်အပိုင်း ဖြစ်ပေမယ့် သွားရဲ့မြေးဆိုတာ နောက်ဖက်အခန်းထဲက အအေးဖန်းလေးကိုင်ကာ ထွက်လာပြီဆိုတာနဲ့ ကိုလေးနေညိုနှင့် လက်ထပ်မည့် သတို့သမီး လောင်းလေးအဖြစ် မိသေးတစ်ကိုယ်လုံး စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ရှု အကဲခတ်လိုက်မိသူက နေညိုဟန်ဆောင်ထားရသော ဒရိုင်ဘာ ခံသိန်းပါ။ နာမည်က မေ့သခင်တဲ့။

လူပုံကဖြင့် နည်းနည်းမှ ပုံမလာဖန်းမလာ။ ဝတ်စားပြင် ဆင်ထားတာတွေနှင့် လူက တခြားစိဖြစ်နေသော မေ့သခင်က သူလိုလူတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ဤမျှတုန်လှုပ်ချောက်ချားနေတာကို လည်း သူနားမလည်နိုင်။

သူ့အတွက် ယူလာပေးသည့် အအေးဖန်း ခုံစောင်းနှင့် တိုက်ပြီး မှောက်သွားတော့ ပိုဆိုးသွားသည်။ သူ့အဘွားညွှန်ပြသည့် ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ခေါင်းကိုငုံ့ထားသည်မှာလည်း မက်ကျိုးလုမတတ် ဖြစ်နေရုံမက နေညိုပြောသည့် စကားကိုပင် သူမကိုမပြောသလို ဘာတစ်ခုမှ မတုံ့ပြန်ဘဲ ရှိနေတာ တစ်ခါမှ မကြုံဘူးသောအဖြစ် ကြောင့် နေညိုပင် မေ့သခင်ဆိုသူကို ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်းမသိ

ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

“မေ့...မြေးငေးလေး ဒီမှာ မောင်နေညိုက ပြောနေတာ ကြားရဲ့လားကွယ်၊ ဧည့်သည်ကို တစ်ခုခုပြန်ပြောဦးမှပေါ့”

ပါးစပ်ကတင် ပြောတာမဟုတ်။ ဘွားက မိသေးလက် တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင် သတိပေးစကား ဆိုလိုက်တာမို့ မော့ ကြည့်နေဆဲမှာပင် မိသေးကိုယ်လေး တွန့်ခနဲဖြစ်သွားတာမြင်ဖြစ် အောင် မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

မိသေးက ဘွား၏အချက်ပြအသိပေးမှုကြောင့် ဘာမှန်း မသိ ခေါင်းတွင်တွင်ငုံ့ကာ ဟုတ်ကဲ့ဟု ထစ်ငေါ့စွာဆိုပါသည်။ ဘာကိုဟုတ်ကဲ့သည်ကို မေ့လည်းမသိပါ။

“အဲဒါပဲကြည့်တော့ မောင်နေညိုရေ၊ မေ့လေးက သိပ် ရှက်တတ်တာကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေ့သခင်ဆိုသူကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း စံသိန်းကလည်း ဟုတ်ကဲ့လိုက်ပါသည်။ တစ်မျိုးတော့လည်း တစ်မျိုးပဲဟု တွေးလိုက်မိသော်လည်း ဘာကိုတစ်မျိုးဟု သေချာရောရာစွာ မတွေး မိသေးပါ။

မေ့သခင်တဲ့။

နာမည်နှင့်လူနှင့်ကတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဟု ဆိုရတော့ မည်။ သူတို့မျှော်လင့်ထားသည်က တခြား။ အခု သူလက်တွေ့

ရင်ဆိုင်နေရသည်က တစ်လွဲ။

မေမေကြီးပြောတော့ မေ့သခင်ဆိုတာ ချစ်စရာလေးတဲ့။ သိပ်လှတာပဲတဲ့။ အခု သူတွေ့မြင်နေရသော မေ့သခင်က ချစ်စရာ လေးဆိုသည့်အဆင့်ကိုပင် မနည်း ဖြစ်ညစ်ပြော မည်။ သိပ်လှတာ ပဲဆိုတာက ပါကိုမပါတာ။ ကိုလေးသာ သူ့နဲ့ မေ့သခင်ကိုတွေ့ လျှင် ရင်ကျိုးမှာ သေချာသည်။

တော်ပါသေးရဲ့၊ စံသိန်းကို နေညိုအဖြစ် အစ်ကိုလေးက ဟန်ဆောင်ခိုင်းထားလို့။ အစ်ကိုလေးသာ သူ့ကိုယ်သူ နေညိုပါဆို တာ လူလုံးထွက်ပြလိုက်ရင် မေ့သခင်ဆိုသည့် ကလေးမက ကိုလေးလို့ လူချောကြီးတစ်ယောက်ကို မြင်တွေ့လျှင် ဘယ်လောက် များ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေမည်မသိ။

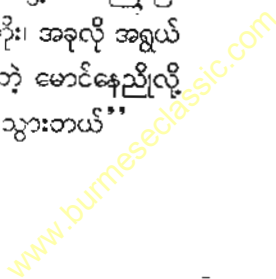
အခုပဲကြည့်လေ။

နေညိုတစ်ဖြစ်လဲ ဟန်ဆောင်ထားသည့် စံသိန်းလိုလူရှေ့ မှာတောင် ဘွားရဲ့ မေ့သခင်ဆိုတာက တကယ့်ကို အမှားမှားအယွင်း ယွင်းတွေနဲ့ပါ။

“ဒါနဲ့ တင်တင်ရော နေကောင်းရဲ့လားကွဲ့ မောင်နေညို”

“ဟုတ်ကဲ့...နေကောင်းပါတယ်ဘွား”

“အေးကွယ်...တင်တင်နဲ့လည်း မတွေ့တာ ကြာပြီ၊ မောင်နေညိုကို ခပ်ငယ်ငယ်ကသာ မြင်ဘူးတာကိုး၊ အခုလို အရွယ် ချောက်လာတော့ မောင်နေညိုက ဘွားတွေ့ဘူးတဲ့ မောင်နေညိုလို့ တောင် မထင်ရဘူး၊ တခြားတစ်ယောက် ဖြစ်သွားတယ်”

ဘွားစကားကြောင့် စံသိန်း ပြူးလိုက်သည်။ ကိုလေးကို သေချာမမြင်ဘူးတော့ နေညီဆိုတာနှင့် စံသိန်းလိုလူတစ်ယောက်ကို လက်ခံလိုက်ရသော ဘွားအဖြစ်ကလည်း ရယ်စရာကောင်းသလို သနားစရာလည်း ကောင်းလှသည်။

ဘွားတစ်ခါက မြင်တွေ့ဘူးသူက ကိုလေးနေညီ အစစ် ဖြစ်ပြီး အခု ဘွားရှေ့ရောက်နေတဲ့လူက နေညီအတူဆိုတာ ဘွားမှ မသိဘဲ။

မတူဆို တစ်ယောက်စီပါပဲဟု ဘွားကို စိတ်ထဲကပဲ ပြော လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို လူတိုင်းက ဘွားလိုပဲ ပြောကြပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း အဖျားရောဂါ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖြစ်သွား ပြီးကတည်းက အတော်လေး ရုပ်ပြောင်းသွားတယ်ထင်တယ်”

“ထင်တာမဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ သူများတွေပြောသလို တကယ် ပြောင်းသွားတာ၊ ဘွားမြင်ဘူးတဲ့ နေညီနဲ့ အခု ဘွားရှေ့ရောက်နေတဲ့ နေညီက တခြားစီပဲ”

ဘွားကလည်း သူ့စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပွင့်လင်းစွာ ပြောပစ်လိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ဘွားမျက်စိရှေ့က တင့်တင့် သား နေညီဆိုတာကို နည်းနည်းလေးမှ သဘောမတွေ့နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရာ မေ့သခင်နေရာမှာ မိသေးကို အစားထိုးမိတာစဲ ခပ်ကောင်း ကောင်းဟု တွေးနေရှာပါသည်။

တင့်တင့်သားတဲ့...။

ပြောမယုံ ကြံဘူးမှသိရသည့်အဖြစ်ပါ။ တင့်တင့်ပြောတဲ့ နေညီဆိုတာ လူချောလေးတဲ့။ အခု ဘွားမျက်စိရှေ့က နေညီမှာ ဖြင့် လူချောတစ်ယောက်၏ အမှတ်တံဆိပ် ဘာတစ်ခုမှမရှိ။

မေ့လေးကိုတွေ့ပြီး မချစ်ရရင် မေးနိုင်ပါဆိုမှ ငြင်းရခက် ပြုရခက်နှင့်။ အခုတော့ မိသေးကို ကြိုက်သူချည်ရဲ့ဟုဆိုလျှင် ဘွားအနေနှင့် ခပ်ပျော်ပျော် ထည့်ပေးလိုက်ရုံမျှသာ။

အလို...ဘွားရှေ့က နေညီကိုယ်တိုင် ပယ်စာရင်းထဲ ရောက်နေပါပေါ့လား။ အစတုန်းကတော့ ဘွားစိတ်ထဲမှာ နေညီ မှ နေညီ။

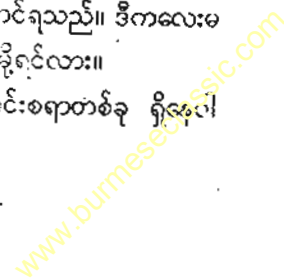
တင့်တင့်သားဟာ ဘာလို့များ ဒီလောက်ကြီး ပြောင်းလွဲ သွားရတာပါလိမ့်မလည်း။ ဘွားတွေ့ဘူးတဲ့ နေညီမှ ဟုတ်ပါရဲ့ လားလို့တောင် စဉ်းစားစရာ။ ဒီနေညီဆိုတာကိုဖြင့် ဘွားစိတ်ထဲမှာ မြေးလေးနှင့် ဘယ်လိုမှ သဘောတူကြည်ဖြူလို့မရ။

အခုမှ ခက်ချေပြီ။

တင့်တင့်ကို ဘွားဘက်က စကားတွေအများကြီး လွန် ထားခဲ့မိသည်။ လူကြီးတစ်ယောက်လုံးလုံးပြီး အခုမှ ဘွားကိုယ် တိုင် မြေးလေးနှင့် သဘောမတူနိုင်ပါဟု ဆိုရအောင်ကလည်း အသက်ကြီးမှ အချိန်မစီးဘူး ဘာညာတွေ အပြောခံနေရဦးမည်။

ဒီတစ်ခါတော့ မှေ့ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရသည်။ ဒီကလေးမ လေး ရွှေညာဏ်တော်စူးရောက်ပေလို့ပဲ၊ နို့ခွံရင်လား။

“ဘွားကို ကျွန်တော် ခွင့်အောင်းစရာတစ်ခု ရှိနေပါ

တယ်ခင်ဗျာ”

“ဘာများလဲ မောင်နေညို”

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး ဘွား၊ ကျွန်တော်နဲ့အတူပါလာတဲ့ ကျွန်တော့်ဒရိုင်ဘာကို ဒီအိမ်မှာရှိနေတဲ့ ဒရိုင်ဘာနဲ့အတူ တည်းခိုနေထိုင်ခွင့်ပြုပေးဖို့ပါ”

“ခွင့်ပြုရမှာပေါ့ကွယ်၊ မောင်နေညိုဒရိုင်ဘာကို မောင်မိန့်နဲ့အတူ နေပါစေ၊ လိုအပ်တာတွေအားလုံး မငြိမ်းတို့လုပ်ပေးလိမ့်မယ် ဟုတ်လား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဘွား”

အင်း...စကားပြောတာလေးကတော့ဖြင့် လူယဉ်ကျေးလေးပီသပေသား။ တင့်တင့်သားဖြစ်နေမှတော့လည်း ရုပ်ကလေးဆိုးနေတာလေးလောက်ကို လျော့လျော့ပေါ့ပေါ့စဉ်းစားပြီး တခြားသဘောမနေဘဲ ဖြူစင်ရိုးသားတာလေးတွေ ကြည့်မှထင်ရဲ့။

ရုပ်ဆိုတာ ပြတ်စားလို့ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘာကယ်အရေးကြီးတာ လူတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ပဲ။ အင်း...ဟုတ်တယ် စိတ်...စိတ်။

ဘယ်သူမှ တရားမချ။

ဘွားဘာသာဘွား ပြန်တွေးပြီး စဉ်းစားကြည့်နေမိခြင်းပါ။

“အအေးလေး သုံးဆောင်ပါဦးကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

မေ့ကိုယ်စား ဒေါ်ငြိမ်းကပဲ အအေးလာချပေးခြင်းကြောင့်

သည်။

“မငြိမ်းရေ...မောင်နေညိုပစ္စည်းတွေကို သူနေရမဲ့အခန်းထဲအထိ မိသေးကို ခေါ်ပြီး လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

“မိသေးရေ လာဦးဟေ့”

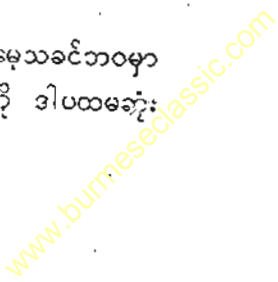
“ဟုတ်”

ဒီတစ်ခါတော့ မေ့သခင် အလှည့်ပ လား။ လိုက်ကာ နောက်ကွယ်မှာ ရှောင်ကွယ်နေလို့မရတော့။ ဒေါ်ငြိမ်းက လှမ်းခေါ်နေပြီမို့ ရိုသေကျိုးနွံသော အမူအရာ မဝံ့မရဲဘန်ဖြင့် မေ့သခင် ထွက်လာပြီး ဒေါ်ငြိမ်းညွှန်ပြသည့် ဧည့်သည်၏ အဝတ်သေတ္တာကို ဆွဲယူဖို့ ကြိုးစားမိသည်။

“အမယ်လေး...အိတ်ကလည်း လေးလိုက်တာ၊ သတ္တန်လုပ် သရုပ်တူမတူ၊ နိုင်အောင်ဆွဲမှပါ။ အားလုံး၏အကြည့်တွေက မေ့သခင်ထံမှာ စုပြုံရောက်နေမှာကို စိတ်က အလိုလို သိနေတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မော့မကြည့်ရဲ့။

ဧည့်သည်အတွက် ပြင်ဆင်ပေးထားသည့် အခန်းရောက်အောင် မေ့သခင် ကိုယ်တိုင်ပဲ ပို့ပေးရသည်။ ဒါတောင် ဒေါ်ငြိမ်းက မေ့လက်ထဲက ဆွဲယူတော့မလိုလို ဘာလိုလို လက်လှမ်းနေတာကို မမြင်ဟန်ဆောင်ခဲ့ရသေးသည်။

ဟူး...နည်းနည်းမှမလွယ်ပါလား။ မေ့သခင်ဘဝမှာ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အဝတ်အိတ်ကို ဒါပထမဆုံး

သယ်ပေးခြင်းမို့ စိတ်ထဲမှာ အောင့်သက်သက်နှင့် အခဲရခက်မိ သလိုလို။

အိုလေ...ဒါတွေလျှောက်တွေးနေလို့ မဖြစ်သေးပါဘူး။ မေ့အတွက် ဘွားရှာပေးတဲ့ သတို့သားလောင်းကိုသာ စိတ်ညစ်နေမိ သည်။ မေ့နေရာမှာ မိသေးကို ထားမိတာကိုပဲ ခပ်ကောင်းကောင်း ဟု တွေးပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျေးဇူးတွေ တင်နေမိရပါသေးသည်။

“မိသေးရေ”

“ဟော...ခေါ်နေပြီ”

“လာပါပြီ”

အပြေးအလွှား အသံပြုရင်း ခြေလှမ်းသွက်သွက်နှင့် ဒေါ်ငြိမ်းရှိရာသို့ ပြေးရသည်။

“ဒီမှာကွယ်...ဧည့်သည်ထမင်းစားမယ်၊ ထမင်းပွဲငြိ စမ်းပါဦး”

“ဟုတ်ကို”

“မမမေ့”

“ဟဲ့...ဘာလို့ နင်က ဒီကိုလာရတာလဲ မိသေးရဲ့၊ ဒုက္ခ ပါပဲ၊ တော်ကြာ လိမ်ထားတာတွေ ပေါ့ကုန်တော့မှာပဲ၊ သွား သွား”

မေ့တို့နား ရောက်လာသည့် မိသေးကို ဒေါ်ငြိမ်းက ဘယ်သူမှ မရိပ်မိခင် အလျင်အမြန် မောင်းထုတ်လိုက်ရင်း မှုတ်ကလည်း သူဌေးဆိုသူကို လှမ်းကြည့်ရပါသေးသည်။

“ဘယ်သူမှမရှိပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်ငြိမ်းရဲ့၊ ဘွားက ကိုနေညို ဒရိုင်ဘာနေဖို့အတွက် ဦးစိန်အိမ်ကလေးကို သူ ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ နေတုန်းပါ”

“အိုအေ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညည်းက အမေ့ သူဌေးသမီး လေး မေ့သခင်လုပ်နေရတာ၊ ကျုပ်တို့နား လာဖဲ နေစမ်းပါနဲ့”

“ဒေါ်ဒေါ်ငြိမ်းကလည်း အဲဒီလောက်ကြီးသည်၊ ကြောက် မနေစမ်းပါနဲ့၊ ဟိုလူကြီးကဖြင့် မမမေ့နဲ့ နည်းနည်းလေးမှ လိုက် ဖာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ဘွားက ဘာလို့ မမမေ့နဲ့ သဘောတူရ ဖာလဲမသိဘူး”

“အဲဒါ ညည်းအလုပ်မဟုတ်ပါဘူးအေ၊ အရေးကြီးတာက ညည်းကို အဲဒီသူဌေး စိတ်ပျက်ပြီး ဒီကမြန်မြန် ထွက်ပြေးချင်အောင် သာ လုပ်စမ်းပါ”

“စိတ်ချပါ...မမမေ့အတွက် ဒီက စိတ်ညစ်ပြီး ထွက်ပြေး အောင် လုပ်ပါမယ်”

“မေ့ရေ”

“ဟော...ခေါ်နေပြီ၊ သွား...သွား”

“လာပါပြီ ဘွား”

မိသေးကို ဇွတ်အတင်း တွန်းထုတ်ပြီး မေ့သခင်ကိုယ်တိုင် က ဒေါ်ငြိမ်းတို့ အသင့်ပြင်ပေးထားသော ထမင်းပွဲကို ဟိုရွှေဒီရွှေ နှင့် အလုပ်ရှုပ်ချင်ဟန် ဆောင်နေလိုက်သည်။

နေညိုဆိုသူ ရေချိုးပြီး အဝတ်လဲကာ ထမင်းစားကြတော့

ဘူးစိတ်ကြီးက စိစဉ်ချက်ပြုတ်ထားသည့် ထမင်းဟင်းတွေကို ခေါင်းမော်တမ်း စားလိုက်သည်မှာ ဒီလိုထမင်းဟင်းကောင်းတွေ ကို အခုမှစားဖူးသည့်ပုံမျိုးဖြစ်ကာ လူကြီးလူကောင်း မဆန်လှသော အပြုအမူများကြောင့် ဘွားအပါအဝင် အားလုံး မျက်စိမျက်နှာ ပျက်ကြရသည်။

“ဘယ်နှယ်လည်း မောင်နေညို ထမင်းစားလို့ ကောင်း ရဲ့လား”

“သိပ်ကောင်းလွန်းလို့ ကျွန်တော့်ဗိုက် ခွေးနမ်းတော့မယ် ဘွားရေ၊ ထမင်းဟင်းလက်ရာကတော့ ကျွန်တော် တွေဖူးတဲ့အထိ မှာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဒါတွေအားလုံး မေ့သခင်ကိုယ်တိုင် ချက်တာ ပဲလားဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒါကတော့ အမှန်ပါ။

အားလုံး မိသားရဲ့လက်ရာတွေချည်း။ ထမင်းဟင်း အချက်ကောင်းလို့လည်း ဘွားကိုယ်တိုင်က မိသားမှ မိသားဆိုတာ ကိုနေညိုဆိုသူ သိအောင်ပြောပြလိုက်ချင်သည်။

“မေ့သခင်က သိပ်တော်တာပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်တွေဘူး တဲ့ သူဌေးသမီးတွေအားလုံး ဘယ်သူမှ မိဖိုချောင်ကိစ္စကို စိတ် မဝင်စားကြဘူးဗျာ၊ ထမင်းဟင်းချက်တဲ့ကိစ္စ ပြောတာကိုပဲ ရှက်စရာ လိုလို့၊ အဆင့်အတန်းပဲ နိမ့်သလိုလို ထင်ကြတာ”

“တကယ်တမ်း အရေးကြီးတာက နေထိုင်စားသောက်မှု

ကျွန်တော်ကတော့ ထမင်းဟင်းချက် လက်ရာကောင်းတဲ့လူဆို သိပ်အထင်ကြီးလေးစားတာပဲဗျာ”

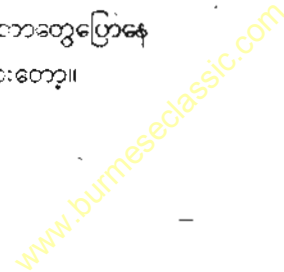
သူ့စကားက တိုက်ရိုက်ကြီး မိသားကို ချီးမွမ်းနေတာမို့ ဘွားရှိရာကို မလုံမလဲ လှမ်းကြည့်ရင်း မိသားမှာ အနေရခက်နေ သိသည်။ ဒီအရွယ်ရောက်ပြီ ဘယ်လိုသူစိမ်းယော ချီးမွမ်းတာမှ သူမ ဟင်းချက်လက်ရာကို နေညိုဆိုသူလို နှုတ်ကထုတ် ချီးမွမ်းကျူးတာ မကြားဘူးသေးတာမို့လည်း စိတ်ထဲမှာ အကျေခပ်ကြီးကျေနပ် တာ သူမဟင်းချက်လက်ရာအစွမ်းကို အခုထက် ပိုပြီး ကောင်း အောင် ချက်ပြုချင်နေမိသည်။

“အေးကွယ်...မောင်နေညို အခုလို ဘွားမြေးလေးကို ချီးမွမ်းတာ ကျေးဇူးလည်းတင်၊ ဝမ်းလည်းသာပါတယ်၊ မြေးက သိပ်လိမ္မာတာကွဲ့၊ မိဖိုချောင်ကိစ္စဆို သူ့ကိုယ်တိုင်ဘင်ရမှ ကျေနပ် တာ”

“ဟုတ်လား...မေ့သခင်ကို ရတဲ့လူတော့ သိပ်ကံကောင်း တာပဲဗျာ”

ပြီးပြီး ခေါင်းငုံ့နေသော မိသားပုံစံက တခင်ဟန်လုပ်နေ တာမဟုတ်။ သူမ ဟင်းလက်ရာအတွက် အမှန်တကယ် ကျေနပ် သည့် အပြုံးဖြစ်ကြောင်း မေ့ရော ဒေါ်ငြိမ်းပါ သိလိုက်ကြပါ သည်။

အချို့ပွဲကို ဧည့်ခန်းမှာ ဆက်ကြသည်။ ဘာတွေပြောနေ သလည်းဆိုတာ မေ့သခင်လည်း စိတ်မဝင်စားတော့။

နေညို၏ ဒရိုင်ဘာကို ထမင်းကျွေးဖို့နှင့် မေ့ကိုယ်တိုင် ပြင်ဆင်ရင်း အလုပ်ရှုပ်ကျန်ရစ်သည်။

“ဒရိုင်ဘာကို ထမင်းစားဖို့ ဘယ်သူသွားခေါ်မှာလဲ ဒေါ်ငြိမ်း”

“ပုံမှန်ဆိုရင်တော့ မိသားစု အခေါ်ခိုင်းရမှာပေါ့ကွယ် အခုတော့ ဒေါ်ငြိမ်းပဲ သွားခေါ်လိုက်ပါ့မယ်”

“မငြိမ်းရေ”

“သွားခေါ်နေပြီ...ဒေါ်ငြိမ်းသွားလိုက်ပါ။ မေ့ပဲ...သူ့အဲလေ ကျွန်မပဲ ဒရိုင်ဘာကို” သွားခေါ်လိုက်ပါ့မယ်”

“အင်းလေ...အခုမှတော့ အဲဒီလိုပဲ လုပ်ကြရတော့မှာလဲ ကွယ်”

“လာပါပြီ မမ”

အသံပေးရင်း ဒေါ်ငြိမ်းရှေ့ကို ထွက်သွားချိန်မှာ မေ့လျော့ ဒရိုင်ဘာကို ထမင်းစားခေါ်ဖို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ဒရိုင်ဘာဦးစိန်

ရှေ့ရောက်တော့ မေ့သခင် ခြေလှမ်းရလေးတွေ တန်သွားသည် ဦးစိန်က အိမ်မှာမရှိ။

သူ့အမေ နေမကောင်းလို့ဆိုပြီး ခွင့်ယူပြီး တော့ကိုပြန် သည်။ အိမ်ကလေးထဲမှာ နေညို၏ဒရိုင်ဘာဆိုတာပဲ ရှိသည်။

ရုတ်တရက် ဘယ်လိုခေါ်ရမှန်းမသိ။ ဒရိုင်ဘာကို မှာလည်း သိတာမဟုတ်။ အိမ်ရှင်ဝတ္တရားအရ ခေါ်ရမည်ကလေး

အဲမှန်။ ဒီတော့...

“ဒရိုင်ဘာ”

“ဒရိုင်ဘာ”

တိတ်ဆိတ်သောဝန်းကျင်မှာ မေ့အသံ လှင့်လှင့်လေး ပြတ်ထွက်ပေါ်လာရပါတော့သတည်း။

အခန်း (၉)

“ဒရိုင်ဘာ”

“လာပြီဗျို့...လာပြီ”

အသံကို အရင်ဦးအောင် ကြားလိုက်ရသည်။ နောက် အိမ်လေးထဲက လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ အသားဖြူ မျက်ခုံးထူထူ၊ အရပ်မြင့်မြင့် လှပုံချောချောနှင့်လူက မေ့မေ့ မားခနဲရုပ်လာသဖြင့် မေ့မှာ အံ့ဩသွားသည်။

“ရှင်က ဒရိုင်ဘာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားကရော”

“ကျွန်မက အိမ်ဖော်ပါ”

“ဗျာ”

အိမ်ဖော်နဲ့ဒရိုင်ဘာ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်

ကြည့်ရင်း နေညှိရင်ထဲ ကျလိကျလိဖြစ်လာကာ သက်ခနဲ တစ်ချက် ရယ်လိုက်မိသည်။

“ရှင်က ဘာရယ်တာလဲ”

“သဘောကျလို့”

“ဘာ”

“ကျုပ်က ဒရိုင်ဘာ၊ ခင်ဗျားက အိမ်ဖော်၊ အဲဒါကို ကျုပ်က သဘောကျတာ”

“ဟင်”

“ရှင်...ရှင် ဘာစကားတွေပြောတာလဲ”

သူ့ကိုယ်သူ ရုပ်ကလေးချောတယ်ဆို ဦး မေ့သခင်ကို အိမ်ဖော်မလေးဟုထင်ပြီး တွေ့တွေ့ခြင်း ထိကပါးနိကပါး စကား ပြောရကောင်းလားဟု မေ့သခင် စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်နေချိန်မှာ နေညှိ ရင်ထဲမှာလည်း အခံရခက် မခံချိမခံသာဖြစ်နေတာကို မည်သူမျှ အသိ၊ သူ့ရှေ့မှာရှိနေသည့် အိမ်ဖော်ဆိုသည့် မချောလေး ဒေါသဖြစ် နေတာကိုသာ စေ့စေ့စူးစူးလေး စိုက်ကြည့်ပြစ် ခိုက်သည်။

ကြည့်စမ်း...။

အိမ်ဖော်ဆိုသည့် အမည်ဆိုးကြီးနဲ့ မလိုက်အောင် ဖြူဖွေး နူးအိနေသည့် မချောလေးက တကယ်သူဌေးသမီးလေးလို လှပဲလှ ရက်နိုင်လွန်းလှချည်လား။

မေ့သခင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးသာ သူမလောက်လှရင် နေညှိ ဆိုသည့်သူကလည်း လက်ထပ်ဖို့အရေးကိစ္စကို ခြင်းချင်မှ ငြင်းမိ

www.burmeseclassic.com

လိမ့်မည်ထင်သည်။

အခုတော့ သူ့လက်ထပ်ရမည့် မေ့သခင်က ဒီရိုင်ဘာ စံသိန်း ပြောသလိုဖြင့် စိတ်ညစ်စရာ။

“ကျုပ်က ရိုးရိုးသားသားပြောတာ အမိအတွေးတွေလည်း ချော်မနေနဲ့၊ လာရင်းကိစ္စပြော”

“ထမင်းစားဖို့ လာခေါ်တာရှင့်၊ ရှင့်ဘာသာ လိုက်ချင်ရင် လည်းလိုက်ခဲ၊ မလိုက်ချင်ရင်လည်းနေခဲ”

ရုပ်ရည်နှင့်မလိုက် မှုကုတ်ကုတ် ဂျစ်ကန်ကန် စကားပြော ဆိုရန် အပေါက်အလမ်းမတည့်သူကို ကျောခိုင်းပြီး နေရာက ချာခဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သူက မေ့သခင်။

“ဒီမှာ”

“အိမ်ရှင်ဖြစ်ပြီး ဧည့်သည်ကို ဒီလိုပဲ ဆက်ဆံရသလား ဗျာ”

“ရှင်ကရော စကားကောင်းကောင်းပြောလို့လား”

“ဆောရီးပါဗျာ... ကျုပ်လည်း ထမင်းဆာဆာနဲ့ ဘာလျှောက်ပြောမိမှန်း မသိတော့ပါဘူး။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ဟုတ်လား မေ့သခင် ဘာတစ်ခုမှ စကားမဆိုဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်”

ဒီလိုမျိုးလူတွေနဲ့ စကားမပြောဘဲနေတာက ပိုကောင်းမည်။

“ကျုပ်နာမည် ကံကောင်း၊ ခင်ဗျားနာမည်ကရော”

လှပသော မေ့သခင်တစ်ကိုယ်လုံးကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကလေး ကြည့်ရင်း နေညို ဆိုလိုက်သည်။

လှလိုက်တာ။

အနီးကပ်ကြည့်လေ ပိုလှလေခို့ ဒီလိုအလှအပလေးက ဘာကြောင့် သူများအိမ်မှာ အိမ်ဖော်လာလှသောတောပါလိမ့်ဟု တွေးမရဖြစ်နေသည်။

“ဒီမှာ ကျုပ်မေးတာ ဖြေဦးမှပေါ့ဗျာ၊ ခန့်တုန်းကတော့ ကျုပ်ကို နှာနေပြီးမှ အခုကြ ဘာတစ်ခုနဲ့မှ ပြန်မဖြေတာ ဘာ သဘောတုန်း”

“ရှင်လိုလူနဲ့ စကားမပြောချင်လို့ပေါ့ရှင့်၊ ရှင်းနေတာပဲ”

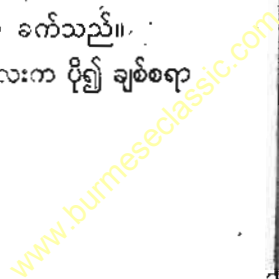
“အင်”

မေ့သခင်စကားကြောင့် နေညိုရင်ထဲမှာ အောင့်သွားသည်။ သူလိုသူရွေးသားတစ်ယောက်ကို ဘာမဟုတ်တဲ့ အိမ်ဖော်မလေး တစ်ယောက်က စကားမပြောချင်ဆိုပါလား။

အဲလေ... လောလောဆယ်မှာ သူ့က သူရွေးနေညိုမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒီရိုင်ဘာ ကံကောင်းဆို အိမ်ဖော်နဲ့ ဒီရိုင်ဘာ တစ်ခု မှ နာစရာမရှိသည့်အဖြစ်ကို တွေးမိပြီး နှုတ်ခမ်းအစုံ ပြီးသွားသည်။

ဒီရိုင်ဘာချောချောလေးနဲ့ အိမ်ဖော်မလှလှလေးတို့ ဇာတ် လမ်းပါလား။ မျက်နှာထားတည်တည်လေးနှင့် သူလိုလူတစ် ယောက်ကို စကားမပြောချင်သလိုလေး လုပ်နေသော ကလေးမ လေးက နေညိုအမြင်မှာ သိပ်လှလွန်းနေတာ ခက်သည်။

ထို့အတူ စိတ်ဆိုးနေသော မျက်နှာလေးက ပို၍ ချစ်စရာ ကောင်းသည်။

“အေးပေါ့ဗျာ...ခင်ဗျားက အိမ်ကြီးရှင်ပဲ၊ ကျုပ်လို ဒီရိုင် ဘာတစ်ယောက်ကို ဘယ်ခေါ်ချင် ပြောချင်မှာတုန်း၊ ရပါတယ်”

“ကျုပ် ထမင်းလိုက်မစားတော့ဘူးဗျာ၊ ဒီမှာစီ နေရစ်ခဲ့ တော့မယ်”

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နေသော မေ့သခင်တစ်ယောက် တစ်ဖက် လူ၏စကားကြောင့် နည်းနည်းတွန့်သွားသည်။ သေချာပြန်တွေး ကြည့်တော့ အခုချိန်မှာ မေ့ဆိုတာ အိမ်ဖော်မလေး ဝှမ်းပုံဖြစ်နေ မှတော့ အိမ်ဖော်နှင့်ဒီရိုင်ဘာ စကားပြောအဆင်မပြေ မတည့်တာ နှင့် လုံးဝ အခေါ်အပြောမလုပ်ဘူးဆိုလျှင်လည်း မဖြစ်သေး။

သူ့ဆရာကို ပြန်တိုင်ပြီး ဘွားနားကိုတစ်ဆင့် ခရောက်သွား လျှင် မေ့ကိုပဲ ဘွားက အိမ်ရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ရော၊ လုပ်ချင်ဦး ဟဲ့ အိမ်ဖော်ဇာတ်လမ်း၊ ဒီရိုင်ဘာ ဒီလောက်အပြောခံရတာ မဆန်း ဘူးလို့များ ဆိုလေ့မည်လား။

စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ကံကောင်းဆိုသူဘက်ကို မျက်လုံးလေး စွေစောင်းပြီး ကြည့်လိုက်မိတော့ တကယ်ပဲ နေရာက ပြန်လှည့် သွားတာမို့ အခက်တွေ့သွားသည်။

“ဒီမှာရှင်”

“ကျုပ်နာမည် ကံကောင်း”

အမယ်လေး...အရေးထဲ မောင်မင်းကြီးသားကလည်း မလွယ်ပါလား။ မေ့သခင်ခေါ်သံကြောင့် ခြေစုံရပ်ပြီး သူက မေ့ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ကျုပ်ကို ဘာပြောမလို့လဲ”

“ထမင်းလိုက်စားပါ”

“ကျုပ်ကို စိတ်မဆိုးတော့ဘူးလား”

“အဲဒီမေးခွန်းက ကျွန်မကို မေးနေ မှာတုန်း၊ ရှင်ကိုယ် ရှင်မေးကြည့်”

“ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားကို ဘယ် တုန်းကမှ စိတ်မဆိုး ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်သာ စိတ်ဆိုးမိတာပါ”

မေ့သခင် ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ နေရာက ဆက်လျှောက် ခဲ့ရာ သူမနောက်မှာ ကံကောင်းဆိုသည့် ဒီရိုင်ဘာ အတူလိုက်ပါ လာသည်။

“လာ...လာ ဝှမ်းပုံ၊ သူငယ်နာမည်လည်း ပြောပါဦး”

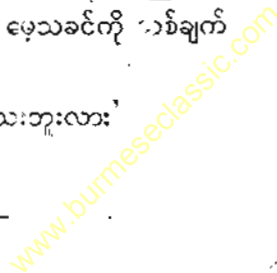
“ကံကောင်းပါအဒေါ်”

“အဲမယ်...နာမည်ကလည်း အပျံ့စား၊ လူကလည်း အချောစားထဲကပါလားကွဲ့၊ အဒေါ်နာမည် ဒေါ်ငြိမ်း၊ ထိုင် ဒီမှာ မင်းအတွက် ထမင်းပွဲ အသင့်ပြင်ထားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်ငြိမ်းက ကံကောင်းဆိုသူကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့် ရင်း သဘောကျနေသလောက် မေ့မျက်နှာပေးက ခပ်တည်တည် လေးစို့ နေညှိက ထမင်းပွဲမှာဝင်ထိုင်ရင်း မေ့သခင်ကို ဘာချက် လှမ်းကြည့်သည်။

“မဝှမ်းပုံရော...ထမင်းမစားသေးဘူးလား”

မြုလဲသွယ်

“ရှင်ဘာသာရှင်စားပါ၊ ကျွန်မ နောက်မှစားမယ်”

“မဟုတ်တာဗျာ... အချိန်ပဲကြည့်ပါဦး၊ ဆယ်နှစ်မှာရှိနေပြီဆိုတော့ ဆာနေရောပေါ့၊ ကျုပ်တို့ အတူတူ တစ်ခါတည်းစားလို့ မဖြစ်ဘူးလား”

ကြည့်စမ်း...။

ဒီလူ တော်တော်ရဲတင်းတဲ့လူပါလား။

သူနဲ့ မှီသခင်ဆိုတာ ခင်မင်ရင်းနှီးကြတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ စကားပြောနေပုံက တရင်းတနီး။ ဟိုးအရင်ထဲကပဲ သူနဲ့မေ့တို့ သိနေကြတဲ့အတိုင်း။

“ကျွန်မ ဘွားအခန်းကို သွားလိုက်ဦးမယ်နော် ဒေါ်ဒေါ်ငြိမ်း”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

သူတို့နားက မေ့သခင် ထွက်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းမှာ ဟိုလူနဲ့ ဒေါ်ငြိမ်း ဘယ်လိုပုံစံ ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကိုသာ မေ့လည်းမသိ။

“မမမေ့”

“မိသေး... ဧည့်သည်ရော”

“သူ့အခန်းထဲဝင်သွားတာ ပြန်ထွက်မလာတော့ဘူး မမရဲ့၊ စားပြီးအိပ်နေရောပေါ့၊ မမမေ့ရော ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“ဟင်အင်း”

“ဟယ်... ဘယ်အချိန်တောင် ရှိနေပြီလဲ မမ ဝိုက်ဆာနေ

ချစ်သူဧည့်ခင်သူရှုပ်သွင်တို

ရောပေါ့၊ မမမေ့အခန်းထဲမှာပဲ နေပါ၊ မိသေး အခုပဲ မမအတွက် ထမင်းပွဲပြင်ပြီး အခန်းထဲကို ယူခဲ့ပါမယ်”

“နေဦး... မီးဖိုထဲမှာ ဟိုလူဒရို... ဘာ ထမင်းစားနေတယ်”

“အို... မမကလည်း ဒရိုင်ဘာ... အရေးစိုက်လို့၊ သွားပါ၊ မမမေ့အတွက် မိသေးကိုယ်တိုင် ထမင်းပွဲပြင်ပြီး ယူခဲ့ပါမယ်”

“မိသေး”

မေ့သခင် လှမ်းခေါ်ပေမယ့် မိသေးက လှည့်မကြည့်တော့။ သူပြောသလို မေ့သခင်ကိုယ်တိုင် ဝိုက်ဆာနေတာမို့ ဘာမှဆက်ပြောလို့မရသည့်အတူ ကိုယ့်အခန်းထဲ ကိုယ်ဝင်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

သိပ်မကြာလိုက်။ တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ အခန်းထဲကို မိသေးတစ်ယောက် အစားအသောက်ထည့်ထားသော ဗွန်းတစ်ချပ်ဖြင့် ဝင်လာသည်။

“ဘွားရော”

“ခေါင်းကိုက်လို့တဲ့၊ အခန်းထဲမှာ ဆေးသောက်ပြီး လှဲနေတယ် မမ”

မေ့ ဘာမှထပ်ပြောမနေတော့ဘဲ မေ့အတွက် ပြင်ဆင်ပေးထားသည့် ထမင်းပွဲကို စားလိုက်သည်။

“မမမေ့”

“ဟင်”

“သူဌေးကရုပ်ဆိုးပေမယ့် ဒရိုင်ဘာကတော့ ချောတယ် နော်၊ အဟိ”

“မိသေးနော်...ကိုယ်က သူဌေးသမီးလုပ်နေရတာ ဣန္ဒြေ ရရနေသိလား”

“သိပါတယ် မမရဲ့၊ မိသေးက ကိုယ့်ချစ်သူကလွဲ အားလုံးဖွဲပါ”

“အေး...အပြောကတော့ ချောနေတာပဲ၊ ပြီးမှ မေ့တို့ကို မျက်နှာပျက်အောင် မလုပ်နဲ့”

“စိတ်ချပါ မမရဲ့”

ဘာတွေစိတ်ချခိုင်းနေသည်မသိ ဒရိုင်ဘာချောကြောင်း လှကြောင်း၊ သူဌေးရုပ်ဆိုးကြောင်း ပြောဆိုကာ မေ့အခန်းထဲက စားသောက်ပြီးသား ယန်းကန်ခွက်ယောက်တွေသိမ်းပြီး မိသေး ထွက် သွားမှ မေ့ သက်ပြင်းရှိက်လိုက်သည်။

ကံကောင်းတဲ့။

နည်းနည်းမှ မလွယ်တဲ့လူပဲ။

ဒီလူကို သတိထားဆက်ဆံမှဟု မေ့စိတ်ထဲက ကျိတ်ဆုံး ဖြတ်လိုက်သည်။

ကျောင်းပိတ်ထားတော့ မေ့တို့ လွတ်လပ်ရေးရနေသည့် မို့ အစီအစဉ်ကလည်း အရမ်းကို အဆင်ပြေချောမောနေပါသည်။ မိသေးအပါအဝင် မေ့တို့အားလုံး ဘာတစ်ခုမှ မမှားယွင်းကြသေး သဖြင့် တော်သေးသည်။

နေညိုနှင့် ဒရိုင်ဘာ အပြင်ထွက်သွားချိန်မှာ ဘွား တစ်ယောက် ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ဘွားဆီကို ဖုန်းဆက်သူက နေညိုမေမေဆိုသူဖြစ်သည်။

“သားကို သဘောကျရဲ့လား ဘွား”

“အင်း”

“ငယ်ငယ်တုန်းကနဲ့တောင် တခြားနဲ့ ဤသွားသလိုပါပဲ လား တင်တင်ရယ်၊ မောင်နေညိုဆိုပြီး သူ့ကိုယ်သူပြောလို့သာပဲ နို့မို့ဖြင့် ဘွားတောင် သူမှန်းသိမှာမဟုတ်ဘူး”

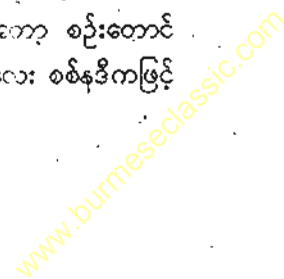
ဘွားက နေညိုဆိုပြီး သူ့မျက်စိရှေ့မှာ လာရပ်သော နေညို အတူကို စိတ်ပျက်သံလို ညည်းတွားလိုက်မိဘာ ဖြစ်ပေမယ့် တစ်ဖက်မှ ဒေါ်တင်တင်ကတော့ သူ့သားကို ချီးကျူးသည်အထင် နှင့် တဟင်းဟင်း သဘောကျနေသည်။

“ဒါပေါ့ ဘွားရဲ့၊ သားကိုတွေ့တဲ့လူတိုင်းက ဒီလိုပြော နေကြတာပဲ၊ ဘယ်နှယ်လည်း တင်တင်သားက မချောဘူးလား”

“အင်း...ချောပါတယ်”

ချောပါတယ်ဆိုသည့် ဘွားအသံက ခပ်လေးလေး ခပ် အင်အင်မို့ ဘွားကွယ်ရာမှာ မေ့တို့ ကျိတ်ပြုံးမိကြသည်။ မကောင်း တတ်လို့ ဘွားက တစ်ဖက်သားကျေနပ်အောင် ပြောလိုက်ရပေမယ့် ဘွားစိတ်ထဲကိုက နေညိုဆိုတာကို ကြည့်လို့မရဟော့တာပါ။

မြေးဖြစ်သူနဲ့ သဘောတူဖို့ဆိုတာကတော့ စဉ်းတောင် စခင်းစားချင်။ ဒီလိုပုံစံနဲ့ဆို မေ့ချစ်သူကောင်လေး စစ်နဒီကဖြင့်

တော်သေးရဲ့ဟု တွေးမိသည့်အထိ။

“ဧကံသာကိစ္စ ဘယ်တော့စီစဉ်ကြရင် ကောင်းမလည်း ဘွား”

“လို့ပါသေးတယ် တင်တင်ရယ်၊ သူတို့လူငယ်ချင်းပဲ သဘောကျစမ်းပါစေဦး”

“အဲဒါလည်း ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ လူငယ်ချင်း အဆင် မပြေတော့လည်း ပိုကောင်းပါတယ်”

သားဖြစ်သူကလည်း ကြေးခပ်ထူထူဆိုတော့ ဘွားစကား ကိုပဲ ထောက်ခံသလိုလိုနဲ့ ဒေါ်တင်တင်ဘက်က လိုက်လျောနေ သည့် အဖြစ်ကို ဘွားမသိလိုပါ။

“ဒါပဲ...တင်တင်ရေ၊ ဘွား ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့”

“မငြိမ်းရေ...ငါ့အတွက် သံပရာရည်အေးအေးလေး ပေးစမ်းပါအေ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ဖုန်းခွက်ကို အချမှာ သံပရာရည်တောင်းလိုက်သည့် ဘွား ပုံစံက တကယ်ကို မရှုနိုင်မကယ်နိုင်ပုံစံ ဖြစ်နေတာ အထင်သမ မို့ ဘွားကိုယ်စား မေ့ပဲ ရင်မောသွားသည်။

အင်း...ဒုက္ခ...ဒုက္ခ။

အိုလေ...ဒါကို ဒုက္ခလို့ မခေါ်သေးပါဘူး။

မြေးလေးကိုက သဘောမကျလို့ပါဆိုပြီး ငြင်းလိုက်

ပြီးတာပါပဲ။ ရုပ်မချောတာကို အပြစ်မဆိုချင်ဘူးပဲထားဦး ပြောမှ၊ နေမှ၊ ထိုင်မှ၊ စားသောက်မှုတွေကြတော့လည်း ဘွားအတွက် ဘာတစ်ခုမှ သဘောကျစရာမရှိတဲ့အဖြစ်ကို ဘယ်သူ့ကိုများ ပြောရပါနော်။

အခန်း (၁၀)

ဟား...။

ရင်ထဲက အပူလုံးကြီးကို အားပါးတရ မှုတ်ထုတ်လိုက်သူက နေညို။

“ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ ကိုလေး”

“အခြေအနေအရဲ့ကွား၊ မေမေကိုယ်တိုင် ငါ့ကို ဖုန်းဆက်ထားတာ မင်းကြားတယ်မဟုတ်လား၊ မေ့သခင်ကလွဲရင် ဘယ်သူမှ ချွေးမမတော်နိုင်ဘူးတဲ့။ တခြားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် သူပိုင်ပစ္စည်းတွေအကုန်လုံး ဘုန်းကြီးကျောင်း လှူပစ်မယ်ချည်း ပြောနေတာ မင်းလည်းကြားတာပဲ။ စိတ်ညစ်တယ်ကွာ”

နေညို တကယ်စိတ်ညစ်တာပါ။

မေ့သခင်...မေ့သခင်။

တော်တော်လည်း နေညိုကို ဒုက္ခပေးတဲ့ နန်းကလေးပါ

သား။

မျက်လုံးထဲမှာ မေ့သခင်အတုမျက်နှာပေါ် ဘဝတော့ ပိုပြီး ချင်မိသည်။ ဝမ်းပုံလို မိန်းမလှလေးက မေ့သခင်ကြီး ညီဆိုလျှင် အဘယ်မျှ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းမည်နည်း

ဒါဆို နေညိုကိုယ်တိုင်လည်း အခုလို စိတ်ညစ်နေစရာ အလို။ မေမေ ရွေးချယ်ပေးသည့် ရွေးမလှလှလေးအဖွဲ့ပဲ ပျော်ပျော်ကြီး လက်ထပ်ဖြစ်မိမည်ထင်သည်။

“စံသိန်း”

“ဗျာ...ကိုလေး”

“မေ့သခင်က ရုပ်ဆိုးသလောက် သူတို့အိမ်က ဝမ်းပုံက သိပ်လှတာပဲကွာ၊ ငါ့ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားတယ်”

“ဟာ...အဲဒါတော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ ကိုလေးရယ်၊ ဒါဒေါ်တင်သိရင် မိုးမီးလောင်နေပါဦးမယ်၊ ကိုယ့်အမေစိတ်ကို နည်း သိရဲ့သားနဲ့ဗျာ”

နေညိုစကားကို ထိတ်လန့်စွာ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူး ဘားမြစ်နေသော စံသိန်းပုံစံကြည့်ကာ နေညိုစိတ်ထဲမှာ ဝမ်းပုံနဲ့သည့် မိန်းမလှလေးကို ပိုသနားသွားမိသည်။

“မင်းလည်း မေမေလိုပဲ၊ လူကိုလူလိုမမြင်ဘူး။ ဝမ်းပုံ ဆာက်လှတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး မင်းမြင်ဘူးလို့လား၊ အဲဒါကလေးတွေ ခြံဖြူရောင်ဝါနေတာပဲ၊ မျက်နှာလေးကလည်း ဘာဝမ်းခဲမှ မပြင်

www.burmeseclassic.com

မဆင်ဘဲနဲ့ကို ကြည့်လေလှလေသိလား”

နေည့်အသံက တက်တက်ကြွကြွရှိလှသလို အားပါးတရ ရှိလှတာနဲ့ စံသိန်း ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။

သူဌေးသမီးနှင့် လက်ထပ်ပေးစားချင်လို့ သတို့သမီး လောင်းရှိရာကို စေလွှတ်လိုက်သည်ဆိုမှ ကိုလေးက သူဌေးသမီး ကိုမကြိုက်ဘဲ အိမ်ဖော်လှသူလေးကို စိတ်ဝင်စားနေသည်ဆိုတော့ သူ့ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

“သိပ်ခက်တာပဲ ကိုလေးရာ၊ အိမ်ဖော်နဲ့ဆို ကိုလေး မေမေက သဘောတူမှာလားဗျာ၊ တော်ကြာ မဂ္ဂမ်းပုံ ကြားထဲက စားစာခံဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“မေ့သခင်ကိုပဲ လက်ထပ်လိုက်ပါဗျာ၊ တော်ကြာ ဒေါ်ဒေါ်စကား မှားမထောင်လို့ ကိုလေးရော ကျွန်တော်ပါ ဒုက္ခ ရောက်နေပါဦးမယ်ဗျာ”

စံသိန်းစကားကြောင့် နေည့် ငိုငိုကျသွားသည်။ မေမေ စိတ်ကို နေည့်သိသည်။ လူပုံလေးက ဖြူနုလှပသလောက် စိတ် ဓာတ်ကြတော့ ဗူးဆိုလျှင် ဖရုံသီးတာမဟုတ်။

သွေးတိုးရောဂါနှင့် နှလုံးရောဂါရှိနေတော့ စိုဆိုသည် မေမေစိတ်ညစ်အောင် ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ရဲ။ မေမေကအစ အားလုံး မေမေသဘောကျ အားလုံးဖြစ်စေသတည်းဆိုမှတော့ တစ်ဦးတည်း သောသား နေည့်မှာ မေမေစိတ်ဆင်းရဲအောင် ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ရဲ။

ဒါကြောင့်လည်း မေမေ တစ်ချက်လွှတ်အိမ်နဲ့ မေ့သ

ရှိရာကို ရောက်လာခဲ့ရသည့်အဖြစ်မို့ စံသိန်းငြောတာ အားလုံးမှန် နေသဖြင့် ခေါင်းကိုပင့်မော့ကာ ဟူးခနဲ လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ် လိုက်မိသည်။

“မင်းမေ့သခင်ကြီးကို ငါ လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူးကွာ၊ ငါတကယ်စိတ်ဝင်စားနေမိတာ ဝှမ်းပုံကိုပဲ”

“ခက်တာပဲဗျာ”

“အေး...ငါလည်း သိပ်ခက်နေပြီ၊ ငါ့ဘဝမှာ ဘယ်မိန်း ကလေးအပေါ်မှာမှ ဒီလိုခံစားချက်မျိုး ဖြစ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ စိတ် လည်းမဝင်စားဘူး၊ ဒါကြောင့် နွယ်မာတို့ ကေသီတို့တန်းက မေမေ သဘောမကျဘူးဆိုတာနဲ့ ချက်ချင်း ဖြတ်ပစ်နိုင်တာပေါ့”

“အခုတစ်ယောက်ကိုတော့ ငါတော်တော်လေး စွဲလမ်းနေ မိပြီကွ စံသိန်း”

“ဒါဖြင့် အစ်ကိုလေး ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ဒီကလည်း မပြန်ချင်သေးဘူးကွ၊ ငါနဲ့သူ ရင်းနှီးကျွမ်း ဝင်အောင် ကြိုးစားမယ်၊ ဒီကြားထဲ မင်းက မင်းရဲ့မေ့သခင်ကို အပိုင်သိမ်းသွင်းကွာ”

“အစ်ကိုလေးကလည်းဗျာ”

“ဘာအစ်ကိုလေးကလည်း လုပ်မနေနဲ့၊ မင်းလည်း သူဌေးသမီးယူပြီး သူဌေးလုပ်ခွင့်ရတာ ဘယ်လောက်ကံကောင်း တယ်မှတ်လည်း”

“ဟာဗျာ”

နေညီစကားကြောင့် စံသိန်းမျက်နှာကြီး နီသွားတာကို ကြည့်ပြီး နေညီ ရယ်ချင်မိသည်။

“မင်းကများ နာတယ်ထင်နေသေးလို့လားကွဟင်၊ ငါ့ကို ဘာမှပြန်မပြောနဲ့၊ ငါ့ခိုင်းတဲ့အတိုင်းသာလုပ်၊ ကောင်းစားပြီဆိုမှ ငါ့ကို မေ့မသွားနဲ့ နားလည်လား”

“လာ...ငါတို့ပြန်ကြမယ်”

မအိမလည် မျက်နှာကြီးဖြင့် သူ့ဘေးမှာ စံသိန်းလိုက်လာ သည်။ သူ့ကိုကြောက်လို့ ဘာမှပြန်မပြောပေမယ့် စိတ်ထဲကတော့ သူ့ပြောသည့်စကားတွေကို အတွန်တက်ချင်နေမှန်း နေညီ စိတ်ထဲ က သိနေပါသည်။

“ဟော...လာကြပြီ၊ လာကြပြီ၊ ညည်းကို ငါ စိတ်ချ မယ်နော် မိသေး၊ ဟိုသူဌေးသား ညည်းဘက်ကို ပြစ်ကျလာအောင် ပညာကုန်သုံးစမ်းပါအေ၊ အနည်းဆုံးတော့ ညည်းလည်း သူဌေးနဲ့ ချစ်သူဖြစ်ရနည်းလား”

“တစ်ခါတည်း ယူဖြစ်ရင် ပိုတောင်ကောင်းသေးတယ်”

“အိုး...ဒေါ်ဒေါ်ငြိမ်းကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေ မှန်း မသိပါဘူး၊ ဟိုက ကျွန်မလို အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ကို ယူမှာ လားလို့”

“ဟဲ့...ညည်းကို ဟိုက အိမ်ဖော်မှန်းသိတာမှ မဟုတ်ဘဲ သူဌေးမလေးအဖြစ် သိထားတာ၊ နောက် ချစ်သူတွေဖြစ်လာတော့မှ တကယ်ချစ်ရင် ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးမှာပေါ့”

“ကျွန်မကြောက်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်ငြိမ်းရယ်”

“ဘာမှကြောက်မနေနဲ့၊ ရဲရင်မင်းဖြစ်ကယ်သိလား”

“သွား...သွား”

မိသေးကို သင်သင့်တာတွေအားလုံး သင်ပြီး နေရာက တွန်းထိုးလွှတ်လိုက်သူက ဒေါ်ငြိမ်းကိုယ်တိုင် ဖွင့်သည်။ သွားနဲ့ မေ့ အလစ်မှာ နေညီဆိုသည့် သူဌေးသားကို ဤသို့မရသည်က တစ်ကြောင်း၊ မေ့နှင့်သဘောလုံးဝမတူနိုင်သည် က တစ်ကြောင်း တို့ကြောင့် မိသေးလို ဟန်ဆောင်သူဌေးသမီးကို နေညီဆိုသည့် သူဌေးသား ကြိုက်လိုက် ကြိုက်ပါစေဟု သဘောပိုက်ကာ ဇွတ် အတင်း တွန်းထိုးထည့်နေခြင်းတည်း။

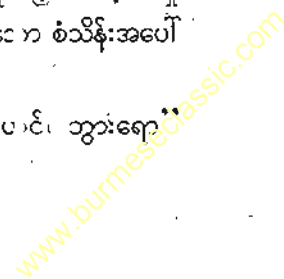
“မေ့သခင်”

“ကိုနေညီ”

မိသေးနှင့် စံသိန်းတို့နှစ်ယောက် ပြိုင်ဝ လို တစ်ယောက် နာမည် တစ်ယောက်ခေါ်မိကြပြီးမှာ ရှက်အမ်းအမ်း ကိုယ်စီဖြစ်သွား ကြပါသည်။

ဖြစ်ရမည့်အကြောင်းကလည်း ရှိသည်။ စံသိန်းကို နေညီ စာ မေ့သခင်ဟန်ဆောင်ထားသော မိသေးကို သူ့ခိုင်းကြိုခိုင်းထား သလို မိသေးမှာလည်း ဒေါ်ငြိမ်း၏ သွေးထိုးမြှောက်ပင့်ပေးမှု ကြောင့် သူဌေးသားအဖြစ် ဟန်ဆောင်ထားနေသော စံသိန်းအပေါ် ဘာလို့လို့။

“မေ့သခင် တစ်ယောက်တည်းလားဟင်၊ သွားရော”

“သူ့အခန်းမှာပါ။ ဘာပြောစရာရှိလို့လည်းဟင်၊ ကျွန်မ သွားပြောပေးရမလား။”

“ဘွားနဲ့ပြောစရာ မရှိပါဘူးဗျား၊ မေနဲ့ပဲ ပြောစရာရှိတာ ပါ။”

အို...။

နေညိုအတူ စံသိန်း၏စကားကို မေ့သခင်အတူ မိသေး တစ်ယောက် ရင်တုန်ရင်ခုန်လာသည်။ ကြည့်လေ သူ့အမူအရာတွေ စကားလုံးအပြုအမူတွေကပါ မိသေးအပေါ်မှာ ပြောင်းလွဲလာတာ ဆိုတော့ သူ့ဌေးသားနဲ့ မိသေးတော့ ဒုက္ခဖြစ်တော့မည်လား၊ သူ့ခဲ ဖြစ်ရတော့မှာလား သေချာမဝေခဲ့တတ်နိုင်ဘဲ ရှိနေစဉ်မှာပင်...

“ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်ရင်း ကျွန်တော်တို့ စကားပြော ကြရအောင်လား မေ့သခင်”

“ရှင်”

“မေ့သခင်တို့ ခြံကြီးက ကျယ်ပြီး သီးပင်စားပင်တွေနဲ့ ဆိုတော့ ကျွန်တော်က စိတ်ဝင်စားလို့ပါဗျာ”

“ဟုတ်...ဟုတ်နဲ့”

သူမရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားနှင့်ပြီဖြစ်သော စံသိန်းနောက်ကို မိသေးလည်း အတူလိုက်ပါလာခဲ့ရသည်။ ဒေါ်သိန်းကတော့ ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ကာ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်လျက် စိတ်ထဲက တော့ အရေးတော်ပုံအောင်ပါစေဟု ကျိတ်ဆုတောင်းနေမိစဉ် သူလို ဆုတောင်းသူ တခြားတစ်ယောက် ရှိနေသည့်အဖြစ်ကို မသိ။

ထိုသူက နေညို။

ဒီလိုတော့ ကိုယ့်လူက အသွက်သားပါလားဟု စိတ်ထဲက ကျိတ်သဘောကျနေမိစဉ်မှာပင် ခြံထဲသို့ ဈေးခြင်းတောင်းလေး တစ်ဖက်ဖြင့် ခပ်သွက်သွက်လေး ဝင်လာသော ဝှမ်းပုံတစ်ဖြစ်လဲ မေ့သခင်၏အလှကြောင့် ရင်ခုန်သွားသည်။

ဖက်ဖူးစိမ်းရောင် ဝတ်စုံဖြင့် ဝင်းဝါဖြူသော အသားတွေ မြစိမ်းရောင်သန်းကာ ထိလိုက်ရင် ကြွေသွားမလားထင်ရသည့်အထိ ပါ။

“မဝှမ်းပုံ”

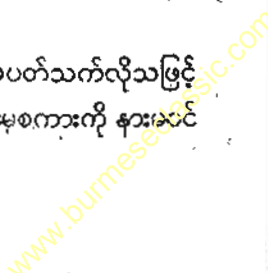
“အမလေး”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိမထားမိခင်မှာ နေညိုတစ်ယောက် မေ့သခင်နား အပြေးရောက်သွားချိန်မှာ မေ့သခင်ကလည်း ကိုယ့် အကြောင်းနှင့်ကိုယ်ဖြစ်ရာ သူမရှေ့မှာ ဘွားခနဲပေါ်လာသူကြောင့် ရင်ဘတ်ကလေးကို လက်ကလေးနှင့် ဖိလိုက်မိသည့်အထိ ထိတ် လန့်သွားရသည့် အဖြစ်ပါ။

“ဆောရီး...ကျွန်တော့်ကြောင့် မဝှမ်းပုံ သိပ်လန့်သွား ပြီထင်တယ်၊ ဈေးက ပြန်လာတာလားဟင် မဝှမ်းပုံ၊ လက်ထဲက ဆွဲခြင်း တွန်တော်ကိုပေး၊ ကျွန်တော်ယူခဲ့မယ်”

“အို...နေပါစေ”

မေ့သခင်က ဒရိုင်ဘာဆိုသူနှင့် မပတ်သက်လိုသဖြင့် ခပ်တင်းတင်းလေး ငြင်းလိုက်ပေမယ့် သူက မေ့စကားကို နားမဝင်

သလို မေလက်ထဲကဆွဲခြင်းကို ဇွတ်အတင်း လှယူသဖြင့် မေမှာ အလန်တကြား သူမလက်ထဲက ခြမ်းလေးကို လွှတ်ပေးလိုက်ရ သည်။

“ပေးပါ မဂ္ဂမ်းပုံရယ်၊ ကျွန်တော်ယူခဲ့ပါမယ်၊ ဈေးက ဝေးလားဟင်”

“ဝေး...အဲ...နီးပါတယ်”

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံမိမည်ဖြုပြီးမှ မနည်းဘာရိုက်အုပ်လိုက် သည်။

“နောက်နေတွေ မဂ္ဂမ်းပုံ ဈေးသွားရင် ကျွန်တော်ပါ လိုက်ပါရစေဗျာ”

“အိုး...အဲဒါတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲရှင်၊ သွားချင်ရင် ရှင် ဘာသာသွားပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တခြားသူတွေ အထင်အမြင်လွဲတာကို မခံနိုင်လို့ပေါ့ ရှင်၊ ကျွန်မတို့လို မိန်းကလေးတွေက အိမ်ရှင်ကြည်ဖြူအောင်နေရ တာ၊ ရှင် နောက်ကိုလည်း အခုလိုမျိုး လာမလုပ်ပါနဲ့၊ လက်ရှိ အလုပ်ကလေး ပြုတ်သွားလို့ ထမင်းအိုးကွဲနေပါဦးမယ်”

“ပေး...ကျွန်မ ဆွဲခြင်း”

“နေပါဦးဗျာ...ကျွန်တော်က မဂ္ဂမ်းပုံကို ခင်လိုပါ”

“ကျွန်မကတော့ ရှင်အပါအဝင် ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ မခင်ရဲဘူးရှင်၊ ကျွန်မကို သွားခွင့်ဖြုပါ”

“မဂ္ဂမ်းပုံ”

ကံကောင်းဆိုသည့် ဒရိုင်ဘာကို ဝတ်ချက်လှည့်မကြည့်ဘဲ သူ့လက်ထဲ ဈေးခြင်းကို ဆွဲယူကာ မပြေးရဲခြေလှမ်းများဖြင့် အိမ်ထဲကို ဝင်ရောက်ခဲ့ပါသည်။

ဘယ်လိုလူလည်းမသိပါ။

ရောက်တာကမှ ရက်ပိုင်းပဲရှိသေးသည်။ မေ့သခင်ကိုလာ ပြီး ခင်ပါရစေ၊ မင်ပါရစေ လာလုပ်နေသည်။ ဒရိုင်ဘာက ကိုယ့် နေရာကိုယ်မနေ။

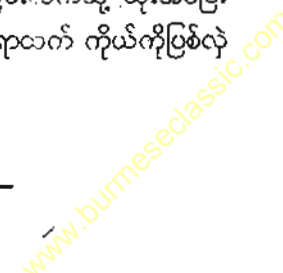
အိမ်ဖော်မ ချောချောလှလှလေးအပေါ်မှာ စိတ်ဝင်တစား အမှုအရာဖြင့် ချစ်တမ်းကစားချင်နေသည်လားမသိ။ မေ့သခင်ဆို တာ သူထင်ထားသလို အိမ်ဖော်မလေး မဟုတ်သဖြင့် သူမျှော်လင့် သလို အချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာမှာမဟုတ်။

စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်စရာတွေသာ ဖြစ်လာမှာ သေချာနေ တော့ ခက်သည်။

“ဟော...မေ့လေး ပြန်လာပြီ၊ အဆင်ပြေခဲ့ရဲ့လားဟင် ကလေး”

“အဆင်ပြေပါတယ် ဒေါ်ငြိမ်းရယ်၊ ဂျေ...ဂျေ၊ မူယာ ဝယ်ပေးလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းလိုက်ပါဦး”

လက်ထဲက ဈေးခြင်းကို ဒေါ်ငြိမ်းလက်သို့ ထိုးအပ်ပြီး မေ့သခင် သူမအခန်းထဲအရောက်မှာ အိပ်ရာသက် ကိုယ်ကိုဖြစ်လှုံ ရင်း အနားယူပစ်လိုက်သည်။

ဒီနေ့ မေ့တို့ ကျောင်းတွေဖွင့်ပြီမို့ ကျောင်းသွားတက်ဖို့ စီစဉ်ပြီး သူငယ်ချင်းမူယာအိမ်မှာ ကြိုပြုထားသော အဝတ်တွေနှင့် သူမအိမ်က ဝတ်လာသည့်အဝတ်တွေကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ရသည်။

ပြီးမှ မူယာနှင့် ကျောင်းအတူတူသွားတက်ပြီးနောက် အိမ်အပြန်မှာ အဝတ်လဲ၊ ဈေးခြင်းဆွဲပြီး စိတ်ကူးတည်ရာ မူယာနှင့် နှစ်ယောက်အတူ ဈေးထဲဝင်ဝယ်ခြမ်းကာ အိမ်ကိုပြန်လာရသည့် အဖြစ်။

မေ့သခင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲဆိုတာကို သိထားတော့ မူယာက အားလုံးကူညီပေးသည်။ ထစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် မေ့သခင်ရဲ့ သတို့သားလောင်းကို ကြည့်ချင်မြင်ချင်လှပါသည်ဟု ဆိုနေပြန်သဖြင့် မေ့မှာ အရပ်ဆိုးသော နေညိုဆိုသူနှင့် ရုပ်ချောသော ဒရိုင်ဘာအကြောင်း ပြောပြမိသည်။ မေ့ကို အိမ်ဖော်အစစ်ထင်ပြီး ဇွတ်အတင်း လာရောနေသည့် အဖြစ်ကို စိတ်ထဲမှာ ဘဝင်မကျဘဲ ဖြစ်နေတာကို ဘယ်သူဖွင့်ပြောရမှန်းမသိ။

“မေ့ရေ”
“ဟင်...ဘွား”

အိပ်ရာထက်မှာ လှဲနေရာမှ ဘွားကို မြင်လိုက်သဖြင့် မေ့ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းသွားသည်။ မေ့ကို ဘာဖြစ်လို့များ ရုပ်ဆိုးဆိုး လူနှင့် လက်ထပ်စေချင်ရတာလည်းဆိုတာကို တွေးမရ။

“ကျောင်းကပြန်လာပြီလား မြေး”
“ဟုတ်ကဲ့”

ဘွားက မေ့မျက်နှာကို အကဲခတ်သလို စေ့စေ့ကြည့်နေပြီး မှ...

“မောင်နေညိုကို ဘယ်လိုသဘောရသလဲ မြေး”
“မေ့ သူ့ကို လက်မထပ်နိုင်ပါဘူး ဘွား”
“စစ်နဒီဆိုတဲ့ ကောင်လေးကြောင့်လား”
“ရှင်”

“ဘွားသိပါတယ်၊ မြေးနဲ့ အဲဒီကောင်လေး ချစ်နေကြတယ် မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဘွား၊ သူနဲ့မေ့က မိတ်ဆွေတွေပါ”

ဘွားက မေ့ကို ဘာတစ်ခုမှ ပြိုင်မငြင်းဘဲ မေ့ကိုသာ အကြည့်တစ်မျိုးလေးဖြင့် ကြည့်နေပါသည်။ ဘွားရင်ထဲမှာ တွေးစရာအများကြီး ရှိနေသည်ကိုက ဘွားပဲသိနေ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါလေ...မေ့ရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကို ဘွား တစ်ယောက်တည်းရဲ့ တစ်ဖက်သတ် ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ မဆုံးဖြတ် တော့ဘူး၊ မြေးရဲ့စိတ်၊ မြေးရဲ့သဘောကျလည်း ဖြစ်ရစေမယ်လို့ ဘွား ကတိမေးပါတယ်ကွယ်”

“ဘွား”
“ဘွားရယ်”
“မေ့ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ဘွားရင်ခွင်ထဲကို ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ပြေးဝင် ခိုဝင်မိရင်း မျက်ရည်လည်သည့်အထိ ကျေနပ်ဝမ်းသာခြင်းတွေ

၁၃၈

မြတ်သော

ဖြစ်နေရသူက မေ့သခင်ကိုယ်တိုင်ပါ။

ဘွားကလည်း မေ့ကိုယ်လေးကို သူ့လက်ကလေးများဖြင့် အသာထွေးဖက်ရင်း မေ့နောက်ကျောပြင်လေးကို ညင်သာစွာ ပုတ်ပေးနေပါသည်။

အခုတော့လည်း မြေးအဘွားနှစ်ယောက်မှာ နားလည်မှုတွေ ကိုယ်စီ။ ကြည့်နူးကျေနပ်ရခြင်းတွေနှင့် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်လျက် ကိုယ်စီ ပြုံးလိုက်ကြသည်။

အခန်း (၁၁)

“မဂ္ဂမ်းပုံ”

“မဂ္ဂမ်းပုံ”

နောက်ပါးဆီမှ မေ့သခင် နာမည်ကို ခေါ်သံနှင့်အတူ ဘစ်ဖုတ်ဖုတ်ပြေးလိုက်လာသည့် ခြေသံကြောင့် နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိတော့ ကိုကံကောင်းဆိုသည့် ဒရိုင်ဘာကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မေ့မျက်နှာလေး ပျက်သွားရပါပြီ။

“ခေါ်လိုက်ရတာ မဂ္ဂမ်းပုံရယ်၊ တစ်ယောက်တည်းဘယ်ကိုသွားမလို့လဲဗျာ”

အမောတကောပုံစံနှင့် မေ့နားကို ရောက်လာသူကြောင့် အမှသခင် စိတ်ညစ်သွားသည်။

“ကျွန်မ ဈေးသွားမလို့ရှင်”

“ရှေးခြင်းလည်း မပါပါလား၊ ကျွန်တော်လည်း ဝယ်
စရာလေးတွေရှိလို့ မဝမ်းပုံနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ချင်လို့ပါ”

“ဟင်”

ကိုက်ကောင်းဆိုသူ၏ မျက်နှာချောချောကို မျက်လုံးလေး
ဖြူပြီး ကြည့်လိုက်မိသည်။ မေ့သခင်ဘာသာ ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာကို
ပြောလိုက်တာကို အဟုတ်ထင်ပြီး သူကပါ မေ့နှင့်အတူ လိုက်ဦး
မယ်ဆိုပါလား။

မေ့ကဖြင့် ကျောင်းကိုသွားမလို့ဥစ္စာ အခု သူက မေ့နှင့်
အတူ လိုက်ချင်ပါသည်ဟု ဆိုလာတော့ မေ့သခင် ဘာပြောရမှန်း
မသိ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မဝမ်းပုံ၊ ကျွန်တော်နဲ့အတူ သွားရင်
မဝမ်းပုံကို အထင်လွဲမယ့်သူများ ရှိနေလို့လား”

“လူကို ရှင်လိုများ ထင်နေလားရှင်၊ ဒီအသက်အရွယ်
ရောက်တဲ့အထိ ကိုယ့်ဘာသာ သန့်သန့်လေး နေလာတဲ့သူ သိရဲ့
လား၊ စကားပြောရင် ဆင်ခြင်ပြောပါ”

“အာ...ဆောရီးပါ မဝမ်းပုံရယ်၊ စိတ်တော့မဆိုးလိုက်ပါ
နဲ့၊ ကျွန်တော် တကယ်တောင်းပန်တာပါ”

“ကျေနပ်ပါနော်”

ကျေနပ်ခြင်း ပီတိတွေနှင့် တောင်းပန်စကား ဆိုလိုက်မိ
သူက နေညို။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မဝမ်းပုံဆိုသည့် မိန်းမလှလေး
ကို သူ စိတ်ဝင်စားနေမိပြီဖြစ်သလို မဝမ်းပုံဆိုသည့် သူမမျက်နှာ

လေးကို တွေ့တိုင်း ရင်ခုန်နေမိသည်အဖြစ်ပါ။

မေ့သခင်ဘာတူသော မေ့သခင်ဆိုတာ ကို သူ စိတ်မဝင်
စား။ မေ့သခင်တို့အိမ်က အိမ်ဖော်မလေးကိုတော့ ခင်ခင်စိတ်လှုပ်
ရှားစွာ ချစ်သွားခဲ့မိပြီဆိုပါလျှင် မေ့မေ့ ပြောသား... သူ့ရမယ့်အမွေ
တွေအားလုံး ဘုန်းကြီးကျောင်းကို သွားပြီး ရေး ဘိ... လှူလိုက်ပါ
တော့ဟု ပြောရမလိုဖြစ်နေသည်။

“ရှင်လိုချင်တာ ဘာလဲဆိုတာ ကျွန်မ ကိုပြောလိုက်ပါ။
ကျွန်မဘာသာ ဝယ်လာခဲ့ပါ့မယ်”

မဝမ်းပုံလေသံက အားပျော့သွားသဖြင့် နုညို အားတက်
သွားသည်။ ဒီလိုဆိုရင်ဖြင့် သူ့အတွက် အခြေအန မဆိုးသေးပါ
လားဟု စိတ်ထဲက ကျိတ်တွေးလိုက်မိသည်။

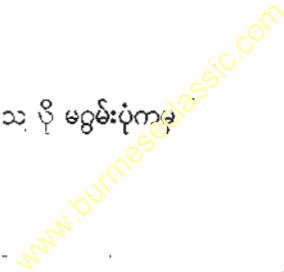
“ဟို...ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းက ပွမ်းပုံကို လူကြို
မှာလိုက်လို့မရဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လိုက်ဝယ်မှဖြစ်မှာမို့
လို့ပါ”

“အိုရှင်...ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်၊ ရှင်ကိုယ်တိုင် လိုက်ဝယ်မှ
ဖြစ်မယ်ဆိုရင်လည်း ရှင်ဘာသာရှင်သွားပါလား၊ ကာကိစ္စ ကျွန်မ
နောက်လိုက်ရမှာလဲ”

• “မဝမ်းပုံကလည်းဗျာ၊ လူတစ်ကိုယ်လုံး ဒေါသချည်းပါ
ပဲလား၊ ကျွန်တော်က မဝမ်းပုံကို ခင်လို့ပါ”

“ဘာဆိုလည်းရှင်”

“သိပ်ဆိုင်တာပေါ့ဗျာ...ကျွန်တော်ခင်သ ပို မဝမ်းပုံကမှ

ကျွန်တော့်ကိုမှ ပြန်မခင်ဘဲ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း မဂ္ဂမ်းပုံနဲ့ ခင်မင်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားရတာပေါ့။”

“မဂ္ဂမ်းပုံနဲ့အတူ ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့မယ်နော်”

အခုမှ ပြဿနာပါလား။

မလိုက်ခဲ့နဲ့လို့ ပြောလည်း စကားနားထောင်မည့်ပုံစံမျိုး မဟုတ်။ သူ့ဖြစ်ချင်တာကို ဇွတ်တရွတ်လုပ်မည့် ရုပ်မျိုးဆိုတော့ ခက်သည်။

စိတ်ရှုပ်ရှင်ဖြင့် သူ့ရှေ့က မေ့သခင် ထွက်လာတော့ မေ့သားမှာ သူက အတူလိုက်လာတော့ ရင်ထဲမှာ ဝိုချင်စိတ်ပြင်းစွာ ဖြစ်ပေါ်လာမိသည်။ မေ့ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အဝတ်တွေနှင့် ခြေလျင်ခရီး လျှောက်သွားနေသော မေ့ကိုမြင်လျှင် သူမမိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေက ဘယ်လောက်များ အံ့ဩကြမှာပါလိမ့်။

ကျောင်းဖွင့်ရက်ကစပြီး မေ့က အိမ်နေရင်း အဝတ်လတ် သတ်ကလေးတွေနဲ့ ဈေးသွားသလိုလို ဘာလိုလို မယောင်မလည် ပုံစံမျိုးသုံးပြီး မူယာတို့အိမ်ကို အငှားကားနှင့် ပြေးသွားပြီး ဟိုရောက် မှ ရေချိုးအလှပြင် ပို့ထားသည့် အဝတ်တွေလဲ ကျောင်းသွားလုပ် ခဲ့သည်။

အပြန်ကြတော့လည်း ဒီအတိုင်း။

ဈေးခြင်းထဲ စိတ်ကူးတည့်ရာတွေ ဝယ်ထည့်ပြီး အဝတ် ဟောင်းလေးနဲ့ ပြန်လာခဲ့သူ။ မေ့ကို ရုတ်တရက် ဘယ်သူ့မှ မရိပ်မိကြ။

ကံကောင်းဆိုသည့် ကိုရွေးဒရိုင်ဘာပင်မသိ။ ဟော ... ဒီတော့ မေ့သွားရာနောက်ကို လိုက်ချင်ပါသည်တဲ့။ ဘယ်နှယ် ဝိုချင်မှန်းမသိ။ ရှေ့က ဦးဆောင်ကာ ဦးခေါင်းခို ဝိုက်ဖြင့် ညွှန်နေမိခြင်းကြောင့် လမ်းအတွင်းသို့ အရှိန်ဖြင့် ချိုး ငှက်ဝင်လာ တာ ကားကိုလည်း မမြင်လိုက်။

“မဂ္ဂမ်းပုံ”

“ကျွန်း”

“အမလေး”

လူတစ်ယောက်က မေ့သခင်ကိုယ်လေးကို နောက်မှ ကျပ်စွာ ဆွဲယူပြီး လမ်းဘေးတစ်နေရာသို့ ဆွဲယူလိုက်ခြင်းဖြင့် မေ့လုံးလဲပြိုသွားကာ မျက်ဝန်းထဲ ပြာခနဲဖြစ်သွားတာကို ကိုယ်ဆုံး မှတ်မိလိုက်တာပဲရှိသည်။

တခြား ဘာမှမမှတ်မိတော့။

“မဂ္ဂမ်းပုံ”

“မဂ္ဂမ်းပုံ”

“ဟင်”

“ရှင်”

ကားပိုင်ရှင်လူငယ်က သူ့တို့နှစ်ယောက်ကို မျက်ခုံး ချက်တွန့်ပြီး နေရာမှ ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်း ဂွက်သွား တာ ထိတ်လန့်ချောက်ချားသည့် အမှုအရာဖြင့် ခပ်ကြောင့်ကြောင် ကြောင် ချစ်ခဲ့သော မေ့သခင်ကိုယ်လေးကို ပခုံးနှစ်ဖက်မှ ခိုင်လျက်

ခါယမ်းလှုပ်နိုးမိသူက နေညို။

မေ့သခင်မှာ အခုမှ သတိဝင်လာသူနှယ် အနီးကပ်အနေအထားမှာရှိနေသည့် နေညိုထံမှ စိုးရိမ်ပူပင်နေသော မျက်နှာချောချောကို မော့အကြည့်။

“ဟင်...ရှင်နှုတ်ခမ်းမှာ သွေးတွေနဲ့ပါလား”

“ဟုတ်လား...တစ်ခုခုနဲ့ ခိုက်မိတာထင်တယ်။ အတွက် ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ မဂ္ဂမ်းပုံသာ ဘာမှမဖြစ်ဖို့ အရေးတတာပါဗျာ”

နှုတ်ခမ်းတွင် ပေကျဲနေမည်ဟု ထင်သော သွေးမှလက်နှင့်ဖယ်ရှားလိုက်မှာ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းမှာ ဆစ်ခနဲ နာထင်စေကာမူ ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရသဖြင့် သူ နှုတ်ခမ်းကွဲသွားမှန်း သိလိုက်သည်။

“ထနိုင်ရဲ့လားဟင်၊ ကျွန်တော် မဂ္ဂမ်းပုံကို တွဲထုတ်မယ်နော်”

မေ့သခင် ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်ဖြေချိန်မရှုလိုက်ခင်မီ နေညိုက နူးညံ့အိထွေးသော သူမလက်ကလေးများကို သူ့မျက်နှာများဖြင့် ဆွဲယူထူမပြီး ဖြစ်နေသည်။

“အို”

နီးကပ်လွန်းသော အနေအထားမှာ မေ့သခင်မျက်နှာနှုတ်ခမ်းနွေးခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

“မလိုပါဘူးဗျာ...မဂ္ဂမ်းပုံ ဘာမှမဖြစ်တာ ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ၊ အိမ်ပြန်ကြမလားဟင်၊ ဒါမှမဟုတ် မဂ္ဂမ်းပုံသွားမယ့်နေ့ကို ကားငှားသွားကြမလား”

နေညိုအမေးစကားကို မေ့သခင် ဘာပြန်ဖြေမှန်းမသိ။ အိမ်ပြန်ရမလား၊ ရှေ့ပဲဆက်သွားရမည်လား ဆိုတာကို တွက်တရက်မခွဲတတ်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

“မဂ္ဂမ်းပုံ”

“ရှင်”

“ကျွန်တော်”

နေညိုသည် လှပသော မေ့သခင်မျက်နှာလေးကို မြတ်နိုးစူးစိုက်ကြည့်နေမိရာမှ တစ်ခုခု ပြောမိလှတတ် ဖြစ်သွားပြီး အောက် ချက်ချင်းလိုပင် မျိုသိပ်လိုက်ကာ သူမကို တစ်ချက်မှ မပြုလိုက်မိ၏။

“ကျွန်တော် ကားငှားလိုက်မယ်နော် မဂ္ဂမ်းပုံ”

“တက္ကစီ”

“ကဦး”

ပြောပြောဆိုဆို လာနေသည့်ကားကို လှမ်းကားလိုက်သလို မေ့သခင်မှာ ဘာလမ်းခွန်းမှ ပြောချိန်မရှုလိုက်ဘဲ သူ့မတို့နားရပ်လာသည့် ကားကိုတစ်လှည့် သူ့အနားက ကိုတဲကောင်းဆိုသည့် ဒရိုင်ဘာကို မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“တက်လေ မဂ္ဂမ်းပုံ”

“ဟင့်အင်း...ကျွန်မ”

“ဟင်”

မေ့သခင်စကားလေး တစ်ဝက်တစ်ပျက်မှာ ရပ်တန့်ပြီး သူမနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်က လာနေသော ကားတစ်စီးကို ကြည့်နေရာမှာ မျက်နှာပျက်သွားပြီး ဘာတစ်ခုမှ ပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ ရပ်တန့်နေသည့်ကားပေါ်သို့ ကမန်းကတန်းလေး တက်လိုက်ရပါသည်။

မေ့သခင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်က လာနေသည့်ကားတစ်စီးက သူမ၏ကား မဟုတ်။ စစ်နဒီကိုယ်တိုင် မောင်းလာသည့်ကားဖြစ်နေခြင်းကြောင့် သူမကို မမြင်နိုင်မှန်းသိပေမယ့် ဦးခေါင်းတစ်ခုကွယ်ထားလိုက်မိပါသည်။

နေညို တက်ပြီးနောက် မေ့သခင်တို့ကားလေးက စထွက်သည်။

“ဘယ်ကိုသွားကြမလဲ မဂ္ဂမ်းပုံ”

“ရှင်”

နေညိုမျက်နှာကို လှပဝိုင်းစက်သော မျက်ဝန်းကြီးများဖြင့် ကြည့်ငေးလာသူကြောင့် နေညိုရင်ထဲမှာ နွေးခနဲ လှိုက်ကြွယ်သည်။

ချစ်မိပြီ မဂ္ဂမ်းပုံရယ်။

မဂ္ဂမ်းပုံဆိုသူလေးကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်မြန်မြန် သွားရသလည်းဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်လည်း နားမလည်အောင် ဖြစ်ရသူက နေညိုပါ။

“ကျွန်တော် မဂ္ဂမ်းပုံကို တစ်ခုခု လိုက်ကြည့်ပါရစေဗျာ။ ခွင့်ပြုပါ”

“အို...ကျွန်မ မလိုက်ဘူး”

နေညိုက မေ့သခင်ပြောတာကို မကြားဘဲ လိုပင် သူသွားချင်သည့်နေရာကို ကားသမားအား မောင်းခိုင်းပေးသဖြင့် ကားသမားရှေ့မှာ သူ့နဲ့ အတိုက်အခံမလုပ်လိုသဖြင့် ငြိမ်ဆဲလိုက်သည်။

နေညိုကလည်း ကိုယ့်အကြံနှင့်ကိုယ်မို့ ငြိမ်ဆဲတိတ်ဆိတ်၍ သူ့ကို ဘယ်သူမှ ရုတ်တရက် မတွေ့နိုင်သော ကားသောက်ဆိုင်ကိုသာ ရွေးပါသည်။

“ဆင်းလေ မဂ္ဂမ်းပုံ”

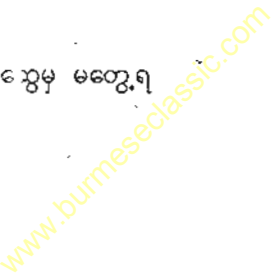
“ဟုတ်ကဲ့”

လူတွေရှိနေသည့်အတွက် အလိုက်သွားရန် ကားဆိုရင်း ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် နေညို ဦးဆောင်ခေါ်သွားရာနောက်သို့ အသံမဲ့စွာ လိုက်ပါလာရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း မသိမသာလေး ရှောင်ကာ ကြည့်ရပါသေးသည်။ မေ့သခင်ဆိုတာ ဘွားရဲ့မြေးဖြစ်ကြောင်း သူမရှေ့က ဦးဆောင်သူ ဖြစ်နေသော ဒရိုင်တာ ကိုက်ကောင်းဆိုသူ သိ၍မဖြစ်ပါ။

“ထိုင်လေ မဂ္ဂမ်းပုံ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုက်ကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်ထင်။ အခုချိန်ထိ မေ့နှင့် မည်သည့်အသိမိငှားတွေမှ မတွေ့ရ

သေးတာကိုက ဝမ်းသာစရာ။ သူညွှန်ပြသည့်ခုံမှာ မေ့သခင် ဝင်ထိုင် လိုက်ချိန်မှာပင်။

“ဟင်”

အန်တီခိုင်ပါလား။

နေညိုမေမေ၏ သူငယ်ချင်းကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် နေညို က ရှောင်ပြေးမည်အပြု အန်တီခိုင်က နေညိုကို တွေ့မြင်သွားပြီးမှ အပြုံးဖြင့် လက်တစ်ဖက်မြှောက်ကာ နှုတ်ဆက်ရင်း သူတို့ရှိရာကို လျှောက်လာနေသည့်အတွက် နေညိုမှာ ရင်ထိတ်နေသည်။

အခုချိန်ကြမှ နေရာက လစ်ပြေးချင်လို့လည်း မရတော့။ အန်တီခိုင်အကြောင်း သိထားတော့ ပိုဆိုးသည်။

“ဟေး...မောင်နေညို”

“အန်တီခိုင်”

“ဘယ်လိုလဲ...ဘယ်လိုလဲ အန်တီ သတင်းတွေကြား ပြီးပါပြီနော်၊ ဘယ်တော့စားရမှာလဲ၊ အန်တီနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ”

“ဟိုင်း...အန်တီက မောင်နေညိုမေမေနဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ် ချင်း အန်တီခိုင်ပါ”

“ရှင်...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

ပါးစပ်ကတင်ပြောတာမဟုတ် မေ့သခင် လက်ကလေး တစ်ဖက်ကိုပါ ဆွဲယူကာ အားပါးတရ လှုပ်ယမ်းလိုက်တာမျိုး မေ့သခင် ရင်ထဲမှာ ဒုန်းခနဲ ဖြစ်သွားပြီး မျက်ဝန်းအစုံမှာလည်း ပြာခနဲဖြစ်သွားကာ ဒရိုင်ဘာကိုကံကောင်းဟု သူကိုယ်သူ လိမ်ညှာ

ထားသော နေညိုဆိုသူ၏ မျက်နှာချောချောကို အလန့်တကြား မော့ကြည့်လိုက်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

“မေ့သခင်နော်...လူနဲ့နာမည်နဲ့ အင်တာနက်ဖက်တဲ့ အလှပိုင်ရှင်လေးပါကွယ်၊ တင်တင်က လူရွေးသီး နဲ့ဘာပဲ၊ အန်တီ တော့ မေ့သခင်ကို မြင်မြင်ချင်း သိပ်ချစ်သွား”

“အန်တီထင်တာ မဟုတ်ဘူးရှင်”

သူမနာမည်ကို ခေါ်ပြီး တရင်းတနှီး နှုတ်ဆက်စကားဆို လာတာမျိုး ကိုယ့်အလှည့်မှာ စိတ်မလုံစွာ အံ့ဩထင် ဘဲလန့် တုန်လှုပ် ရသူက မေ့သခင်ကိုယ်တိုင်ပါ။

“ဘာကိုမဟုတ်တာလဲကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီခိုင်၊ ဒါ ကျွန်တော့်နဲ့ မကြာခင် လက်ထပ်တော့မယ့် မေ့သခင်ပါ”

“ရှင်...ရှင် လူကို ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ရှါး”

“မောင်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ အချစ်ရယ်၊ တစ်မျိုးမထင်နဲ့ နော်၊ အန်တီ မေ့က ကျွန်တော့်နဲ့ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်နေလို့ပါ”

“ဪ...ဒီလိုကိုး”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“အန်တီသဘောပေါက်ပြီ၊ သဘောပေါက်ပြီ၊ ကောက်နေ တဲ့လူကို ဆက်ချောလိုက်ဦး မောင်နေညိုရေ”

“အန်တီသွားပြီနော် မေ့သခင်လေး”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

မေ့သခင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ရခြင်း မဟုတ်ပါ။ ဒရိုင်ဘာကိုကံကောင်းဟု သူ့ကိုယ်သူ ဟန်ဆောင်လိမ့်ညာသည့် နေညိုက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အန်တီခိုင်ဆိုသည့် အန်တီကြီးက ပြီးခွင်သော မျက်နှာပေး ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ် အမူအရာဖြင့် သူတို့ နားက ထွက်သွားသည်နှင့် ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲထရပ်လိုက်မိသူက မေ့သခင်။

“ရှင်...ရှင် လူလိမ် လူညာ”

ဒေါသဖြင့် ကဲကဲဆတ်ဆတ်လိုက်ရင်း နေညိုဆိုသူ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့စူးစူးလေး စိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေထွက်ပြီးရင်း ထွက်နေ၏။

မေ့သခင်၏ ခံပြင်းဒေါသဖြစ်နေသည့် အမူအရာလေးကို ကြည့်ပြီး ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်ရသူက နေညိုကိုယ်တိုင်မို့ ဟန်ဆောင်လိမ့်ညာထားမိသမျှ အန်တီခိုင်ကြောင့် မဝမ်းပုံအမည်ခံ မေ့သခင်ရှေ့မှာ ကိုယ့်အထုပ်ကို ဖြည့်ပြလိုက်ရသလိုဖြစ်ကာ အခက်တွေ့နေသည်။

“ကိုယ်ရှင်းပြပါရစေဦး မဝမ်းပုံရယ်၊ အဖြစ်က ဒီလိုပါ”

“အို...ကျွန်မကို ဘာမှရှင်းပြနေစရာမလိုဘူး၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မလည်း ဆက်ပြီး ပတ်သက်စရာမလိုဘူး”

“မဝမ်းပုံ”

နောက်ကခေါ်သံ ကြားသော်လည်း မေ့သခင် လှည့်

ကြည့်ဘဲ နေရာက အသွက်ဆုံးခြေလှမ်းများ ဖြင့် မပြေးရုံတမယ် သွက်ခဲရာနောက်သို့ နေညိုလည်း အဘူလို ပြန်လာသည်။

“ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် မဝမ်းပုံရယ်၊ ဒီကိစ္စက မဝမ်းပုံနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူးဗျာ၊ မေ့သခင်ခင် ဟိုသူဌေးသမီးအတွက် လုပ်တာပါ”

“ဘာ”

“မေ့သခင်အတွက် ဟုတ်လား”

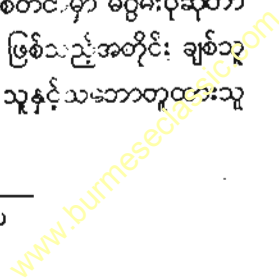
သူမအမည်ကို နေညိုဆိုသူ၏ နှုတ် ဘူးက နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားလိုက်ရတာမို့ ခြေစုံရပ်ပြီး နေညိုဆ် သည့်လူကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ပစ်လိုက်သည်။

သူလိုလူကများ...။

“ဟုတ်ပါတယ် မဝမ်းပုံရယ်၊ မေ့သခင်ဆိုတဲ့ သူဌေးသမီးကို မေမေသဘောအတိုင်း လာကြည့်ရင်း လမ်းမှာပဲ အကြံရပြီး ဒရိုင်ဘာစံသိန်းကို ကျွန်တော့်နေရာမှာ လူစားဖို့ ပြီး သူနဲ့မယူဖြစ်အောင် ကြံဖန်လိုက်မိတာပါဗျာ”

“မဝမ်းပုံကို ထံမင်လိမ်ချင်ညာချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ယုံပါဗျာ”

ချစ်မိပြီဆိုတော့ ချစ်ရသူ စိတ်မဆိုးအောင် အနူးအညွတ်တောင်းပန်စကား ဆိုနေမိသည်။ နေညို စိတ်ငါ့မှာ မဝမ်းပုံဆိုတာ သူ့လက်ထပ်ရမည့် မေ့သခင်ဟု မသိသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ချစ်သူ ကျေနပ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးနေသည့်အတိုင်း သူနှင့်သဘောတူထားသူ

အဖြစ် သိရှိထားသော အိမ်ဖော်မိသေး မျက်နှာကို မြင်မိတိုင်း ရင်နာနာဖြင့် မေ့သခင်အဖြစ် စိတ်ထဲမှာ အတော့်ကို အခံရခက်နေပါသည်။

“ရှင် အဲဒီလိုလုပ်ရအောင် မေ့သခင်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲရှင်၊ ဟိုကလည်း ရှင်လိုလူကိုများ အရေးလုပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားမယ် ထင်နေလို့လား။”

ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က မေ့သခင်ဖြစ်နေတော့ ကဲကဲဆတ်ရန်တွေ့စကား ဆိုလိုက်မိသည့်အဖြစ်ကို နေညိုကမသိ။ သူတို့မမအတွက် ခံပြင်းဒေါသဖြစ်နေသည်ဟု ထင်နေ၏။

“တစ်မျိုးမထင်လိုက်ပါနဲ့ဦး မဂ္ဂမ်းပုံရယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ လက်ထပ်ပြီး တစ်မိုးထဲအောက်မှာ ရာသက်ပန်အတူလက်တွဲနေရမယ့် ကျွန်တော့်အိမ်ထောင်ဘက်က မေမေသဘောကျရုံ၊ သဘောတူရုံနဲ့ ပြီးတာမှမဟုတ်ဘဲဗျာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ချစ်နေမှဖြစ်မှာပေါ့၊ အရင်းဆုံးဝန်ခံရရင်တော့ဗျာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ နှလုံးသားထဲက မေတ္တာစစ်နဲ့ အမှန်တကယ် ချစ်မြတ်နိုးတဲ့သူကိုပဲ ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ဘက်အဖြစ် ရွေးချယ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားလို့ပါ။”

“ကျွန်တော်ပြောတာ မဂ္ဂမ်းပုံ နားလည်ပါတယ်နော်”
မေ့သခင် ဘာပြောရမှန်းမသိ။

အကြံတူချင်း လာတွေ့နေမှတော့ ရန်သူလို့ပဲ ဆိုရတော့မည်ထင်သည်။

“မဂ္ဂမ်းပုံ”

“ဟိတ်...မေ့သခင်”

“ဟင်”

“အို”

“အတူး”

ဖားတစ်ပိုင်း ငါးတစ်ပိုင်းမလေး အတူးကြောင့် ဒီတစ်ခါ ငိုချင်ရက်လက်တို့ ဖြစ်ရသူက မေ့သခင်ဖြစ်သည်။ အရိပ်သုံးပါး ပြုလို့မှ နားမလည်။ မေ့သခင်လက်ကို အပြေးလာဆွဲကာ သူမပြောချင်တာတွေကို ဆက်ပြောနေပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မေ့သခင်လေးရယ် အစတုန်းကတော့ ချစ်သူရည်းစား မရှိဘူးဘာညာနဲ့၊ အခုတော့ လက်ပူးလက်ကျပ်မိပြီ၊ ဘာငြင်းဦးမလဲ”

“အတူးနော်...ခင်ဗျားက မေ့သခင်သူငယ်ချင်းလား”

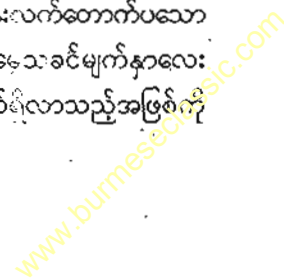
“ဒါပေါ့...ခင်ဗျားကရော”

“ကျွန်တော်က မေ့သခင်နဲ့ မကြာခင်လက်ထပ်တော့မယ့် နေညိုပါ”

“ဟား...ရေလည်မိုက်လှချည်လား”

“အို”

မေးသူနှင့်ဖြေသူကြားမှာ မေ့သခင် ဘာတစ်ခုမှ ဝင်ရောက်စွက်ဖက် ဟန်တားခွင့်မရလိုက်ပါ။ ရွန်းလက်တောက်ပသော နေညို၏ အကြည့်စူးစူးများက လှပသော မေ့သခင်မျက်နှာလေး ထက်သို့ အံ့သြဝမ်းသာခြင်းတွေနှင့် ရောက်ရှိလာသည့်အဖြစ်ကို

မေ့သခင် ဘယ်လိုမှ မမြင်ချင်ဟန်ဆောင်နေလို့ မရတော့ပါ။
 စောစောတုန်းကတော့ သူ့ကိုယ်သူ ဒီရိုင်ဘာအဖြစ် ဟန်
 ဆောင်ရကောင်းလားဟု နေညိုကို မေ့သခင် စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ခဲ့ရ
 ပြီးပါပြီ။ ဒီတစ်ခါ မေ့သခင်အလှည့်မှာ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမုန်းမသိ
 တိုင်း လှပသော မျက်နှာလေးကိုသာ တင်းမုန်ထားလိုက်မိသည့်
 အဖြစ်ပါ။

“အိုသွားတော့မယ်နော် အတူ”
 “ပြန်တော့မှာလား”
 “အေး...တို့မှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စလေး ရှိသေးလို့ပါ”
 “ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဗျာ”
 “အိုကေ...မင်္ဂလာဆောင်ကြရင် ဖိတ်ဖို့မမေ့နဲ့နော်”

ဒါတောင် အတူးဆိုသည့် သတ္တဝါက အရိပ်သုံးပါး
 နားမလည်ဘဲ သူမဖြစ်ချင်တာကို အော်ဖြစ်အောင် အော်လိုက်သေး
 သည့် အဖြစ်ကြောင့် မေ့သခင်ကိုယ်လေး တွန့်ခနဲဖြစ်သွားရကာ
 အတူးသာ အနားမှာရှိနေလျှင် ကျောပြင်ကို ဗျောတင်ပစ်ချင်နေမိပါ
 တော့သည်။

အခန်း (၅၂)

“မေ့သခင်”
 “မေ့သခင်”
 “ရှင် ကျွန်မနာမည်ကို မခေါ်ပါနဲ့”
 “ဟောဗျာ”
 “အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

ချစ်သူစကားကို မနာကျင်နိုင်ဘဲ မြတ်နိုးစွာ ရယ်မောလိုက်
 မိသူက နေညိုပါ။ တူသောအကျိုးပေးသည်ဆိုကာ ဒါပဲထင်ရဲ့။
 သူနှင့် မေ့သခင်က စိတ်ကူးတူ၊ အကြံတူညာဏ်တူ ဖြစ်နေမှကိုး။

သူချစ်မိသူလေးက မဂ္ဂမ်းပုံအစစ်မဟုတ်ရပါဘဲ မေမေ
 ကိုယ်တိုင် နေညိုနှင့် လက်ထပ်ပေးရန် သဘော၊ ဂူထားသူ ဖြစ်နေ
 ခြင်းကိုက အံ့သြစရာ။

www.burmeseclassic.com

ဖူးစာဆိုတာ ဒါပဲလား။

အဖြစ်အပျက်တွေက တိုက်ဆိုင်လွန်းသလို အခြေအနေ တွေကလည်း နတ်ဖန်ဆင်းသလား ထင်ရသည့်အနေအထားတွေမို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အိပ်မက်များ မက်နေသလား ထင်မိသည့်အထိပါ။

အန်တီခိုင်ကြောင့် နေညို ဝိမ်ညာဟန်ဆောင်ထားသမျှ ပေါ်သွားလို့ စိတ်ညစ်နေတုန်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ သူချစ်တဲ့ မဂ္ဂမ်းပုံဆိုတာ မေ့သခင်ဖြစ်နေတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ နေညိုလောက် ပျော်မိသူ ရှိပါဦးတော့မလားလို့ ထင်ရသည်။

အပျော်လွန်ပြီး သူ့ရှေ့က စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ပြီး ထွက်သွား သော မေ့သခင်နောက်ကို အတူလိုက်ပါလာရင်း ချစ်ရသူ၏ အမည် လေးကို ခေါ်မိတော့ ချစ်သူလေးက နေညိုကို အခုလို တုံ့ပြန်လာ ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ကားငှားမလို့လား မေ့သခင်၊ ကိုယ် ကားငှားလိုက်ပါ့ မယ်”

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် မေ့သခင် တားနေသည့်ကားတွေက ဘာတစ်ခုမှ အဆင်မပြေ။ ရပ်ပေးခြင်းလည်း မရှိ။ ဒီကြားထဲ အနားက နေညိုဆိုသည်လူကြောင့် မေ့သခင်မှာ ဒေါသဖြစ်ရလွန်း၍ ဘာတစ်ခုမှ တုံ့ပြန်စကားဆိုချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ပါ။

“ကျွန်း”

နောက်ဆုံးကားတစ်စီးက မေ့သခင်ရှေ့မှာ ထိုးရပ်လာတာ မို့ ဘာတစ်ခုမှ ဈေးမေးဈေးဆစ်ခြင်း မပြုဘဲ တားပေါ်လှမ်းတက်

သိုက်ချိန်မှာ နေညိုဆိုသူကလည်း မေ့သခင်စီးမည့် ကားပေါ်တက် လာတာမို့ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ရပြန်ပါသည်။

“ရှင်က ဘာကိစ္စနဲ့ ကျွန်မငှားတဲ့ကား ဒါ တက်လာရ ဘာလဲ၊ အခုဆင်းပါ”

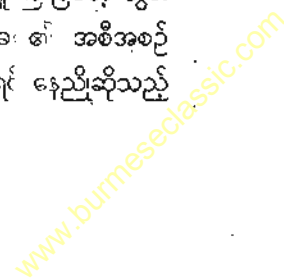
“တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့ဗျာ... ကိုယ်က မေ့သခင်တစ်ယောက် ဘည်း စိတ်မချလိုပါ။ ပြီးတော့ သွားရမယ့်လမ်းကလည်း အတူတူပဲ မဟုတ်လား၊ လာတုန်းက အတူလာပြီး အပြန်ပြန်မှ တခြားစီပြန် ဘယ်ဆိုတာ မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ ကဲ... ကားဆရာ မောင်းဗျာ”

မေ့သခင် တစ်ခုခုပြောလိုက်မည်ပြုပြီးမှ သူမတို့နှစ် ယောက် အခြေအနေကို အကဲခတ်သလို ကြည့်နေသော ကားဆရာ ကြောင့် နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ရပါသည်။

ကားလေးက နေရာမှ ထွက်သွားသည်။ မေ့သခင်၏ ဒီးခေါင်းလှလှလေးထဲမှာလည်း တွေးစရာတွေ အများကြီး ပါလာ သည်။

အဲစထဲက ဒီခရီးကို ဒီလူနှင့်အတူ လိုက်သွားခဲ့လျှင် ကောင်းမှာပဲဟဲ့ တွေးပြီးမှ ထိုအတွေးကို ချက်ချင်းဖယ်ချလိုက်မိ သည်။ သူနှင့်အတူ လိုက်သွားမိလို့သာ မေ့သခင်ကို သူလိုမိညာ သားတာတွေ သိခဲ့ရတာမဟုတ်လား။

ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ဒီလူက မေ့ကိုရော လူ့ ဦးဖြစ်တဲ့ ဘွား ဘိုပါ လိမ်ညာလို့ဆုံးတော့မည်မထင်။ မေ့သခင်၏ အစီအစဉ် ကောင်းလို့သာ တော်တော်တယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် နေညိုဆိုသည်

လူ လုပ်ပုံတွေက မေ့သခင်တို့ မြေးအဘွားကို အဘယ်မျှ အရှက်စေမည်။ ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်စေမည်ဟု မသိရ။

တွေးရင်းက ဒေါသတွေ ဖြစ်လာသည်။ စိတ်ထဲမှာ အခက်ခက်ထွန်းထွန်းသည်စိတ်ကြောင့် နေညိုဆိုသည့်လူကို ဘယ်လိုလက်ထောက်ချေတုံ့ပြန်ရပါ့ဟု တွေးနေမိသည်။ ဒီလူကို အခုလိုပုံနှင့် လုံးဝခွင့်မလွှတ်နိုင်။ တစ်ခုခုတော့ လက်တုံ့ပြန်ချင်နေသည်။

“မေ့သခင်”

သူ့ခေါ်သံကို ကြားပေမယ့် မေ့မထူး။ လှည့်လည်မကြည့်။

“ကိုယ်တို့ကိစ္စကို ဘွားသိအောင် ပြောပြပြီး ကျေနပ်အထိ တောင်းပန်ပါမယ်၊ ဘွားကိုလည်း ကန်တော့မှာပါ။ မေ့သခင်ကိုလည်း ကျေနပ်တဲ့အထိ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျေနပ်နော်”

“မကျေဘူးရှင်...မကျေဘူး၊ ကျွန်မတို့မြေးအဘွားနှစ်ယောက်စလုံးကို အရှုံးလုပ်ပြီးမှ ကျွန်မတို့က ရှင်ကျေပါဆိုတိုင်း ကျေလိုက်ကြမှာလား”

ကားသမားရှေ့မှာ ဘာတစ်ခုမှ မပြောတော့ပါဘူးလို့ ငွယ်ထားပြီးမှ နေညိုစကားကို ခံပြင်းစွာ ဒေါသဖြင့် တုံ့ပြန်လိုမိရပြန်ပါသည်။

“ကိုယ် ပြောပါရစေဦးဗျာ”

“ဒီမှာ ရှင်ပါးစပ်ကို အခုပိတ်ထားပါ။ ကားပေါ်”

ကျွန်မ ဘာစကားမှ နောက်ထပ်မပြောချင်ဘူး နားလည်လား”

“ကောင်းပါပြီ၊ မေ့သခင်သဘောအားပိုင်း ဖြစ်ရပါစေမယ်”

နေညိုစကားကို မကြားသလို နေဖြစ်လိုက်သည်။ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် သူ့ရော၊ မေ့သခင်ကိစ္စပါ အလိမ်အညွှန်းတွေ ပေါ်သွားပြီမို့ ဘွားကို သူမဖြစ်ချင်သည့် ဆန္ဒအတိုင်း လက်လျှော့ခွင့်ပြုဖို့ ပြောတော့မည်ဟု မေ့သခင် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်လိုက်ရုံမှာ နေညိုကလည်း သူ့လက်ထပ်မည့် မိန်းကလေးမှာ သူမက သူ့ဦး တခြားသူမဖြစ်စေရဟု စိတ်ထဲကျိတ်ပြီး သစ္စာဆိုနေပါသည်။

“ကျွီး”

သူတို့စီးလာသည့် ကားလေး မေ့သခင်တို့ ခြေကျယ်ကြီးရှေ့မှာ ထိုးရပ်လိုက်သည်နှင့် ကားပေါ်က ပထမဆုံး ဆင်းလိုက်သူက မေ့သခင်ပါ။

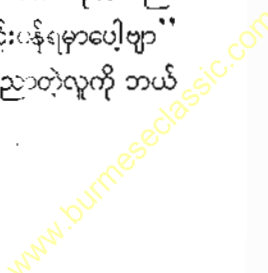
နောက်ကို တစ်ချက်လှည့်မကြည့်ဘဲ ဘွားရှိရာသို့ သူမခြေလှမ်းများကို ဦးတည်လိုက်သည်နှင့် သူမနှင့်အတူ ဖဝါးထပ်မျှ အတူလိုက်ပါလာသူက နေညိုဖြစ်နေသည်။

“မေ့သခင်”

“ရှင် ဘာကိစ္စ ကျွန်မနောက်ကို လိုက်လာတာလဲ”

“ဘွားဆီကို မေ့သခင်သွားမှာ မဟုတ်လား၊ ကိုယ်လည်း အတူလိုက်ပြီး ဘွားကို ရှိခိုးကန်တော့ပြီး တောင်းပန်ရမှာပေါ့ဗျာ”

“စိတ်ချ...ရှင်လိုလူကြီးမှန်းမသိ လိမ်ညာတဲ့လူကို ဘယ်”

တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဖို့ ဘွားကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ပြောမယ်သိလား”

“ဘွား”

“မေ့သခင်”

“အို...ရှင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

အိမ်ထဲကို လှမ်းဝင်ရင်း ဘွားကို လှမ်းခေါ်လိုက်ချိန်မှာ နေညိုက မေ့သခင်လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ရဲဝံ့ပိုင်စိုးစွာ ဆွဲယူ ဆုပ်ကိုင်လိုက်တာမို့ ရှက်လန့်တကြားလေး သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့် ရင်း သူမ လက်ကလေးကို နေညိုလက်ထဲက ဆွဲယူဖို့ ကြိုးစား လိုက်ပေမယ့် နေညိုက သူမလက်ကလေးကို လွှတ်ပေးခြင်းမပြုဘဲ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားတာမို့ ပိုလို့ပင် စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ရတယ် သည်။

“ဖယ်...လွှတ်ဆို၊ ကျွန်မပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

“ကိုယ်ပြောပါရစေဦး မေ့သခင်”

“ဘာမှမပြောနဲ့ ရှင်ပြောတာတွေကိုလည်း ဘာတစ်ခုခု နားမထောင်နိုင်ဘူး”

“ကိုယ့်ကိုချည်းစိတ်ဆိုးနေတော့မှာလားဗျာ၊ မေ့သခင် လည်း ကိုယ့်ကို လက်မထပ်ချင်လို့ တခြားတစ်ယောက်ကို အေး ထိုးခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ သဘောပြောတာပါ၊ ကိုယ်က မေ့သခင်ကို လိမ်ညာခဲ့မိပါတယ်၊ အဲဒီလိုပဲ မေ့သခင်ကလည်း”

ကိုယ့်ကို လက်တုံ့ပြန်ခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ ကျေးဇူးပေးပါဗျာ”

“ကိုယ့်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့”

“ဒီမယ်”

“ရှင်...ကျွန်မလက်ကို လွှတ်မလား မလွှတ်ဘူးလား”

“ဆောရီး”

သူ မေ့သခင်လက်ကလေးကို အသာအသာ ဖြေလွှတ်ပေး လိုက်သည်နှင့် မေ့သခင်က သူ့မျက်နှာကို ဆတ်ခဲခဲ မော့ကြည့် သည်။

“ရှင်ကို သိပ်မုန်းတယ်သိလား”

“ကိုယ်ကတော့ မေ့သခင်ကို သိပ်ချစ်တယ်”

“ဘာ”

“မေ့ကို ချစ်တယ်လို့ပြောတာပါဗျာ”

“ကြည့်စမ်း”

“ကိုယ် မေ့ကိုသိပ်ချစ်နေမိပြီ”

“အဲဒါ...ချစ်ဦး”

“ကဲ့ဟယ်”

“မေ့သခင်”

ကျယ်လောင်သောအသားချင်း ထိခတ်သံ တွက်ပေါ်လာ ခြင်းမရှိပါ။ နေညိုက သူ့ပါးကိုရိုက်ရန် မြှောက်ဘက်လာသော မေ့သခင်လက်ကလေးကို သူ့လက်များဖြင့် ဆွဲယူဖမ်းကိုင်ထားလိုက် သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

“လွှတ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ဒေါသဖြစ်နေတာလဲဗျာ၊ ကိုယ့်ကြောင့် မေ့သခင် စိတ်ထိခိုက်စရာ၊ နာကျင်စရာ ဖြစ်ခဲ့ရင် မေ့သခင် ကျေနပ်တဲ့အထိ တောင်းပန်ပါမယ်လို့ ကိုယ်ပြောပြီးပြီပဲ”

“ကျေနပ်ပါဗျာ”

“အပိုတွေပြောမနေပါနဲ့ ကျွန်မလက်ကိုသာ လွှတ်ပါ”

“မေ့သခင်...ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲဟင်”

“ဘွား”

“ဘွား”

နှစ်ယောက်စလုံးထံမှ တစ်ပြိုင်တည်း ထွက်ပေါ်လာသော အသံဖြစ်ပြီး ဒေါသဖြင့် ခက်ထန်နေသော ဘွားမျက်နှာကိုလည်း ပြင်တူလို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် မေ့သခင် ဘာတစ်ခုမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ နေညိုလက်ထဲက သူမလက်ကလေးကို တအားဆောင့်ရုန်းလိုက်ပြီး ဘွားရှိရာသို့ အပြေးလေး လျှောက်သွားလိုက်ပါသည်။

“ဘွား...သူ...သူ လူလိမ်လူညာ၊ သူ့ကို လုံးဝခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့၊ မေ့ကိုရော ဘွားကိုပါ သူလိမ်နေတာ ညာနေတာ”

ပြောရင်း မေ့ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည့် အဖြစ်ကို မေ့လည်းမတတ်နိုင်။

“ကျွန်တော်ရှင်းပြပါရစေဦး ဘွား၊ နေညိုဆိုတာ ကျွန်တော်ပါ”

“ဘာကွယ်”

“အလိုလေး”

ဘွားက အလန်တကြား ဆိုလိုက်သလို ခုနစ်နာက်ပါးမှာ ရောက်လာသည့် ဒေါ်ငြိမ်းခမျာလည်း ဒရိုင်ဘာ ကံ ခက်ခင်းဆိုသူက သူ့ဌေးသားနေညိုကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေ၍ အံ့သြခြင်းနှင့် ငိုတံလန့်သွားရပါသည်။

“ဒီလိုပါခင်ဗျာ...ဒေါ်တင်တင်သား မေ့ညိုအစစ်က ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပါ၊ အဖြစ်မှန်တွေကို ရှင်းပြပြီးရင် ဘွားကို လိမ်ညာခဲ့မိတဲ့အပြစ်တွေအတွက် ဘွားကို ရှိခိုးတောင်းပန်ပါမယ်”

“အဖြစ်က ဒီလိုပါ”

“သူပြောတာတွေ ဘာတစ်ခုမှ နားမထောင်နဲ့ ဘွား၊ အားလုံး အလိမ်အညာတွေချည်းပဲနေမှာ”

မျက်ရည်စက်လက်နှင့်ပင် မေ့သခင်က သူမကားတွေကို ဘာတစ်ခုမှ မယုံကြည်ဖို့ အခံရခက်စွာ လှမ်းသင်္ဃန်းပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“သူပြောချင်တာတွေ ပြောစမ်းပါစေဦးလွယ်၊ ပြီးမှ ဘွား သူ့ကို အရေးယူအပြစ်ပေးသင့်သလား၊ ခွင့်လွှတ်သင့်သလား စဉ်းစားရမှာပေါ့ကွယ်”

“ဒီမယ်...မင်ဟာ တင်တင်သား အစစ်ပါနော်”

ပြောရင်း ဘွားက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဘွား၊ ကျွန်တော် နေညို အစစ်ပါ၊ မေမေ

www.burmeseclassic.com

သဘောတူထားတဲ့ သတို့သမီးကို တမင်စော်ကားချင်တဲ့စိတ်နဲ့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်လက်ထပ်ရမယ့် ချစ်သူကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်မြတ်နိုးတဲ့သူအဖြစ် ရွေးချယ်ချင်လို့ပါ။”

နေညိုက တစ်ခါထဲ သူ့ဘာကြောင့် အခုလို လူစားလဲမိ နေပါသည်ဆိုခြင်းကို အကြောင်းပြချက်မဟုတ်ဘဲ သူ့ရင်ထဲ ခံစား ရသည့် အတွေးစိတ်ကူးအဖြစ် လက်တွေ့ပုံဖော်မိပုံကို ရှင်းလင်း ထုချေနေချိန်မှာ မဂ္ဂဗိမ္မာပုံအဖြစ် ဟန်ဆောင်ထားသော မေ့သခင်ကို မြင်မြင်ချင်း မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်မြတ်နိုးမိပုံမှအစ မဂ္ဂဗိမ္မာ မေ့သခင်ဖြစ်သွားရသည့်အတွက် အဘယ်မျှ ဝမ်းသာကျေနပ်ပျော် ရွှင်မိရပါသည်ဆိုတာအဆုံး ဘာတစ်ခုမှ မခြင်းမချန် ပြောပြနေပုံတ ဘွားအနားမှာ အတူရှိနေသည့် ချစ်ရသူကိုပါ ရှင်းပြနေခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဘွား၊ ဘွားအပေါ်မှာ လိမ်ညာ ခဲ့မိတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်အပြစ်ကို ရှိခိုးတောင်းပန်ပါတယ်။”

“တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မိုက်မဲမိတဲ့ ကျွန်တော့်အပြစ်တွေကို ဘွားကပဲ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။”

“အင်း။”

နေညို ရှိခိုးကန်တော့နေစဉ်မှာပင် ဘွားထံက ကျယ်လောင် သော သက်ပြင်းရှိကံသံကြီး ထွက်ပေါ်လာသလို နေရာက လှစ်ခဲ ပြေးထွက်သွားသည့် မေ့သခင်ကြောင့်လည်း ဘွားမှာ အခက်တွေ့ သွားရသလို နေညိုကိုယ်တိုင် မျက်နှာပျက်သွားရပါသည်။ သူ့အပြစ်

တွေကို တကယ်ပဲ မေ့သခင်က ခွင့်မလွှတ်နိုင် တော့ပြီလား။

“အိမ်း...အခုမှ ခက်ပြီကော မောင် နုညို။”

“ဟုတ်တယ် မမရေ၊ ခက်သမှ သိ ကိုခက်ကုန်ပြီ။”

“ညည်းက အရေးထဲ ဘာတွေဝင် ကိုနေရတာတုန်း မငြိမ်းရယ်။”

“မိသေး...မိသေး ကိစ္စလေ မမရဲ့၊ ဘို နေညိုအတုနဲ့ လိုက်သွားတာ အခုချိန်ထိ ပြန်မရောက်ကြသေးဘူး။ အဲဒါ ဘယ်နှယ် လုပ်ကြမတုန်း။”

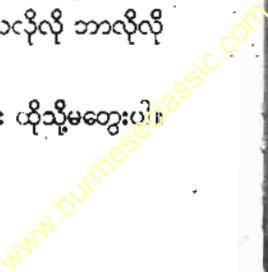
မြောက်တုန်းက မြောက်ပေးပြီး အခု အလန့်တကြား ထအော်မိသူက ဒေါ်ငြိမ်းပါ။ ကိုယ်က သူတစ်ဖက်သားကို လိမ်ညာ ခွင့်ရတုန်းက ရယ်မောနေနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ကိုယ့်ကို ပြန်ပြီး အလိမ်ခံရ သည့်အခါမှာတော့ အခံရခက်လိုက်သည်မှာ ပြောစရာမရှိတော့ သည့် အဖြစ်ပါ။

“အိုအေ...အဲဒီကိစ္စ အသာထားခမ်းပါ၊ အခုကိစ္စ ဘယ်လိုရှင်းကြမတုန်း။”

“မေ့သဘောပေါ့ မမရဲ့၊ လူတစ်ယောက်လုံး မျက်စိရှေ့ ထားပြီး လိမ်ညာနေမှတော့ ဘယ်သူက ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာတုန်း။”

မေ့သခင်ဘက်က စိတ်နာနာဖြင့် ငမဲပြောလိုက်သော ဒေါ်ငြိမ်းကဖြင့် သူတို့ကိုယ်တိုင်က အပြစ်ကင်းသလိုလို ဘာလိုလို ပုံစံနှင့် မခံမရပ်ဖြစ်နေတာပါ။

ဘွားကတော့ နေညိုမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ထိုသို့မတွေးပါ။

သူတို့က လူငယ်ပီပီ အမှားကျူးလွန်မိကြသည်ပဲ ထားဦး။ ဘွားကိုယ်တိုင်သည်ပင်လျှင် မြေးမလေး၏စိတ်၊ မြေးမလေး၏သဘောကို လိုက်ပြီး အသက်ကြီးမှာ ကိုယ်တိုင်ဝင်ပြီး လိမ်ညှာဟန်ဆောင်နေရသည်ဆိုတော့လည်း ငယ်ရွယ်သူတွေကို အပြစ်ဆို၍မဖြစ်။

ပြီးတော့ နေညိုကိုယ်တိုင်ကလည်း မေကလေးကို ချစ်လှပါပြီ။ မြတ်နိုးလှပါပြီဟု ဆိုကာ သူ့အမှားကို ဝန်ချတောင်းပန် အသနားခံနေသည်ဆိုတော့ ပိုလို့ပင် ခက်ပါသေးသည်။

သူ့အိမ်က ဒရိုင်ဘာကို နေညိုအဖြစ် ဟန်ဆောင်ထား ဘုန်းက နေညိုအတုကိုကြည့်ပြီး ဘွားကိုယ်တိုင် စိတ်ကုန်ပြီး မြေးမလေးနှင့် သဘောမတူနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရတာမို့ အခု ဘွားမျက်စိက နေညိုကိုတော့ မေ့သခင်နှင့် သဘောတူမိသားပင်။

“ကျွန်တော့်ကိုသာ ဘွား ခွင့်လွှတ်ပေးပါ ဘွားရယ်၊ ဘွားမြေးကျေနပ်အောင်၊ ခွင့်လွှတ်အောင် ကျွန်တော့်နည်း ကျွန်တော့် ဘန်နဲ့ ကြိုးစားပါ့မယ်”

“မောင်နေညိုကို ဘွား ခွင့်မလွှတ်နိုင်စရာ မရှိပါဘူးကွယ်၊ ဆွေးကြည့်ရင် ဘွားတို့ဘက်ကလည်း မှားခဲ့ကြတာပဲ”

“အဲဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့ ဘွားရယ်၊ အရေးကြီးတာက ဘွားအိမ်က ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပြီဆိုရင် မေ့ဆီက ဘွားကိုရအောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားခွင့်ပြုပေးပါဘွားရယ်”

“ဘွားရှေ့မှာပဲ ကျွန်တော် ဝန်ခံပါတယ်၊ ဘွားမြေးကိုမှ မရရင် သေရတော့မလို ဖြစ်နေရတာက ကျွန်တော်နေညိုပါ”

“မေ့ကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ်တယ်ဘွား”

“အေးလေ... နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ချစ်မြတ်နိုး ပြောရင် ပိုဝမ်းသာစရာကောင်းတာပေါ့၊ မောင်နေညိုကို ဘွား ခွင့်လွှတ်ပါတယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာဘွားရယ်၊ ကျွန်တော် မေမေ့ဆီကို ဒီညပဲ ဖုန်းဆက်ပြီး မင်္ဂလာကိစ္စကို အမြန်ဆုံး စီစဉ်ခိုင်းလိုက်တော့မယ်နော် ဘွား”

ပျော်လွန်းလို့ ထခန်ပစ်ချင်နေသည့် ငါ့ဘက်ကို မနည်းချုပ် တည်းထားရသည့် နေညိုအဖြစ်ကို မည်သူမှသိ ဘဲမည်မဟုတ်ပါ။

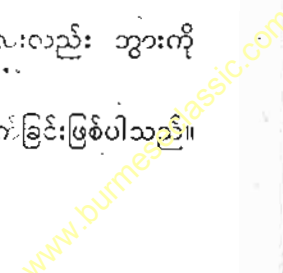
ဘွားက ခွင့်လွှတ်သည်ဆိုတာနှင့် နေညို အကြံတစ်ဝက် အောင်မြင်ပြီလို့ ဆိုရမည့်အဖြစ်ပါ။ ဘွားကပါ သူ့ဘက်ပါလာပြီဆိုတော့ ဘာတစ်ခုမှ စိုးရိမ်စရာမရှိ။

“သိပ်လည်း ဆန္ဒမစောပါနဲ့ဦးလားကွယ်၊ မင်းတို့ချင်း အဆင်ပြေမှ မင်္ဂလာကိစ္စကို စီစဉ်တာကောင်းပါ့ကွယ်၊ မြေးလေးကို ဘာအတွက်နဲ့မှ စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူးကွယ်၊ ဘွားပြောတာ နားလည်ရဲ့လား မောင်နေညို၊ သူ့ကို အချိန်နည်းနည်း ပေးလိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့... ဘွား... ဘွားပြောတာကို ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်”

“အေးကွယ်... မင်းလိုပဲ မြေးလေးလည်း ဘွားကို နားလည်ပေးနိုင်ရင် ပိုပျော်စရာကောင်းမှာပါ”

ဘွားက သူ့အဓိပ္ပာယ်နှင့်သူ ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နေညိုအတုကြောင့် စိတ်ပျက်စိတ်ညစ်ရအေအာ ဘွားကိုယ်တိုင် မေ့သခင် အိမ်ထောင်ရေးကို လွတ်လပ်ခွင့်ပြုပါကြောင်း ကိုယ်တိုင် ခွင့်ပြုစကားဆိုခဲ့ပြီးမှ ဒီကိစ္စကြီး ပေါ်ပေါက်လာတာဆိုတော့ နေညို နှင့်ကိစ္စကို ဘွား သဘောတစ်ခုတည်းနှင့် ဘာတစ်ခုမှ စီစဉ်လို့ မဖြစ်တော့ပါ။

ပြီးတော့ မေ့မှာ စစ်နဒီဆိုသည့် ကောင်လေးရှိတာ ဘွား သိထားသည်။ မေ့သခင်ကို လိမ်ညာထားသူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ အလွယ်ဖြင့် ခွင့်မလွှတ်နိုင်သော မြေးလေးက မောင်နေညိုအချစ်ကို လက်ခံနိုင်ပါမည်လားဟု တွေးချင်စရာ။

“မမ”

“ဘာမှမပြောနဲ့ဦး မငြိမ်းရယ်၊ ငါတစ်ယောက်တည်း စဉ်းစားပါရစေဦး၊ မောင်နေညို လိုအပ်တာတွေအားလုံး လုပ်ပေး လိုက်၊ သွား...သွား”

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး ဘွား”

ခေါင်းလေးပဲ ညိတ်ပြလိုက်သည်။

ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသည့် နေညိုနောက်ကျောပြင်ကို ကြည့်ရင်း ဘွားက မေ့ဘက်မှ ဝင်တွေးပေးလိုက်မိတော့ နေညို လုပ်ပုံက လွန်တော့လည်း အလွန်သားပဲဟု တွေးလိုက်မိပြီး တစ်ပြင် နက်တည်းမှာပင် ကိုယ်ကလည်း လွန်မိသည့်အဖြစ်ကြောင့် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းကျိတ်ချလိုက်သည်။

အခန်း (၁၅)

“မေ့သခင်...ဟိုမှာ လူတစ်ယောက် မေ့နောက်ကို ဟောက်လျှောက်လိုက်နေတာ သတိထားမိလား”

“လှည့်မကြည့်နဲ့ စစ်နဒီ၊ အဲဒီလူက အလကားလူ”

“အလကားလူ ဟုတ်လား”

အံ့ဩသလိုမေးလာသည့် စစ်နဒီစကားကို မေ့သခင် ဂရုမစိုက်သလို နေလိုက်သည်။ စိတ်ထဲကတော့ နေညိုဆိုသည့်လူ ကို အမှုန်ကြိတ်ပြစ်ချင်နေပါသည်။

သူ့ကို မေ့သခင် ကြည့်မရအောင်မုန်းနေတာကို သိရက်နဲ့ မေ့နောက်ကို အရိပ်လို အတူလိုက်ပါဖို့ ကြိုးစားနေသည်မှာ ဘာသ ဘောနည်း။

မေ့ကို ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား။ မေ့ဘာဖြစ်ဖြစ်

သူက သူဖြစ်ချင်တာပဲ မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်နေတာကို မေ့ရင်မှာ ပိုပြီးအခဲရခက် ဒေါသထွက်ရခြင်းပါ။

ဘွားက သူ့ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ကတည်းက နေညိုဆိုသည့် လူက သိပ်ပြီးရဲတင်းနေသည်။ မေ့သခင်ကို သူနဲ့လက်ထပ်ရမည့် သတို့သမီးလောင်းအဖြစ် သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ချယုံကြည်နေပုံကိုက မြင်ပြီးကပ်စရာ။

မေ့သခင်က နေညိုကို လုံးဝဂရုမစိုက်။ တစ်အိမ်ထဲ အတူလာနေတာကိုပင် ရှိသည်လို့သဘောမထား။ ဒါကိုသိရက်နှင့် မေ့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် လာလုပ်နေသည်။ မေ့နားကို လည်း လာတာမဟုတ်။ မေ့ကိုလည်း အရောတဝင် စကားဆိုခြင်း မပြုဘဲ မေ့ရှိသည့်နေရာတွေမှာ သူ့ရှိနေတာကို မေ့ဘက်က ဘယ်လို အရေးယူရမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

သူ့ကို အနိုင်ယူ အရွံ့တိုက်ဖို့ဆိုတာ နည်းတစ်နည်းပဲရှိ သည်။ ထိုနည်းက တခြားမဟုတ် စစ်နဒီကို ချစ်သူရည်းစားအဖြစ် မေ့ဘက်က လက်ခံတွဲလိုက်လျှင် သင်းဘားများ တတ်နိုင်မည်နည်း။

ထိုအတွေးကို ကိုယ့်ဘာသာ သဘောကျသွားပြီး အနား မှာအတူရှိနေသည့် စစ်နဒီကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ဘွားကိုယ်တိုင်ကလည်း စစ်နဒီကို ခေမချစ်သူရယ်လို့ ထင်မြင်သတ်မှတ်ထားသလို အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို ဘာတစ်ခုမှ ဝင်မစွက်တော့ပါဘူးလို့ ဘွားကိုယ်တိုင်က မေ့ကို ကတိပေးထား သည်ပဲ။

“မေ့သခင်”

“ဟင်”

“အဲဒီလူနဲ့ မေ့သခင် တစ်ခုခုများ ပတ်သက်မှုရှိနေလား”

“ဟုတ်တယ်။ သူ့ကို မေ့နဲ့ ဘွားက သဘောတူထား တယ်”

“ဟင်”

ဒီတစ်ခါ အံ့သြသွားရသူက စစ်နဒီ။ လှပသော မေ့သခင် မျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး သူ့ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသွားမိသလိုလို။ နှမြောတသသွားမိသလိုလိုပါလား။

မေ့သခင်ကို သူ့ဘာမှဖွင့်မပြောလိုက်ရသေးခင် မေ့သခင် မှာ အရင်ဦးသူရှိနှင့်နေခဲ့သည့် အဖြစ်ပါလား။

“မေ့ကရော အဲဒီလူကို”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“စစ်နဒီက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

“ဘွားကိုယ်တိုင်က သဘောတူထားတာဆိုတော့”

စစ်နဒီအသံက အားလျော့မှုတွေနဲ့ပါ။

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ...ဘွားက မေ့ကို သူနဲ့သဘောတူထား တယ်ဆိုပေမယ့် မေ့ရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကို မေ့စိတ်ကြိုက် ဆုံးဖြတ် ခွင့်ပေးထားပြီးသားပါ စစ်နဒီ”

“အဲဒီလူကို မေ့ မုန်းတယ်”

ပြတ်သားစွာ မေ့ ဆိုလိုက်သည်။

တကယ်လည်း နေညိုဆိုသည်လူကို မေ့သခင် မုန်းသည်။
တင်းမာခက်ထန်သော မေ့သခင်မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး ရင်မော
စွာ ပင့်သက်ဖြာမိသူက စစ်နဒီပါ။

ဟိုလူကို မေ့သခင် မုန်းသည်တဲ့။

သူ့ကိုရော...။

“ကိုယ့်ကိုရော မေ့သခင်မုန်းမှာလား။”

“မုန်းအောင်လုပ်ရင် မုန်းမှာပေါ့။”

မေ့သခင်စကားကြောင့် သူပြုံးလိုက်သည်။ မထူးတော့
သည့် အခြေအနေမို့ တစ်ခါတည်း ဖွင့်ပြောရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကိုယ်လည်း ဟိုလူလိုဖြစ်နေပြီ”

“ဘာရယ်”

“ကိုယ်လည်း မေ့သခင်ကို ချစ်နေပြီလို့ ပြောတာပါဗျာ
ကိုယ့်ကိုရော မေ့သခင် မုန်းသွားပြီလား။”

မေ့သခင် ရုတ်တရက် ဘာဖြေရမုန်းမသိ။ စစ်နဒီကိုတော့
မေ့သခင် မမုန်းပါ။ ချစ်သလားဆိုတော့လည်း မဟုတ်။

“ကိုယ့်အချစ်ကို မေ့သခင် လက်ခံစဉ်းစားပေးနိုင်မလား
ဟင်၊ မေ့ကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် အခွင့်အရေးယူတယ်လို့ ထင်မှာစိုး
လို့ အခုလို အကြောင်းတိုက်ဆိုင်မှ ဖွင့်ပြောဖြစ်တဲ့ ကိုယ့်ကို တစ်မျိုး
မထင်ပါနဲ့ဗျာ”

“မေ့သခင်ကို ကိုယ်ချစ်နေမိတာ ကြာပါပြီ”

“မေ့သခင်ကို ကိုယ်ချစ်တယ်”

“မေ့ စဉ်းစားပါရစဉ်း စစ်နဒီ”

“ကိုယ့်အတွက် ဝမ်းသာရမယ့် အဖြေ ချိုး ဖြစ်ပါစေလို့
ကိုယ်ဆုတောင်းနေပါမယ် မေ့သခင်ရယ်”

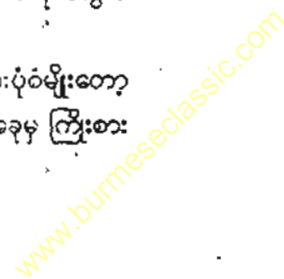
စစ်နဒီ စကားအဆုံးမှာ ခေါင်းလေးငုံငြိုး ငြိမ်နေပေမယ့်
မေ့သခင် မျက်လုံးတွေက နေညိုဆိုသူရှိရာသို့ မသိမသာလေး
အကြည့်ရောက်သွားပါသည်။ မေ့နှင့် စစ်နဒီကို စိတ်ဝင်စားစွာ
အကဲခတ်နေသော မျက်လုံးများနှင့် ဆုံလိုက်ရတော့ မေ့သခင်ရင်မှာ
ကျေနပ်ဝမ်းသာသွားသည်။

မှတ်ထား... ရှင်လိုလူတစ်ယောက်အတွက် မေ့နှလုံးသား
မှာ နေရာလပ်မရှိဘူးသိလား။

မေ့သခင် စိတ်ထဲက ဆိုမြည်လိုက်သော စကားသံကို
နေညို မကြားလိုက်ပါ။ လှပသော မေ့သခင်နှင့် သူမ၏အဖော်
စစ်နဒီဆိုတာကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ မီးပွားတွေ တောက်
လောင်နေပါသည်။

မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်သည်ဟု ပြောရမည်လား။ စစ်နဒီ
ဆိုသူ၏ အကြည့်အပြောတွေက မေ့သခင်အပေါ်မှာ ဘယ်လောက်
ချစ်ခင်မြတ်နိုးနေသည်ဆိုတာ ဘေးကကြည့်တာနှင့်ပင် အားလုံးသိ
နေပြီးဆိုတော့ မေ့သခင်ကိုယ်တိုင် မသိဘဲနေမည်မဟုတ်ဟု တွေးမိ
သည်။

ပုံစံတွေကြည့်ရတာကတော့ ချစ်သူရည်းစားပုံစံမျိုးတော့
မဟုတ်သေး။ စစ်နဒီဆိုသည်လူကလည်း နေညိုလို အခုမှ ကြီးစား

တုန်းထင်သည်။ သူ့နောက်ကျကျန်နေလို့မဖြစ်။
မေ့သခင်အချစ်ကို သူ့အရင်ဦးဆုံး ရယူပိုင်ဆိုင်နိုင်အောင် ကြိုးစားရမည်။ ဒီလိုမှမဟုတ်လျှင်တော့ နေညိုတစ်ယောက် အချစ် ရေးမှာ ကျန်ရစ်မင်းသား ဖြစ်ရတော့မည်မှာ သေချာနေသည့် အတွက် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းကျိတ်ရွိုက်လိုက်သည်။

သူ့အပေါ်မှာ မေ့သခင် ပိုမုန်းသွားမှာစိုးရိမ်ပြီး အိမ်ထဲ တကြည့်ကြည့်နှင့် ဆက်နေ၍ မဖြစ်တော့ဟု သိလိုက်ရသောအခါ မေ့သခင် အချစ်ကို အမြန်နှုန်းဖြင့် ရယူဖို့ စဉ်းစားမိသည်။

ထို့ကြောင့် အိမ်ကို အရင်ပြန်ရောက်သည်နှင့် အားထု အလစ်မှာ မေ့သခင်နှင့် နှစ်ယောက်ထဲတွေ့ဖို့ ကြိုးစားမိသည်။

“မေ့သခင်”
“ဟင်...ရှင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

ရုတ်တရက် မေ့သခင် သွားမည့်လမ်းကို ရှေ့တည့်တည့် မှာ ပိတ်ရပ်လာသူကြောင့် စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်စွာ ဆိုလိုက်ပေမယ့် နေညိုကတော့ မေ့သခင်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် အနူးညံ့ဆုံး အမှုအရာ အသိမ်မွေ့ဆုံး အပြုံးတွေနဲ့ ဒေါသဖြစ်နေသော မေ့သခင်မျက်နှာ လှလှလေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ စူးစိုက်ကြည့်နေပါသည်။

“ကိုယ့်ကို နည်းနည်းမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့ဘူးလား မေ့သခင်ရယ်၊ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ မေ့သခင် စဉ်းစားမပေးတော့ဘူးလားဗျာ”

“စဉ်းစားစေးရမယ် ဟုတ်လား၊ ကျွန်မက ရှင်ကို ဘာ

တွေများ စဉ်းစားပေးရဦးမှာလဲ”
“ကိုယ့်အချစ်တွေကိုပေါ့၊ မေ့သခင်က ကိုယ်သိပ်ချစ် တယ်”

“အောရီးပဲ... ကျွန်မမှာ ချစ်သူရှိတယ်။ သူ့မှာမည်က စစ်နဒီတဲ့ ကျွန်မကို နောက်ထပ်မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ ရေကဖယ်ပါ”

“မေ့သခင်”

“ကြည့်စမ်း... ဒီလောက်ပြောနေတဲ့ကြားက ကျွန်မရှေ့က မသွားသေးဘူးလား”

နေညိုက သူ့ကို အရေးမစိုက်သလို ပြတ်သားစွာ ဆိုပြီး ကွင်းရှောင်သွားဖို့ ကြိုးစားနေသော မေ့သခင်ရှေ့မှာ ထပ်ပြီး ပိတ် ရပ်လိုက်တာမို့ မေ့သခင်၏ လှပသော မျက်နှာလေးမှာလည်း ချက်ချင်းလိုပင် တင်းမာခက်ထန်သွားရရှာပါသည်။

“ကိုယ်မသွားနိုင်သေးဘူး မေ့သခင်၊ စစ်နဒီဆိုတဲ့

မေ့သခင် ချစ်သူကိုလည်း ကိုယ်ကရမစိုက်ဘူး”

“မေ့ကို ကိုယ်ချစ်တယ်”

“သိပ်ချစ်နေတာ မေ့သိရဲ့လားဟင်”

“ချစ်တယ်”

“အိုး”

“ရှင်နော်... ဖယ်”

“လွှတ်စမ်းဆို”

“အိုး... အိုး”

အချစ်စိတ်လေးများ ပေါက်ကွဲပြေပျံ့ မှေသခင်ထံမှ အသံ
လေးများကို မကြားမိတော့ဘဲ ချစ်ရသူ၏ ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ
ဆွဲပွေ့ကာ တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထွေးရင်း ချစ်အနမ်းလေးတွေ
ကြမ်းရမ်းစွာ ပွေ့နှမ်းသီကုံးဖြစ်နေမိသူက နေညှိပါ။

မှေသခင်ကို ချစ်မြတ်နိုးမိစိတ်၊ ချစ်သူကို စွန့်လွှတ်ဆုံးရှုံး
ရမှာ ကြောက်သည့်စိတ်တွေနှင့် မကြံ့စဖူး ထူးကဲသော ချစ်သူ
အတွေ့မှာ မေတ္တာရိုးသည်းရွာပစ်လိုက်မိသလို မှေသခင်မှာလည်း
အချစ်လူဆိုး၏ စိတ်ထင်တိုင်း ကဲသည်းနေသမျှ ဘာတစ်ခုမှ
လက်မတုံ့ပြန်နိုင်ဘဲ မိန့်နူးမတတ် ပြာဝေနေရရှာပါသည်။

မည်သည့်ယောက်ျားလေးနှင့်မှ အရောတဝင် တရင်
တန်း မနေဘူးရှာသော မှေသခင်ကို စိတ်ရှိတိုင်း ကြမ်းရမ်းစွာ
ပြုမူနေသူလက်ထဲမှာ ခေါင်းကလေးမော ခါးလေးကော့နေရ
ပြီး တင်းကျပ်လွန်းသော အရစ်အသိုင်းထဲမှာ အသက်ရှူမှားနေ
ရှာပါသည်။

“မှေရေ”
“ဟဲ့...ပလုတ်တုတ်”

ဒေါ်ငြိမ်းမှာ မှေအမည်လေးကို ခေါ်ရင်း လိုက်ကာခန်းထဲ
ကို တွန်းအဖယ်မှာ သူမြင်တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းလှလှလေး
ကြောင့် လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်မိသော သူ့ပါးစပ်ကို လက်ဖဝါးဖြင့်
အမြန်ဖိအုပ်ကာ နေရာမှ လှစ်ခနဲနေအောင် ပန်းကွယ်ရင်း ရင်ဖိထား
နေမိပါသည်။

ဘုရား...ဘုရား။
သူပဲ မျက်စိမှားရောသလားဟု တွေးရင်း အောက်တစ်ကြိမ်
အသာထပ်အချောင်းမှာ အချစ်စိတ်ရစ်ပတ်နေသူနှုန်းဦးက ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို မသိ။ သတိလည်းမရနှင့် အချစ်စောကပ်နေချိန်မှာပင်...
“ဟဲ့...မငြိမ်း ဒါကဘာလုပ်...”

“ရှါး”
“မမ...ဟိုမှာ ဟိုမှာ ကြည့်ပါဦး မမရဲ့”
“ဟဲ့...ဘာလဲ”

ဒေါ်ငြိမ်းခမျာ ဘွားကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ဘာတစ်ခုမှ
စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ မှေသခင်နှင့် နေညှိရှိရာကို အသာလှမ်းပြ
လိုက်ရာ ဘွားမှာလည်း အံ့ဩမယုံနိုင်သလို ဖြစ်ပျော်မှု ချက်ချင်း
လိုပင် ဘာကိုဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်ပေါက်သည်မသိ။

“မငြိမ်း...လာ...လာ သူတို့ဘာသာ နေပါစေ၊ တို့လူ
ကြီးတွေ ဘာမှမသိသလို ဟန်ဆောင်နေ ကြားလား”
“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

ပါးစပ်ကတင် ပြောတာမဟုတ်။ လက်ကလည်း ဒေါ်ငြိမ်း
လက်ကိုဆွဲပြီး သူနှင့်အတူ ခေါ်လာတာမို့ နေညှိနှင့် မှေသခင်ကိစ္စ
ကို ဘွားဘက်မှ ဘာတစ်ခုမှ မကန့်ကွက်လိုပါကြောင်း ဒေါ်ငြိမ်း
လည်း နားလည်လိုက်ပါသည်။

“ချစ်နေမှကိုး မငြိမ်းရဲ့”
“ရှင်”

“ညည်းနယ်အေး...ပြောရတာ နားထေးလိုက်ပါဘိ၊ သူတို့ လူငယ်ချင်း အဆင်ပြေနေကြတာ ညည်း မမြင်ဘူးလားလို့”

“မြင်ပါတယ် မမ”

“အေး...သူတို့လူငယ်ချင်း...အေးနပ်တယ်၊ ပြေလည် ထယ်ခိုရင် ပြီးတာပါပဲ၊ တို့က အစထဲက သဘောတူပြီးသားပဲ ဥစ္စာ၊ ဘာမှန်းကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်နေစရာမလိုပါဘူးကွယ်”

“ဪ...မမကလည်း မေ့လေးတ ဂျက်ဂျာလို့နေမှာပေါ့ လို့”

“အင်း...ဒါပဲရှိမှာပေါ့၊ သူတို့ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပြောလာတဲ့ အထိ စောင့်နော်၊ လူကြီးတွေသိနေတဲ့အကြောင်း ညည်းပါးစပ်က ဘာတစ်ခုမှ သွားပြောမနေနဲ့ သိလား”

“စိတ်ချပါ မမရဲ့ ဒီလောက်တော့ ကျွန်မသိပါတယ်”

“သွား...သွား ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ချည်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ဘွားအခန်းက ဒေါ်ငြိမ်း ထွက်သွားချိန်မှာ မေ့သခင်သည် လည်း ဇွတ်တရွတ်လူကြမ်းသမား နေညှိပါးပြင်ကို တအားလွှဲရိုက် ရင်း ကိုယ်လေးသိမ်သိမ်တုန် ရှိုက်ငိုလိုက်မိသည်။

“မုန်းတယ်...မုန်းတယ်”

“ရှင်ကိုသိပ်မုန်းတယ်”

အော်ဟစ်ငိုယိုလိုက်ရင်း ထွက်ပြေးသွားသူ၏ နောက် ကျောပြင်လေးကို ကြည့်ဆေးရင်း သူပါးပြင်က ဒဏ်ရာထက် ရင်ထဲ

က ဒဏ်ရာက ပိုပြီးပြင်းထန်လာကျင်နေရမိသူက နေညှိပါ။

သူမှားသွားပြီဟု သိသော်လည်း ထိုအားကို နောင်တ မရမိပါ။ မေ့သခင် သူ့ကိုမုန်းမှ သူက မေ့သခင်ကို ပို၍ပင် ချစ်မြတ်နိုးမိပါသည်။

မေ့ရယ်...။

မင်းလေးကို မောင်ချစ်တယ်။

၃ အနိး (၁၄)

“မိသေး”

“ကိုစံ”

“ချစ်တယ်နော်”

“အခုထိမသိသေးဘူးလား ကိုစံရယ်”

အမှောင်ရိပ်ထဲမှာ ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ကြည့်နူးဆွတ်ယုံခြင်းများစွာ လှိုက်မောရင်ခုန်ဖွယ် ချစ်အနမ်းများစွာကြားမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံဖြစ်ပါသည်။

နေညိုအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ခဲ့ရသော ဒရိုင်ဘာစံသိန်းနှင့် မေ့သခင်အဖြစ် ဟန်ဆောင်ခဲ့သော မိသေးတို့နှစ်ဦး မချစ်ဖူးသည့် အချစ်ထူးတွေနှင့် အရူးအမူး ချစ်နေကြသူများအဖြစ်သို့ ပြောင်းလွဲသွားခဲ့ကြပါပြီ။

အဖြစ်မှန်တွေ ပေါ်ပေါက်သွားပြီမို့ ဘယ်သူမှ ဟန်ဆောင်နေကြရန် အကြောင်းမရှိ။ ဘဝတူချင်း ခစ်ကြဲသည့်အတွက် ဘာပြဿနာမှ မရှိဟု ထင်ထားသော်လည်း မေ့သခင်က မိသေးကို တင်းကျပ်စွာ အမိန့်ပေးပြီး နေညိုဒရိုင်ဘာ စံသိန်းဆိုသူနှင့် လုံးဝမဆက်ဆံရဟု တားမြစ်ထားရာ ချစ်ရသူနှစ်ဦးမှာ အိမ်မြောင်အမြီးပြတ်သလို နေမထိ၊ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေရာ တွေ့ကြရခိုက်မှာ အတိုးချအချစ်တွေနှင့် ချစ်မဝနိုင်ဖြစ်နေကြသည်။

“မိသေးတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်၊ မမမေ့က မိသေးကို ကိုစံနဲ့ လုံးဝသဘောတူမှာမဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီအတွက် စိတ်မညစ်ပါနဲ့ အချင်ရယ်၊ မိသေးဘက်မှာ ကိုစံတစ်ယောက်လုံး ရှိပါတယ်ဗျာ၊ သဘောမတူရင် ခိုးပြေးမှာပေါ့”

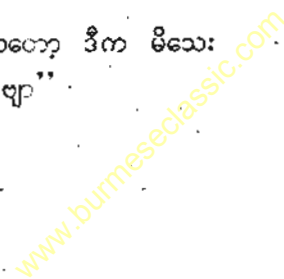
“တကယ်”

“ဆယ်ကယ်... ဆယ်ကယ်”

“တော်ပါသေးရဲ့ ကိုစံရယ်၊ မမမေ့ကပြောတော့ ကိုစံက မိသေးကို တကယ်ချစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကြောရရကြတာတဲ့”

မေ့သခင်က မိသေးကြောက်အောင် တမင်ခြိမ်းခြောက်ပြောထားသည့်စကားကို ချစ်သူအား မိသေးက ပြန်ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ကြဲကြဲဖန်ဖန်ဗျာ... ကိုစံဘဝမှာတော့ ဒီက မိသေးတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်ဖူးသေးတာပါဗျာ”

“အေးပေါ့လေ... မမမေ့ကမူ အစ်ကိုလေး နေညိုနဲ့ အဆင်မပြောဘဲ၊ ကိုစံကိုလည်း ရော့ပြီးမုန်းနေမှာပေါ့၊ ကိုစံအစ်ကို လေးကလည်း ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ မမမေ့ကို လိမ်တာကောင်း သလား”

“မိသေးမမကလည်း အစ်ကိုလေးကို ညှာတာပဲလေ”

“အို... တူမလားလို့ ဟိုက မိန်းကလေး ကိုစံအစ်ကို လေးက ယောက်ျားလေး၊ နှစ်နှစ်ရာရိုရင် မမလေးပဲ နာရမှာပေါ့”

“ကဲ... တော်ပြီ၊ တော်ပြီ၊ သူများကိစ္စ ဝင်မပါနဲ့၊ ကိုယ့် ကိစ္စပဲ ကိုယ်ပြောမယ်”

“ဘာလဲ”

“မိသေးကိုချစ်တယ်”

“သွား”

ရယ်သံလေးတွေ ခိုးခိုးခစ်ခစ် ညအမှောင်ထဲမှာ ထွက် ပြေးသွားသည်။ အဆင်ပြေနေကြသော ချစ်သူနှစ်ဦးကို တိတ်တခိုး ငေးကြည့်ရင်း တစ်ချက်ပြုံးလိုက်မိသူက နေညို။

တပည့်ကျော်က အချစ်ရေးမှာ အဆင်ပြေနေသလောက် ဆရာဖြစ်သူမှာ ချစ်သူ၏အချစ်ကို မရဘဲ အမုန်းဆုကိုရနေသည့် အဖြစ်က ရယ်စရာ။ သူ့အပေါ်ထားသော မေ့သခင်သဘောထား ကို ဘယ်လိုပြောင်းလဲပြစ်ရမုန်းမသိ။

မေ့က နေညိုကို လိမ်ညာသူတစ်ယောက်အဖြစ် ခံပြင်း မုန်းတီးနေသည်။ မေ့ကိုယ်တိုင် သူ့ကို လိမ်ညာခဲ့တာကိုကြံတော့

နေညိုက မမုန်းရတော့ဘူးတဲ့လား။

မောင့်ရဲ့ မေ့လေးရယ်။

ကျေးဇူးပြုပြီး မောင့်ကိုမမုန်းပါနဲ့ဗျာ၊ ချစ်သည့်စိတ်ဖြင့် မေ့အပေါ်မှာ သူ ရင်ဖွင့်ပေါက်ကွဲခဲ့သည့် အဖြစ်မှာ မေ့အဖြစ်တွေ အများကြီး ပါဝင်နေသည်ဟု နေညို စွပ်စွဲချင်ပါသည်။

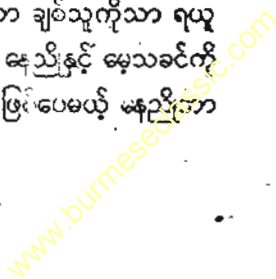
မေ့ကို နေညို သိပ်ချစ်နေမုန်း သီရက်နှင့် မေ့က သူ့ အသည်းကိုခွဲဖို့ ရက်စက်စွာ ကြံစည်နေသည့်အဖြစ်ကို သူ ဘယ်လို မှ သည်းမခံနိုင်။

သူမနားမှာ စစ်နဒီဆိုသည့် လူတစ်ယောက်ကို ခေါ်ထား ပြီး နေညိုကို တမင်အရွဲတိုက်နေတာ နေညို မသိဘူးလို့များ ထင်နေသည်လား မပြောတတ်ပါ။

မတတ်သာလို့ လက်ပိုက်ကြည့်နေရပေမယ့် နေညိုရင်ထဲ မှာ မေ့ အခုလို အရွဲတိုက်နေတာလေးတွေကို တသည်းယားစိတ်နှင့် နောက်ဆုံး ပေါက်ကွဲမိတော့ မေ့က နေညိုကို ပိုမုန်းသည်။

မေ့၏အမုန်းက နေညို၏ အင်အားပြင်းသော အချစ်စိတ် ကို မကျော်လွှားနိုင်။ အနိုင်ယူချင်လို့လည်း မရ။ နေညိုဆိုတာက ကိစ္စတစ်ခုကို အလွယ်နှင့် လက်လျှော့အရှုံးပေးတတ်သူမျိုး မဟုတ်။

ဘဝတစ်ခုလုံးနှင့်သက်ဆိုင်သော အချစ်ရေးမှာတော့ ပိုဆိုး သည်။ မေ့ကို သူ့ချစ်သည်။ သူ့မြတ်နိုးသော ချစ်သူကိုသာ ရယူ ပိုင်ဆိုင်ချင်သည်။ လူကြီးမိဘတွေကလည်း နေညိုနှင့် မေ့သခင်ကို ကြည့်ဖြူနှစ်လိုစွာ သဘောတူထားပြီးသား ဖြစ်ပေမယ့် နေညိုဘာ

သာ ရွှေဘာထိတော်စူးပြီး စိတ်ကူးတည့်ရာ လုပ်ခဲ့မိသမျှ ဒဏ်ကို အခု ရင်နာနေအောင် ပြန်ခံနေရသည့်အဖြစ်ပါ။

တစ်ညလုံး မေ့အကြောင်းတွေ လျှောက်တွေးရင်း မိုးလင်း ခါနီးမှ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။ မနက်လင်းတော့ နေမြင့်နေပြီ။ စားပွဲပေါ်က နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ပြေးဝင်ကာ အပြေးအလွှား ရေချိုး တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းပြီး မေ့သွားရာ နောက်ကို လိုက်ဖို့အဆင့် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

“မောင်နေညို...ဟောဒီမှာ မင်းမေမေဆီက ဖုန်းလာတယ်ကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့...လာပါပြီဘွား”

နေညို ဖုန်းနားကို ရောက်သွားရင်း မျက်ဝန်းအကြည့်တွေက အပြင်သွားမည့်ပုံစံဖြင့် လှပစွာပြင်ဆင်ထားသည့် မေ့ရှိရာ ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွားသည်။

ပန်းနုရောင်ဝတ်စုံနှင့် လှပသော မေ့အသားဖွေးဖွေးလေးတွေက ရောထွေးလျက် ပန်းလေးတစ်ပွင့်လို နုနုအိအိလေးဖြစ်ကာ လှချင်တိုင်း လှနေသည်။ နီရဲပြည့်တင်းနေသော နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးနှင့် ပါးမို့မို့လေးသို့ အကြည့်ရောက်သွားသောအခါ နေညို ရင်တစ်ခုလုံး သိမ့်ခနဲ ဖိုနွေးလှုပ်ခတ်သွားသည်။

“ဟဲလို...မေမေလား၊ သားပါ၊ မေမေနေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ သားတို့ကိစ္စ အဆင်ပြေတယ်”

မဟုတ်လား”

“ဗျာ...ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့”

မေမေက သူတို့ကိစ္စ အဆင်ပြေသည်ဟု ထင်နေသည်။ နေညိုအပေါ်မှာ မေမေအနေနှင့် ယုံကြည်စိတ်ချနေသည်မှာ အပြစ်တော့မဆိုသာ။ နေညိုသာ မေ့သခင်ကို ဘာတစ်ခုမှ ဟန်ဆောင်လိမ့်ညာခြင်း မပြုခဲ့လျှင် မေ့သခင်အနေဖြင့် နေညိုအပေါ်မှာ အခုလို အထင်မြင်လွဲ ခါးသီးမုန်းတီးစရာလည်း အကြောင်းမရှိ။

အခုတော့ နေညိုကြောင့် သူနှင့် မေ့သခင်ကြားမှာ မျှော်လင့်မထားသော ပြဿနာနှင့် ပြောင်းလဲမှုတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတာကို မေမေသိအောင် ရင်ဖွင့်ပြောပြချင်ပေမယ့် အားလုံးရှေ့မှာမို့ သူစိတ်ကို ချိုသိပ်ထားလိုက်ရသည်။

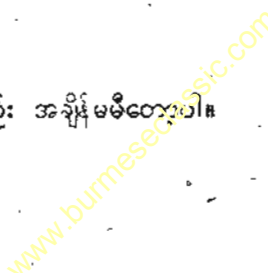
“တခြား တွေထွေထူးထူး မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ မေမေ ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း သားဆီကိုရောက်မယ်၊ အဲဒါ အိမ်မှာ သားလိုချင်တာရှိရင် ယူလာနိုင်အောင်လို့ပါ”

“ကျွန်တော် ဘာမှမလိုချင်ပါဘူး မေမေ၊ မေမေလာရင် ကြိုဖုန်းဆက်ပါ၊ ကျွန်တော်လာကြိုမယ်”

“ကောင်းပြီ...ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို မေမေ ဖုန်းချလိုက်တော့ မယ် ဟုတ်လား၊ သားတို့ မင်္ဂလာကိစ္စကိုတော့ ဘွားနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ကြည့်စီစဉ်ရမှာပဲ”

“မေမေ”

နေညို လှမ်းခေါ်လိုက်သော်လည်း အချိန်မမီတော့ပါ။

မေမေဘက်က ဖုန်းချသွားပြီနို့ နေညိုလည်း သူလက်ထဲက ဖုန်း
ခွက်လေးကို ပြန်ချထားလိုက်ရသည်။ စိတ်မှာတော့ မိခင်ဖြစ်သူကို
သူနှင့် မေသခင်တို့ ဖြစ်ပျက်ပုံအလုံးစုံကို အားပါးတရ ရင်ဖွင့်ပြော
ပြချင်နေမိသည်။ နေညိုကို ကယ်တင်နိုင်မည့်သူက အခုချိန်မှာ
မေမေနှင့် ဘွားပဲရှိသည်။ မေမေရောက်လာမှပဲ နေညိုရင်ထဲက
အကြောင်းတွေ မေမေကိုပြောပြရတော့မည်။

“မောင်နေညို”

“ခင်ဗျာ...ဘွား”

“ဒီနေ့ တခြားသွားစရာကိစ္စမရှိရင် ဒီရိုင်ဘာမလာလို့
မေလေးကို သူသွားချင်တဲ့နေရာ လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါဗျာ။ ဖြစ်
တယ်မဟုတ်လား”

“ဖြစ်စွဲတယ် ဘွား၊ ဖြစ်ပါတယ်”

လုံးဝထင်မှတ်မထားသော ဘွားစကားကြောင့် နေညို
သိပ်ပျော်သွားချိန်မှာ သူနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် မေ့မျက်နှာလေးက
ညိုညွှားပါသည်။

“ဦးစိန်မလာရင် ကိုယ့်ဘာသာပဲ ကားငှားသွားလိုက်တော့
မယ် ဘွား”

“အိုကွယ်...မဟုတ်တာ၊ ဒီမှာ မောင်နေညိုတစ်ယောက်
လုံး ရှိနေပြီပဲ၊ မေ့ကို သူလိုက်ပို့လိမ့်မပေါ့”

“မေ့တစ်ယောက်တည်း မသွားချင်ဘူးဆိုရင် ဘွားနဲ့မငြိမ်း
အဖော်လိုက်ပေးမယ်”

အရေးထဲ ဘွားကလည်း တစ်မျိုးပါလား။ မေ့သခင်
သွားရာနောက်ကို တကောက်ကောက် လျှောက်လိုက်ချင်နေသူပီ
ပီမေ့က သူ့ဆန္ဒကို တင်ပြသလို ဘွားကလည်း သူ့ဆန္ဒကို တင်ပြ
နေပြန်သည်။ ဒီတော့ မေ့ကလည်း နေညိုဆိုသည်နှင့် အတူမသွား
ချင်ကြောင်း ဘွားကို ပြောချင်မိသည်။

သို့သော် တကယ်လက်တွေ့မှာတော့ မေ့နှုတ်က ထုတ်
ဖော်မပြောရဲ။ တော်ကြာ ဘွားက ဘာဖြစ်လို့ မသွားချင်တာ
လည်းမေးလျှင် မေ့ပဲ အဖြေရခက်ဦးမည်။

“ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးပါမယ် မေ့သခင်၊ မေ့သွားချင်
တဲ့နေရာကိုသာ ပြောပါ”

“ကဲ...ကဲ လိုက်ပို့တဲ့လူက ပိုနေပြီ၊ မေ့လည်း ဘွား
စိတ်ချမ်းသာအောင် မောင်နေညိုနဲ့ သွားလိုက်တော့ ဟုတ်လား”

“ဟဲ့...ဟဲ့”

ပြောနေတုန်း ဖုန်းသံမြည်လာသဖြင့် မေးကားထောင်လိုက်
တော့ မေ့သူငယ်ချင်း အတူဖြစ်နေသည်။

“မေ့ မလာသေးဘူးလား၊ ဒီမှာ အားလုံးရောက်နေပြီ”

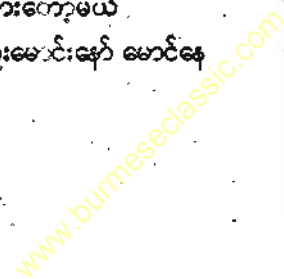
“အေး...လာပြီ...လာပြီ အခုပဲ ထွက်ခဲ့ပြီ”

“ဘယ်သူလဲ မေ့”

“မေ့သူငယ်ချင်းပါ ဘွား၊ မေ့သွားကော့မယ်”

“အေး...အေး ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းနော် မောင်နေ

ညို”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွား”

မေ့သခင်မျက်နှာလေး ညိုနေသလောက် နေညို ရင်ထဲမှာ ပျော်လွန်းလို့ ထခုန်ချင်နေမိသည်။ ဆောင်ဆောင်အောင်အောင် ပုံစံလေးနှင့် နေညိုမောင်းသည့် ကားလေးထဲ မေ့သခင် ပါလာသည်။

ဘွားက နေညိုဆိုသည့်လူ သူ့မြေးအပေါ်မှာ လူပါးဝ ဇော်ကားပြုခဲ့တာကို မသိဘဲ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်သူကို မေ့နှင့် အတူ ထည့်လိုက်သည်။

ဒီနေ့မှ ဦးစိန်ကလည်း မလာ။ မေ့မှာက ဘွားမသိစေချင်သည့် ကိစ္စလေးတွေ ရှိနေ၍ တိတ်တခိုး လုပ်ကာမှ နေညိုဆိုသည့် လူကြောင့် မေ့သခင် လုပ်သမျှ ဘွားသိရတော့မည်ထင်သည်။

ဘွားမသိအောင် သာဓုကန်ကို သူငယ်ချင်းတွေဖူး ပျော်ပွဲစား ထွက်ကြမည့်အရေးမှာ နေညိုဆိုသည့် လူက ဦးစိန်ကိုယ်စား ကန်လန်ပါလာသည်။ သူနှင့်အတူ မသွားချင်ပေမယ့် အတူးက ဖုန်းဆက်လာတော့ အစီအစဉ်ကို ဖျက်မရသည့်အတူ မေ့လည်း မတွေ့ချင်မမြင်ချင်သူနှင့်အတူ ခရီးတစ်ခုအတူသွားဖို့ ဖြစ်လာသည်။

နေညိုကိုပဲ ဒီကိစ္စ ဘွားကို ပြန်မပြောဖို့ နှုတ်ပိတ်ရဦးတော့မှာပဲဟု မေ့သခင် စိတ်ညစ်နေချိန်မှာ နေညိုကလည်း သူနှင့်မေ့သခင်တို့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို ပြောလည်အောင် တောင်းပန်ရမှန်း မသိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“မေ့သခင်”

သူ့အပါးမှာ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ ပါလာသော မေ့အမည်လေးကို မြတ်နိုးခြင်းများစွာဖြင့် တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း မေ့သခင်ကဖြင့် သူ့မအမည်ကို ခေါ်နေတာသိလျက်နှင့် မကြားသလိုလုပ်ကာ ထူးလည်းမထူးသလို လှည့်လည်းမကြည့်ပါ။

တည်တင်းလှပသော မျက်နှာလေးနှင့် ရှေ့ကိုသာ ခပ်တည်တည်လေး စူးစိုက်ကြည့်ရင်း လိုက်ပါလာရာ နေညိုရင်ထဲမှာ ချစ်ရသူလုပ်နေပုံလေးကို ပို၍တိုး၍ ချစ်မဝနိုင် ဖြစ်နေပါသည်။

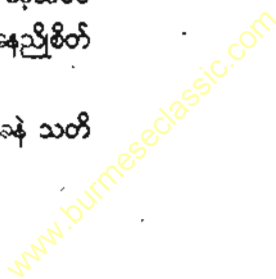
“မေ့သခင်ကို ဟိုတစ်နေ့ကကိစ္စအတွက် ကိုယ်ဘယ်လို တောင်းပန်ရမှန်း မသိဘူးဗျာ၊ ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ မေ့ကိုချစ်တဲ့ စိတ်နဲ့ ဘယ်လိုမှ မထိန်းနိုင်ဘဲ...”

“အို...တော်ပါစော့ ရှင့်ကို ဒီအကြောင်းတွေ ဘယ်သူက ပြန်ပြောခိုင်းနေလို့လဲ”

လှပသော မျက်နှာလေး ရှက်စိတ်ဖြင့် အနီရောင်ကူးပြောင်းသွားလျှင် မေ့မျက်နှာလှလှလေးကိုကြည့်ရင်း နေညိုရင်ထဲမှာ ပူနွေးလှုပ်ခုန်သွားသည်။

နေညိုရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မေ့ပျောက်လို့ မရနိုင်သော ခြိမ်းခြူးထွေးမှုမှာ အခုချိန်ထိ ပျက်ပြယ်မသွားသေးပါ။ မေ့သခင် နယ်တိုင်လည်း သူခံစားသလို မခံစားရဘူးလားဆိုတာ နေညိုစိတ်ထဲ ပြင်းထန်စွာ သိချင်မိသည်။

တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် စစ်နဒီဆိုသူကို ဖျတ်ခနဲ သတိ

ရလိုက်တာ နေညိုမျက်နှာ တည်သွားသည်။

“မေ့အတွက်တော့ ဘယ်လိုရှိမယ် ကိုယ်မသိဘူး၊ ကိုရင်ထဲမှာတော့ အဲဒီနေ့လေးကို ဘယ်တော့မှ မေ့လို့ရနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

မေ့သခင် မကြိုက်မုန်းသိသိနှင့်ပင် သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ခွတ်တိုးပြီး နေညို ဆိုလိုက်တော့ လှပနီစွေးသော မျက်နှာထဲ နှင့် မေ့သခင်က သူ့ဘက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လာသည်။

“ရှင်...ရှင် မေ့ကို ဒီစကားတွေ ပြောနေဦးမယ်ဆို အခုပဲ ဒီကားပေါ်က ဆင်းပါ”

“ကိုယ်ဆင်းသွားတော့ မေ့တစ်ယောက်တည်း ဒီကားထဲ နဲ့ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“အို...ဘယ်လိုလုပ်လုပ် ရှင်အပူမပါဘူး၊ မေ့ မမြင်တဲ့ မျက်နှာကို မမြင်ရရင်ပြီးတာပဲ”

“မမြင်ချင်တဲ့မျက်နှာ ဟုတ်လား”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

ရင်နာသံဖြင့်ဆိုရင်း နေညို တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။ မေ့သခင် ပုံစံလေးက သူ့အပေါ်မှာ ခါးခါးသီးသီးဖြစ်နေတာကို နေညို နှလုံးသားက မခံနိုင်တော့ပါ။ ဒါကို သူမကတော့ သိမဟုတ်။

“အေးပေါ့လေ...မေ့သခင် မြင်ချင်တွေ့ချင်တဲ့ မေ့သခင် အနားမှာ ရှိနေပြီပဲ”

စစ်နဒီကို ရည်ညွှန်းပြီး ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း မေ့ကလည်း ကောင်းစွာသဘောပေါက်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်ရှင်...ဟုတ်တယ်၊ စစ်နဒီကိုပဲ မေ့ချစ်တယ်၊ သူနဲ့ပဲ လက်ထပ်မယ်၊ အခုလည်း သူနဲ့ သာဓကန်ကို သွားမှာ ဒီကိစ္စကို ဘွားမသိအောင် ရှင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားပါ”

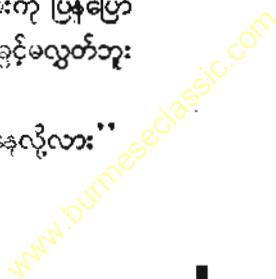
နေညိုကို မုန်းမုန်းနှင့် မေ့သခင် တမင်ရွံ့ပြောပြစ်လိုက်သည်။ တကယ်တော့ မေ့သခင်တို့ အခုသွားကြမည့်ခရီးမှာ စစ်နဒီ မပါပါ။ မေ့သခင်စကားကို အဟုတ်ထင်ပြီး သိသာစွာ မျက်နှာဖျက်သွားသော နေညိုကိုကြည့်ပြီး မေ့ရင်မှာ ကျိတ်ဖျော်သွား သည်။

မေ့သခင်ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်ဆိုသည့်လူ။ အခု ဘာတတ်နိုင်သေးသနည်း။ သူ့ကြောင့် မေ့သခင် စိတ်ဆိုးဝါးသဖြစ် ခံပြင်းနာကျင်ရသလို သူလည်း မေ့လို ပြန်ခံစားရတာကို မြင်ရတော့ မေ့လည်း ကျေနပ်သည်။

“အဲဒီလူနဲ့ အတူသွားမှာဆိုရင်တော့ ကိုယ်ဘယ်လိုမှ နှုတ်ပိတ်နေမှာ မဟုတ်ဘူး မေ့သခင်၊ ဘွားက ကိုယ့်ကို ယုံကြည်လို့ မေ့သခင်နဲ့အတူ ထည့်လိုက်တာ၊ အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း ပြောရမှာပဲ”

“သတ္တိရှိရင် ပြောကြည့်လေ၊ ရှင်သာ ဘွားကို ပြန်ပြောလိုက်တော့ ရှင့်ကို ဒီဘဝမပြောနဲ့ နောင်ဘဝတောင် ခွင့်မလွှတ်ဘူး သိလား”

“အခုရော...မေ့က ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်နေလို့လား”

“အဲဒါကတော့ ရှင့်အပြစ်နဲ့ရှင်ပဲ”

မေ့သခင်စကားကြောင့် နေညို နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။ အကောင်းငြိမ်သက်ခြင်းကမဟုတ်။ စစ်နဒီဆိုသည့်လူကြောင့် သူ ချစ်သော၊ မြတ်နိုးသော မေ့သခင်ဆိုသည့် မိန်းမလှလေးကို စွန့်လွှတ် ဆုံးရှုံးရမည့်အရေးကို တွေးရင်း မေ့နှင့် ဘယ်လို အမြန်ဆုံးနီးရမီ ဟု ကြံစည်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“တူ...တူ...တူ”

မေ့သခင် ဖုန်းလေးသံ အသံမြည်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟဲလို”

“မေ့...ကျွန်တော်ပါ”

“စစ်နဒီလား...ပြောလေ”

“ကျွန်တော် မေ့နဲ့ စကားပြောချင်လို့”

“အခုလည်း ပြောနေတာပဲလေ”

“အဲဒီလို မဟုတ်ဘူးလေ၊ မေ့နဲ့ နှစ်ယောက်ထဲ”

“ဪ...အဲဒါကတော့”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

မလိုအပ်ဘဲနှင့် မေ့သခင် လှပချိုသာစွာ ရယ်မောပစ်လိုက်သည်။ အနားမှာ နေညိုက တစ်ချိန်လုံး မေ့သခင်ကို အကဲခတ်စေ မှန်းသိလို့ တမင် သူ့အသည်းယားအောင် ကလိနေခြင်းပါ။ ထိုအတွက် သူမအပေါ် ကျရောက်လာမည့် မနာလိုစိတ်နှင့် သမင်ကြောင်စိတ်ကိုကား မတွေးမိ။

“နောက်မှ မေ့ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်နော်၊ အခု ကားပေါ်မှာနို့ပါ”

“ဒါပဲနော်”

မေ့သခင်ကပဲ စပြီး ဖုန်းချပစ်လိုက်သည်။ စစ်နဒီကိုလည်း မေ့ တကယ်ချစ်နိုင်တာမဟုတ်။ တော်ကြာ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပေးနေသည်ဟု ထင်မှာစိုးသည်။ ပြီးတော့ နေညိုဆိုသည်လူကို ဒီလောက်ရွံ့ရလျှင် တော်ပြီ။

ကားမောင်းနေသည့် နေညိုဘက်ကို မေ့သခင် မသိမသာ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တင်းမာမှုနဲ့ကုတ်နေသည့် မျက်နှာကြီးကြောင့် စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြုံးလိုက်သည်။

“အင်းယားမြိုင်လမ်းက မေ့သူငယ်ချင်းအိမ်ကို ပို့ပေးပါ”

ခြံနံပါတ်ကို ပြောလိုက်သည်။

ကားအရှိန်က ပို၍မြင့်သွားသည်။ နေညိုထံမှ ဘာသံမှ မကြားရတော့ နားပူသက်သာသွားသလို ဒေါသဖြစ် ရန်လိုရတာလည်း မရှိတော့။

လမ်းတွေ လူတွေ ကားတွေအားလုံး တရိပ်ရိပ် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် နေညို၏ ကားဦးတည်ရာက မေ့သခင်ပြောပြသော လမ်းမဟုတ်။

“ဒီမယ်...ကားကို ဘယ်တွေလျှောက်မောင်းနေတာလဲ”

ရှင်”

“ကိုယ့်မှာ သွားစရာကိစ္စလေး တစ်ခုရှိတာ ခုမှသတိရ

www.burmeseclassic.com

လို့ပါ။

“ဘာရှင်...ရှင်ကိစ္စကို နောက်မှသွားပါ။ ဟိုမှာ မေ့အလာ
ကို သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး စောင့်နေကြမှာ။ အဲဒီကို အရင်ပို့ပေး
ပါ။”

“မပို့နိုင်ဘူး”

“ဟင်”

“ဟိုမှာစောင့်နေတဲ့လူတွေအားလုံး မေ့အတွက် အရေး
မကြီးဘူး။ မေ့ ဂရုစိုက်တာက စစ်နဒီဆိုတဲ့ လူကိုပါ ဟုတ်တယ်
မဟုတ်လား”

မနာလိုဝန်တိုသံကြီးနှင့် ဆိုလိုက်မှ နေညိုဆိုသည့်လူ
ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို သိလိုက်သည်။ တမင်သက်သက် မေ့ကို
စစ်နဒီနဲ့တွေ့မှာစိုးလို့ တခြားလမ်းတွေကို လျှောက်မောင်းပြီး အချိန်
တွေဖြန်းနေမှန်း သိလိုက်ရသည်။

“ဟုတ်တယ်ရှင်...ဟုတ်တယ်။ မေ့ဂရုစိုက်တာ စစ်နဒီ
တစ်ယောက်ပါ။ ကျေနပ်ပြီလား၊ ကားကို အခုချက်ချင်း ပြန်လှည့်
ပါ။”

“တူ...တူ...တူ”

“ဟော...ဖုန်းလာနေပြီ၊ စစ်နဒီပဲနေမှာ”

နေညိုမကြိုက်သည့် စကားဖြင့် နေညို အခဲရခက်အောင်
ပြောလိုက်သည်။ တကယ်ဖုန်းလာနေတာက စစ်နဒီဖုန်းမဟုတ်။
ဖုန်းနံပါတ်က အတူးဖုန်းနံပါတ်။

နေညို နှုတ်ခမ်းအစုံ တင်းတင်းဆဲသွားသည်။ သူ့စိတ်ထဲ
မှာ မေ့သခင်က သူ့ကို အရွံတိုက်နေသည်ဟုမထင်။ မေ့သခင်
တကယ်ပြောတာဟု ယုံနေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မေ့ကို ချစ်သည့်
စိတ်ဖြင့် ရင်တစ်ခုလုံး ပူလောင်နေသည်။

ထိုအပူကို ငြိမ်းရန် နေညိုတွင် ပိုင်နိုင်သော ဆုံးဖြတ်ချက်
ချရန်သာ လိုအပ်သည်။ မေမေရော၊ ဘွားရော အားလုံးက နေညို
ဘက်မှာရှိသည်။

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် နေညို ဇွတ်မိုက်ပစ်တော့မည်။

“ဟဲလို”

“အို...ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

လျှပ်တစ်ပြက်အဖြစ်မို့ မေ့သခင် အံ့သြမင်သက်နေစဉ်မှာ
ပင် နေညိုက မေ့သခင်လက်ထဲက ဖုန်းလေးကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး
ဘူးမောင်းမပျက် ဖုန်းဘက်ထရီပြားလေးကို ဆွဲခွာလျက် တစ်ခု
မိ တခြားဖြစ်အောင် လုပ်ပစ်လိုက်တာပဲဖြစ်သည်။

“ရှင်...ရှင်...မေ့ဖုန်းလေးကို”

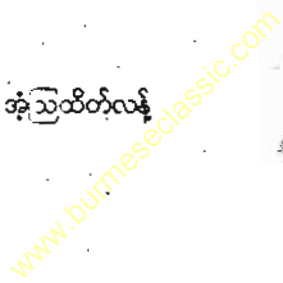
“အခုချိန်ကစပြီး မေ့ ဘယ်ကိစ္စမှ ဖုန်းဆက်ရောမလိုတော့
ဘူး”

“ဘာ”

“ကိုယ် မေ့ကို ခိုးလာပြီလို့ပြောတာ”

“ဟာ”

မေ့သခင်မှာ နေညိုမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး အံ့သြထိတ်လန့်

သွားသည်။

“မေ့ကို ကိုယ်ချစ်တယ်၊ လုံးဝအဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး”

“ရပ်...ရပ်...ကားကိုအခုရပ်”

“ရှင်ကို မေ့မုန်းတယ် သိလား”

နေညီက မေ့ကို ဂရုမစိုက်။

တွေ့သမျှ မြင်သမျှ ကားတွေကို တရကြမ်း ကျော်ဖြတ်

အနပ်က အရူးတစ်ယောက်လို ထင်ရသည်။

“ရှင်...ရှင်...အရူး၊ ရူးနေတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်ရူးနေတယ်”

“အဲဒါ မေ့ကိုချစ်လို့”

“သိပ်ချစ်လို့”

“အဟင့်...ဟင့်...ဟင့်”

ကားတံခါးကို ဇွတ်ဆွဲဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း မရ။ သူ့ကို လက်လှမ်းမီသမျှ ထုရိုက်ရင်း နောက်ဆုံး ကြံရာမရသည့် အဆုံး ကိုယ်လေးသိမ့်သိမ့်တုန်သည့်အထိ ရှိကံငိုချလိုက်မိပါတော့ သတည်း။

အခန်း (၁၅)

“ကျိုး”

နေညီ၏ကားက တိတ်ဆိတ်သော ခြံဝင်းကျယ်ကြီးတစ်ခု ထဲကို ချိုးကွေ့ဝင်ရောက်သွားပြီးနောက် တိုက်အိမ်ကြီးရှေ့မှာ ရပ်တန့် လိုက်သည့်အတွက် ပြာလွင်လှပသော မေ့မျက်လုံးလှလှလေးမှာ ကြောက်လန့်ရှက်ရွံ့ ထိတ်ပြာလျက် ဝိုင်းဝိုင်းလည်သွားရရှာပါသည်။

“ကားပေါ်ကဆင်းပါ မေ့”

“အို...ဟင့်အင်း၊ မေ့က ဘာဖြစ်လို့ဆင်းရမှာလဲ၊ ရှင် မေ့ကို မတရားခေါ်လာတဲ့အကြောင်း အားလုံးသိအောင် အော်လိုက် မယ်နော်”

“အော်လေ...ဒီနားမှာ လူမနေဘူး၊ မေ့အော်လည်း ဘယ်သူမှကြားမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်”

“ချစ်လိုက်ရတာ မေ့လေးရမယ်”

“အို...လွတ်”

“မေ့အသားကို မထိနဲ့”

“ဟင်အင်း...ချစ်တယ်”

“အို”

မေ့တစ်ကိုယ်လုံး နွေးထွေးသန့်မာသော နေညိုလက်များ ကြားမှာ မွန်းကျပ်သွားပါသည်။ နေညိုက မေ့ကို စကားဆိုခွင့် မပြု။ လှပသော မျက်နှာလေးကို မြတ်နိုးစွာ ရှိုက်နမ်းရင်း ရင်တွေ တသိမ့်သိမ့်ခွန်နေ၏။

“ကိုယ့်ကို မမုန်းပါနဲ့ မေ့ရယ်၊ မေ့ကို သိပ်ချစ်လို့ဆိုတာ ယုံပါဗျာ”

“အဲဒါ ယုံစေချင်ဦး၊ ယုံခိုင်းဦး”

“ကဲဟယ်”

“ကဲ...ကဲ”

သူ့ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ ကျရောက်လာသော မေ့ထံမှ စိတ်ရှိ သလောက် ထုရိုက်နေသမျှကို မလှုပ်မယှက် ငြိမ်ခံနေရင်း နုညက် သော မေ့ပါးပြင်လေးကို ရှိုက်နမ်းကာ မေ့ကိုယ်လေးကို အသာလွတ် ပေးလိုက်ပါသည်။

“ဆင်းပါဦး မေ့”

“ရှင် မေ့နာမည်ကို မခေါ်နဲ့”

“ကားပေါ်မှာ ဒီအတိုင်းနေလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ မေ့ဘာသာ ဆင်းချင်ဘူးဆိုရင် မေ့ကိုယ်လေးကို ကို ပွေ့ချရလိမ့်မယ်”

“ဟင်”

မေ့ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်ဥတွေ လျှော့နဲ့ ပြုတ်ကျလာ သည်။ နူးညံ့ရွန်းလုံ့သော နေညိုအကြည့်ထဲမှာ လွှတ်မြောက်အောင် ဆွက်ပြေးလိုသော်လည်း မလွတ်နိုင်။

ဒီလိုလူမျိုးကိုမှ မေ့နှင့် ယုံကြည်စွာ ထည့်ရက်သော ဘွားကိုပဲ အပြစ်တင်ရမည်လား၊ ဒါမှမဟုတ် မေ့သခင်ရဲ့ ဆိုးရွား ယှတတဲ့ ကံကြမ္မာကိုပဲ အပြစ်တင်ရမည်လားဆိုတာ ဆွဲမရတိုင်း နေညိုဆိုသည့်လူကို မေ့မှာ မုန်းပြီးရင်း မုန်းနေမိပါသည်။

“မေ့ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ မေ့ အဲဒီလိုနီနေတော့ ကိုယ့်ရင်ထဲ ဘယ်လောက်ခံစားရမလဲဆိုတာ မေ့သိရဲ့လား”

“မပြောနဲ့၊ မကြားချင်ဘူး”

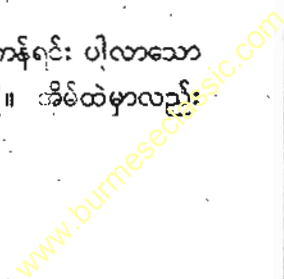
“မေ့”

“အို...အမေ့”

တောင့်တင်းသန့်မာသော နေညိုလက်ထဲမှာ ကလေး ပါက်စလေးတစ်ယောက်လို မေ့ကိုယ်လေး ရွှေခနဲပါသွားသည့် အတွက် မေ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ ပြာခနဲဖြစ်သွားသည်။

“လွတ်...မေ့ကိုလွတ်”

ထုရိုက်ရုန်းကန်ရင်း တွန်းထိုးရုန်းကန်ရင်း ပါလာသော မေ့ကိုယ်လေးကို နေညိုက လွတ်မပေးပါ။ အိမ်ထဲမှာလည်း

ဘယ်သူမှမရှိ။ ပွင့်နေသော တံခါးအတိုင်း ဝင်ခဲ့ပြီး မေ့ကိုယ်လေးကို ဆိုတပေါ်သို့ ညင်သာစွာချပေးလိုက်သည်နှင့် မေ့က နေရာမှထကာ အပေါက်ဝသို့ တအားပြေးထွက်သွားရာ မေ့အကြံကိုကြိုသိထားသော နေညိုကလည်း မေ့ကိုယ်လေးကို ဆွဲယူကာ ရင်ခြင်းအပ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“ဒီလိုလုပ်လို့မရဘူးလေ မေ့၊ အခုချိန်ကစပြီး မေ့ကို မောင်ပိုင်သွားပြီ”

“ဘာ”

“မေ့ကို မောင်ပိုင်သွားပြီလို့ပြောတာ”

“အို”

“ချစ်တယ် မေ့ရယ်”

“ဖယ်စမ်း”

“ဟာ... မောင်နေညို၊ မင်း”

“ဪ... ဦးမဲ ကျွန်တော် မိန်းမခိုးလာခဲ့ပြီ၊ ဦးမဲပဲ ကြည့်

စိစဉ်ပေးပါ”

“ဪ... အေး... အေး”

“အို... မဟုတ်ဘူး”

“မေ့ကိုကယ်ပါ ဦးရယ်၊ မေ့ကို သူမတရားအနိုင်ကျင့်

ပြီး ခေါ်လာတာပါ၊ မေ့နဲ့သူ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး”

“မေ့သခင်”

နေညိုနှင့် မေ့သခင်တို့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေစဉ်

အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ထားသောကားကြောင့် ခြံစောင့်ကြီး ဦးမဲဝင်လာရာ နေညိုနှင့် မေ့သခင်တို့အဖြစ်ကို တွေ့မြင်သွားပြီး ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ် နေညိုက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒါကို မေ့သခင်ကလည်း ကြားပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲက ဦးမဲကို အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းနေရာ ဦးမဲမှာ နေညိုနှင့် မေ့သခင်အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ်မှာ မေ့သခင်ဆိုသည့် အမည်ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဦးမဲ ပို၍ အံ့ဩသွားသည်။

ဦးမဲဆိုတာ တခြားသူမဟုတ်။ ဒေါ်တင်တင်၏ လူယုံဖြစ်ပြီး နေညိုတို့ဝယ်ထားသော ဒီဒြဲနှင့် ဒီအိမ်ကြီးကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ရသူလည်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် နေညိုနှင့်လက်ထပ်ရန် သဘောတူထားသော မိန်းကလေးကို မမြင်ဘူးသေးသော်လည်း မေ့သခင်ဟာ ကြားသိထားရာ ကိုယ်နှင့်လက်ထပ်မည့် မိန်းကလေးကို ပြန်လှည့်ရှောခိုးယူလာသော နေညိုအဖြစ်ကို ပို၍အံ့ဩသင့်နေ၏။ သားကို

“ဦးမဲ... သူ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးလို့ ဒေါသဖြစ်ဟွားပြောနေတာ ဘာမှမယုံနဲ့သိလား၊ သွား... သွား ကျွန်တော်ပြောတာကိုပဲလုပ်”

“အို... မသွားနဲ့၊ မသွားနဲ့၊ မေ့တကယ်ပြောနေတာ”

ဦးမဲက ရှုပ်ထွေးနေသော သူတို့နှစ်ယောက်ထဲမှာ ဘာတစ်ခုမှ ဝင်မပါလိုတော့သည့်ဟန်ဖြင့် နေရာမှထွက်သွားရာ တိတ်ဆိတ်နေသော အိမ်ကြီးထဲမှာ မေ့သခင်နှင့်နေညို နှစ်ယောက်သိ

ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဦးမဲ ထွက်သွားသည်နှင့် နေညိုက အိမ်တံခါးတွေအား လုံး သော့ခတ်ပစ်လိုက်သည်။

“မေ့”

“ရှင် မေ့နားကို မလာပါနဲ့၊ ရှင်မျက်နှာကိုလည်း မကြည့် ချင်ဘူး၊ ရှင်အသံကိုလည်း မကြားချင်ဘူး”

“ရှင်ကို မေ့မုန်းတယ်၊ သိပ်မုန်းတယ်သိလား”

“မေ့က မောင့်ကိုမုန်းပေမယ့် မောင်ကတော့ မေ့ကို သိပ်ချစ်တယ်”

ကြည့်စမ်း...။ မေ့မကြိုက်ဆုံးစကားကို အထပ်ထပ်ပြော နေရုံမက မောင်ချင်းမိုးမွန်နေအောင် ပြောနေသော စကားကို မေ့ မကြားချင်သော်လည်း ကြားနေရသည်။ ထို့အတူ မေ့ကို သူ့သဘော င်သူ အပိုင်စီးလာသော နေညိုကို မေ့ ဘယ်လိုပြင်းထန်စွာ ခရီးယူရမုန်းမသိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

စီစ “မေ့ကို မောင်ခိုးလာတဲ့အကြောင်း ဘွားကို ဖုန်းဆက် လိုက်မယ်”

“ဟင်”

ပါးပြင်ပေါ် စီးကျနေသော မျက်ရည်စီးကြောင်းလေး ရပ်တန့်သွားသည်။

“ရှင်...ဘွားကို မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့၊ မေ့ ရှင်နောက် ကို လိုက်လာတာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ဘာသာ မေ့ကို ဇွတ်ခေါ်လာတဲ့

အကြောင်း မေ့ကိုယ်တိုင် ဘွားကိုပြောမယ်”

“မေ့ ဖုန်းပြန်ပေးပါ”

ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ရိုးဘားအပြစ်ကင်းစင်လှ သော မေ့မျက်နှာလေးကို မြတ်နိုးစွာကြည့်ရင်း သူပြုံးလိုက်သည်။

“အခုတော့ ဘွားနဲ့ မေ့ ပြောလို့မဖြစ်ဘူး၊ နောက်မှပြော ဟုတ်လား”

“အို...မေ့က ဘာဖြစ်လို့ ရှင်အိမ်နီးဆေးတာကို နားထောင်

ရမှာလဲ၊ ရှင် မတရားလုပ်တဲ့အကြောင်း ဘွားကိုတော့ ကိုယ်တိုင် ပြောမယ်”

“ဘွားကပြောတော့ လူလိမ္မာလေး၊ လူတော်လေးနဲ့ ရှင်

လောက်မိုက်ရိုင်း ရက်စက်တဲ့လူ ဒီကမ္ဘာမှာ မရှိဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း ဘွားသိစေရမယ်သိလား”

“မေ့ပြောရင် မောင်ကလည်း ဘွားကိုရော မေ့မေ့ကိုရော

ပြောမှာပေါ့၊ ကျွန်တော် အခုလို လုပ်ရတာ မေ့သခင်လေးကို သိပ်ချစ်မိလို့ပါလို့ ပြောမှာပေါ့၊ ကျွန်တော် ဒီလိုမှမလုပ်ရင် ဘွား

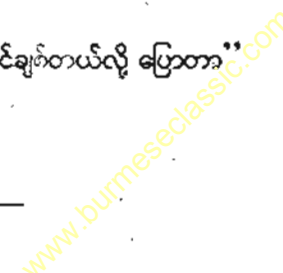
မြေးက ဟိုစစ်နဒီဆိုတဲ့ကောင်နောက်ကို ပါသွားတော့မှာဆိုရင်

ဘွားက မောင့်ကို အပြစ်မတင်ဘဲ မောင့်ကိုတောင် ကျေးဇူးတင် ချင်တင်နေဦးမှာ”

“ဘာ”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ မေ့ကို မောင်ချစ်တယ်လို့ ပြောတာ”

“မေ့”

“အို...လွတ်”

“ဟင့်အင်း”

“မေ့ကို မောင်ချစ်တယ်”

မေ့သည် ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားသော သူမ၏ ကံကြမ္မာကို မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ မေ့ အိပ်မက် မတ်နေခြင်းများလားဟု ထင်လိုက်မိပါသော်လည်း အိပ်မက်က မဟုတ်ချေ။ နေညိုဆိုသည့် လူကြမ်း၊ လူရမ်းကားကြောင့် မေ့ဘဝ မေ့အနာဂတ်အားလုံး ပြောင်းလဲရတော့မည်ထင်သည်။

မေ့သခင်ကိုယ်တိုင်လည်း ငိုရလွန်းလို့ မောနေပါပြီ။ တစ်ချိန်လုံး မေ့မျက်နှာလှလှလေးကို စူးစိုက်ကြည့်ငေးနေသော နေညိုပုံစံကလည်း မေ့အလိုကိုလိုက်ပြီး အိမ်ပြန်ပို့မည့်ပုံ မရပါ။

“မေ့”

“အခုချိန်ထိ ဘာမှမစားရသေးဘူး မဟုတ်လား၊ ဆာနေမှာပေါ့၊ တစ်ခုခုစားနော်”

“မစားဘူး...ဘွားအိမ်ကို ပြန်ပို့”

“ပြန်ပို့စေချင်ရင် မောင်ကိုချစ်တယ်လို့ပြောလေ၊ ဒါဆို ပြန်ပို့မယ်”

‘မေ့သခင် နှုတ်ဆိတ်သွားပါသည်။ ဒီလိုပုံနှင့်ဆို မေ့သူ့ကို အရှုံးပေးရတော့မည်ထင်သည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အခုချိန်မှာ သူ့ကို မေ့သခင် အလျှော့ပေးပြီး အိမ်ပြန်နိုင်အောင် ကြိုးစားမှ ဖြစ်တော့မည်ဟု တွေးလိုက်သည်။’

အခုပုံနှင့်ဆို မလွယ်။

မေ့ထံမှ ဘာအဆက်အသွယ်မှမရဘဲ ခမုပျောက်နေတာ နှင့်ပင် ဘွားခမျှာ ခေါင်းမီးတောက်နေလောက် ပေပြီ။

“မေ့”

“ဘွားစိတ်ပူနေလိမ့်မယ်၊ မေ့ပြန်ပါရစေ”

“မောင်ကိုရော”

“မောင်ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောလိုက်စမ်းပါ အချစ်ရယ်၊ မောင်မှားခဲ့တာတွေကိုလည်း မေ့ ကျွန်ုပ်တို့အထိ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ကျွန်ုပ်ပါတော့ မေရယ်နော်”

“မေ့ကသာ မောင်ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောရင် မေ့ကို ဘွားဆီ ပြန်ပို့ပေးမယ်”

“တကယ်နော်”

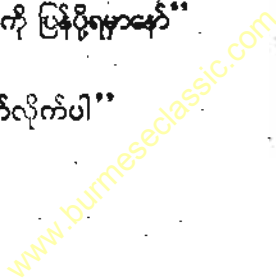
“တကယ်ပေါ့”

နေညိုမျက်နှာချောချောကို မယုံရဲသော မျက်လုံးလေးများဖြင့် မေ့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ နေညိုထံမှ နူးညံ့ရွှန်းလဲ့သည့် အကြည့်တစ်မျိုးနှင့် ဆုံတော့ မေ့ရင်မှာ သိမ့်ခနဲဖြစ်သွားတာကို မသိဟန်ဆောင်ပြီး အကြည့်လွှဲပစ်လိုက်သည်။

“ပြောပြီးရင်...ရှင့်ကတိအတိုင်း မေ့ကို ပြန်ပို့ရမှာနော်”

“ပို့မှာပေါ့”

“ဒါဆို...သူပြောတဲ့အတိုင်းပဲ မှတ်လိုက်ပါ”

“မေ့က မောင်ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောတာလား”
နေညိုစကားကြောင့် မေ့သခင်ပါးလေးနှစ်ဖက် နီမြန်းထူ
အမ်းသွားသည်။ မေ့သခင် ဟန်ဆောင်ရမှာမို့ ဇွတ်နှစ်ပြီး အားတင်း
ကာ ခေါင်းလေးညိတ်လိုက်သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်မှ ဘွားကို သူလို
လူဆိုးလူရမ်းကားတစ်ယောက်နှင့် ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ လက်မထပ်
နိုင်ပါဟု အပြတ်ပြောရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်ကိုတော့ နေညို သိ၍
မဖြစ်ပါ။

“မေ့”

“မောင်ရဲ့မေ့ရယ်”

“အို...ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ၊ မေ့ကို ရှင့်ကတိအတိုင်း
ဘွားဆီကို ပြန်ပို့တော့လေ”

“ဖယ်ပါ”

“ဟင်အင်း”

“မေ့ကို မောင်လည်းချစ်တယ်”

“အို...ရှင်နော်၊ မေ့ကို ကတိပေးထားပြီး ဒါဘာလုပ်
တာလဲ”

“အို...အို”

ရုတ်တရက် မေ့ကိုယ်လေးပေါ်သို့ အပ်ကျလာသော သူ
ကိုယ်ကြီးကို တွန်းဖယ်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း အချိန်မမီတော့ပါ။
ထုရိုက်ရုန်းဖယ်နေသော မေ့လိပ်ကလေးတွေကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲယူ
ငွေ့ဖက်ရင်း ချစ်အနမ်းတွေ မပြတ်သိကုံးနေသူအောက်မှာ နေ

တစ်ကိုယ်လုံး မွန်းကြပ်သွားသည်။
“ချစ်တယ် မေ့ရယ်”
“မင်းလေးကို မောင်သိပ်ချစ်တယ် အသက်ရယ်”
မြတ်နိုးချစ်မဝနိုင်သော အချစ်မူးသံဖြင့် သူဆိုလိုက်သည်။
နုထွေးသော ပါးပြင်ပေါ် စီးကျလာသော မျက်ရည်များကို အနမ်း
ဖြင့် ညင်သာစွာ ဖယ်ရှားပေးလိုက်သည်။

“ရှင်...အလကားလူ၊ လူလိမ်လူညာ”

လက်သီးဆုပ်ကလေးများ သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ အဆက်မပြတ်
ကျလာတာကို ကျေနပ်ကြည့်နူးစွာ ခံယူရင်း ထိုလက်သီးဆုပ်က
လေးများကိုပင် ကြင်နာမြတ်နိုးစွာ ဖွဖွင့်နှမ်းလိုက်သည်။

“မောင်ကို ကြိုက်သလို အပြစ်တင်ပါမေ့ရယ်၊ ဘယ်လိုပဲ
ဖြစ်ဖြစ် မေ့နဲ့မောင် မခွဲရရင် ကျေနပ်ပါပြီ”

“အို...ရှင်ကျေနပ်ပေမယ့် မေ့မကျေနပ်ဘူးရှင် သိလား၊
ရှင်လို လူလိမ်လူညာတစ်ယောက်ရဲ့ စကားကို ယုံလိုက်မိတာကို
က မေ့အမှားပဲ”

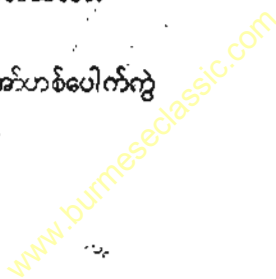
“လူကို ကတိပေးပြီးမှ အခုလို...အခုလို...”

“မေ့ရယ်”

“သွား...သွား ရှင့်ကို မေ့သိပ်မုန်းတယ်သိလား”

“မုန်းတယ်”

အရူးမလေးတစ်ယောက်လို မေ့သခင် အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲ
ပြစ်လိုက်သည်။

သူက မေ့သခင် ပြောဆိုလှုပ်ရှားမှုအားလုံးကို နှစ်သက်
မြတ်နိုးသော အကြည့်၊ ကြည့်နူးပျော်ရွှင်သော မျက်နှာဖြင့် တစ်စုံ
စိမ့် စူးစိုက်ကြည့်နေပုံက အခုချိန်မှာ မေ့ သူ့ကို သတ်ငယ်ရင်တောင်
ခွင့်လွှတ်စိတ်နှင့် ပြုံးနေနိုင်သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖြစ်လေ မေ့မှာ
ပိုပြီးအခံရခက် နာကျင်ရလေဖြစ်နေပါသည်။

“မေ့ပဲ ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်ဆို”

“အို...အဲဒါက ရှင် မေ့ကို ဘွားဆီပြန်ပို့မယ်ဆိုလို့ တမင်
ညာပြောတာ”

“ရှင်ကို မေ့ ဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် မုန်းတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ ဒီကမ္ဘာမှာ ရှင်ကို အမုန်း
ဆုံးပဲ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို မုန်းလက်စနဲ့ မထူးတော့မဲ့အတူတူ”

“ရှင်နော်”

“ဖယ်ဆို”

“အို”

လိပ်ပြာရိုင်း၏ တောင်ပံခတ်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရ
သည်။ နောက်ဆုံးတော့ အားနဲ့သူသာ အရှုံးပေးရမြဲ ဖြစ်သည့်
အတိုင်း မေ့ထံမှ ငိုရှိုက်သံလေးသည်သာ ည၏ တီးတိုးဖော်
ဖြစ်လာရပါတော့သတည်း။

အခန်း (၁၆)

“ဘာတဲ့လဲ မငြိမ်း”

“ဆက်သွယ်ရေးဧရိယာပြင်ပဟာကံ ရောက်နေတယ်တဲ့

မမ”

“ဘယ်အထိအောင်များ သွားနေကြလိမ့်မလည်းနော်၊

ဆက်သွယ်ရေးဧရိယာအပြင်ဘက်ချည်း ပြောနေတာ ဟုတ်မှဟုတ်

ပါ့မလား”

“ဟုတ်ပါတယ် မမရဲ့”

“မိုးချုပ်လှပြီဟဲ့ မငြိမ်းရဲ့”

ပုတီးက အလုံးရေအတိုင်း ဆင်းနေပြီး ပါးစပ်က

ဂုဏ်တော်မပွားနိုင်ဘဲ မြေးဖြစ်သူအကြောင်းသာ မပြတ်ရေရွတ်နေ

သူက ဘွားပါ။

မေ့သူငယ်ချင်းတွေကပင် ဘွားကို ဖုန်းဆက်ပြီး မေ့သခင် အိမ်မှာရှိပါသလား။ ဘယ်ကိုသွားပါသလဲနှင့် မေးကြလွန်းလို့ ဖြေရသည်မှာလည်း မောလှပြီဖြစ်ရာ နေညိုနှင့်အတူ လိုက်သွားသော မေ့သခင် ပြန်မလာနိုင်ပုံ ထူးရုံမက နေညိုပါ ရူးပြီး အိမ်လည်းပြန်မလာ။ ဘာအဆက်အသွယ်မှလည်း မလုပ်နှင့် ဘွားခမျာ နေမထိ ထိုင်မသာ ပျာလောင်ခတ်နေရာ အချိန်တွေ တရွေ့ရွေ့ကုန်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“သင်းတို့နှစ်ယောက် တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေရောလား မငြိမ်းရယ်၊ အိမ်မှာ အင်မတန်စိတ်ပူတတ်တဲ့ ဘွားအေကြီး ရှိဖုန်းသိရုံနဲ့ ဖုန်းတစ်ခါလောက် ဆက်ရင် မပြီးလား”

“ဆက်ရခက်တဲ့ နေရာမျိုးဆိုရင် ဘယ်ရမလဲ မမရဲ့၊ မောင်နေညိုတစ်ယောက်လုံး ပါသွားတာပဲ၊ စိတ်မပူစမ်းပါနဲ့ မမရယ်”

“အေးလေ... အဲဒါကလည်း အဲဒါပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်မိုးချုပ်ညှဉ်းနက်နေရသလဲဆိုတာ ငါစဉ်းစားမရလို့ပါ”

တကယ်လည်း စဉ်းစားလို့မရ။ သွားတုန်းက မတည့်အတူနေနှစ်ယောက်ကို လွတ်လိုက်ရတာမို့ လမ်းမှာ ရန်ဖြစ်ပြီး ဘယ်အချိန်ပြန်ရောက်လာမလည်းလို့ စိုးရိမ်ခဲ့ရသည်။

ဟော... အခုကြတော့လည်း စူငူလိပ်ရေထဲလွတ်လိုက်သလို နှစ်ယောက်စလုံး ပြန်ပေါ်မလာတော့ တစ်မျိုးခက်ရပြန်သည်။ လူကြီးနှစ်ယောက်ပဲ လူငယ်နှစ်ယောက်အတွက် ထိုင်ပြီး စိတ်ပူပေး

နေရသည်။

လူငယ်နှစ်ယောက်ကဖြင့် ဘယ်ရောက်... ဘယ်ပေါက်နေကြသည်မသိ။ ဘာအဆက်အသွယ်မှလည်း မရ။ ဒီမှာကဖြင့် ဘာစောင့်စောင့်ဖြင့် လည်ပင်းညောင်ရေဆိုး ဖြစ်တော့မည်။

“အိပ်ကြပါစို့ မမရယ်၊ သူတို့လည်း ဒီအချိန်ဆို တစ်နေရာရာမှာ အိပ်နေလောက်ပါပြီ”

“ဝါး”

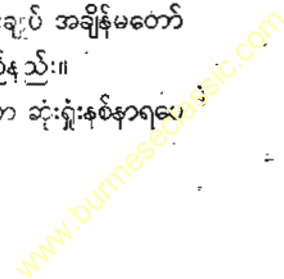
ကျယ်လောင်စွာ သန်းဝေလိုက်သော ဒေါ်ငြိမ်းအသံက ဘွားလက်က စိပ်ပုတီးကုံးကို ကျောက်ခွံမြည်အောင် အလန်တကြား ရုပ်တန်သွားစေသည်။

သူတို့လည်း ဒီအချိန်ဆို တစ်နေရာရာမှာ အိပ်နေလောက်နေပေတဲ့။ ဒေါ်ငြိမ်းစကားက ဘွားနားထဲမှာ ကန့်လန့်ကြီး ဝင်လာသည်။ နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း အချိန်ကမီနည်းတော့။

တစ်နေရာရာမှာ အိပ်နေကြသည်ဆိုတော့ ဘယ်လိုနေရာမှာ ဘယ်လိုအိပ်ကြသနည်း။ စိတ်ကူးဖြင့် မြင်လောင်ကြည့်တော့ ဘွား ရင်တွေပူလာသည်။

မေ့သခင်ကို နေညိုနှင့် လူကြီးချင်း သဘောတူထားကြသည်ဆိုပေမယ့် တရားဝင် ဘာတစ်ခုမှ လုပ်ထားတာမျိုး မရှိပါ။ ခိန်းမပျိုလေးနှင့် ယောကျ်ားပျိုလေး ညကြီးမိုးချုပ် အချိန်မတော်သည်အထိ ပြန်မလာလျှင် မည်သူနှစ်နာရမည်နည်း။

မိန်းကလေးရှင်ဖြစ်သည့် ဘွားတို့ကသာ ဆုံးရှုံးနှစ်နာရမလေ

လိမ့်မည်။

“ဟဲ့...မျှငြိမ်း”

“ရှင်...မမ”

“အိပ်ဖို့ချည်းပြင်မနေနဲ့၊ ငါ့စိတ်ထဲ ငါ့မြေးလေး ဟစ်ခုခု ဖြစ်ပြီထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်စရာအကြောင်းရှိလည်း မမရဲ့၊ မောင်နေညါ ပါသွားမှပဲ”

“အေး...အဲဒီနေညါကပဲ”

“တူ...တူ...တူ”

“ဟော...ဖုန်းလာပြီ၊ ဖုန်းလာပြီ၊ မေ့တို့ပဲနေမှာ မမရဲ့၊ ရော...ရော”

“ဟဲ့လို”

ဒေါ်ငြိမ်းခမျာ အူယားဖားယား ဖုန်းခွက်ကို ကောက်ယူ ပြီး ဘွားကို လှမ်းပေးသလို ဖုန်းထူးလော ဘွားအသံကလည်း ပူပင်စိုးရိမ်လွန်ကဲနေပါသည်။

“ဘွား...ကျွန်တော် နေညါပါ”

“အေး...မင်းတို့ အခုချိန် ဘာတွေလုပ်နေကြတာလဲ၊ လူလည်းမလာ၊ ဖုန်းလည်းမဆက်နဲ့ ငါ့မြေးလေးရော ဘယ်မှာလဲ”

“ရှိပါတယ် ဘွားရဲ့၊ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ရှိပါတယ်”

“ဘွားရင်တွေတုန်လိုက်တာ မောင်နေညါရယ်၊ အခု မင်း တို့ဘယ်မှာလဲ”

“မင်္ဂလာဒုံဘက်မှာပါ”

“ဘာ”

“ညကြီးသန်းခေါင် အဲဒီကို ဘာသွားလုပ်ကြတာတုန်း”

“ဟိုဒင်း... ဘွားရယ်၊ နားနဲ့မနာ ဝဝ နဲ့နာပါ၊ မေ့တို့ သိပ်ချစ်လို့ ခိုးပြေးမိပါတယ်”

“ဘာ”

နားကြားများ မှားသလားလို့ ထပ်မေးသော်လည်း အဖြေ ကမမှားပါ။

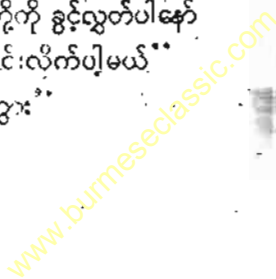
“မေ့တို့သိပ်ချစ်လို့ ခိုးပြေးမိတာပါဘွား”

ဒုတိယအကြိမ် ဝန်ခံစကားကြားပြီး ဘွားခမျာ ဘာပြော ရမှန်းမသိ မင်သက်အံ့ဩလျက် အနားက ဒေါ်ငြိမ်းမျက်နှာကို ပြူးကြောင်ကြောင် မျက်လုံးလေးတွေနှင့် သူ့အလိုလို လှမ်းကြည့် မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဘွား ကြိုက်သလိုချင်ပါ၊ အပြစ်ပေးပါ၊

ဒါပေမယ့် မေ့တို့တော့ ကျွန်တော် မခွဲပါရဘေနဲ့နော်ဘွား၊ ဘွား စိတ်ပူနေမယ်မှန်းသိလို့ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်လိုက်တာပါ၊ အခု ကျွန်တော်နဲ့အတူ မေ့ရှိနေပါတယ်၊ ဘွား စိတ်ချလက်ချ အိပ်ပျော် အောင် အိပ်လိုက်ပါနော်၊ မေ့မေ့ဆီကိုလည်း ကျွန်တော်ပဲ ဖုန်းဆက် ပြီး အကြောင်းကြားလိုက်ပါမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါနော် ဘွား နောက်နေ့မှ မေ့တို့ ဘွားနဲ့ ဖုန်းပြောခိုင်းလိုက်ပါမယ်”

“ကျွန်တော်-ဖုန်းချလိုက်ပြီနော် ဘွား”

နေဦးဟု မတားမြစ်နိုင်လိုက်ခင်မှာ တစ်ဖက်က သူပြောချင်တာတွေ ပြောပြီး ဖုန်းချသွားတာမို့ ဘွားတစ်ယောက်တည်း ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဒေါ်ငြိမ်းမှာ ဖုန်းပြောရင်း ထူးခြားစွာ ပြောင်းလဲလာသော ဘွား၏မျက်နှာပေါ်က အမူအရာကို မပြတ်အကဲခတ်လျက်ရှိရာ ဖုန်းချလိုက်သည်နှင့် သူသိချင်တာကို ချက်ချင်းပဲ မေးလိုက်မိသည်။

“ဘာတဲ့လဲ မမ၊ ဒီညပြန်မလာတော့ဘူးတဲ့လား”

“အေး...မလာတော့ဘူးတဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီအချိန်ကြမှ ဖုန်းဆက်ရတာလဲ၊ ဒီက သွားတုန်းက ကားကလည်းအကောင်းပါ”

ဒေါ်ငြိမ်းက သူထင်မြင်ယူဆချက်ကို တွေးဆသော အမူအရာဖြင့် ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ ဘွားမှာ မျက်ခုံးတွန့်လျက် နားလည်ခက်သော မျက်နှာဖြင့် ဒေါ်ငြိမ်းကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လာပါသည်။

“အေး...ဒီကသွားတုန်းက ကားရောလူရော အကောင်း”

“ဟိုရောက်မှ ဖောက်ပြန်ကုန်ကြတာ၊ ဟွန်း...ပြောတော့ ဒီမျက်နှာကို မကြည့်ချင်ဘူး၊ လက်မထပ်ချင်ဘူးနဲ့ အခုတော့ လူကြီးတွေ စီစဉ်ချိန်တောင်မရဘူး ခိုးပြေးကြသတဲ့လေ”

“ရှင်”

“အေး...ညည်းလည်း ပြောလိုက်ရင် တရှင်ရှင်နဲ့ ညည်းဘူမကို ဟိုကောင်နေည့် ခိုးပြေးသွားပြီလို့ ပြောတာ နားလည်လား”

“ဟော့တော်”

“အင်း...ငါလည်း ကနေ့ခေတ် ဂူငယ်တွေကိစ္စကို အသက်ကြီးလို့ လိုက်မမှီတော့ဘူး မငြိမ်းရယ်၊ အခုလည်း ဖြစ်လာမှတော့ မထူးဘူး၊ အစထဲက သင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ပေးစားဖို့ စီစဉ်ပြီးသားဆိုတော့ မင်္ဂလာကိစ္စ အမြန်ဆုံး စီစဉ်ရတော့မှာပဲ”

“ကဲ...ကဲ အိပ်တော့ အိပ်တော့၊ ခြေထောက်...ဒုက္ခ... ဒုက္ခ”

တိုးတိတ်စွာ ဆိုသည်းလိုက်သော ဘွား၏ ဒုက္ခဟုဆိုသံမှာ ဤတစ်ကြိမ်တွင် သာယာချိုမြိန်နေပါသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဒီဘူတာပဲဆိုက်တာမို့ ဘွားကိုယ်တိုင် ဆင်ယင်ကျင်းပရမည့် မင်္ဂလာပွဲအတွက် အကြီးကျယ်အခမ်းနားဆုံးသော စိတ်ကူးယဉ်များဖြင့် စီချယ်တွေးတောရင်း ဘယ်အချိန် အိပ်ပျော်သွားမှန်းပင် မသိချေ။

နွေးထွေးနူးညက်သော ပါးပြင်ပေါ်သို့ ညင်သာစွာ ကျရောက်လာသော အထိအတွေ့တစ်ခုကြောင့် နှင် ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးထလာသူက မေ့ဖြစ်သည်။

အိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်နေသော မေ့သည် ချတ်တရက် သူမကိုယ်သူမ မေ့လျော့နေရာမှ နိုးကပ်စွာရှိနေသော ကိုယ်သင်းရနံ့တစ်ခုကြောင့် လှပသော မျက်ဝန်းအုံ့ ရှက်လန့်ဘကြား ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်နှင့် ...

“မေ့”

“အို”

လှပသောမျက်နှာလေး တစ်ခုလုံး ဖြန်းခနဲ ပူနွေးထူအင်း

သွားကာ ရှက်ရွံ့လှသော အမှုအရာနှင့် သူမမျက်စိရှေ့တွင် ရှိနေသူ အား ရင်မဆိုင်လိုစွာ မျက်ဝန်းအစုံကို လျှင်မြန်စွာ ပြန်လည်စေပိတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

မေ့သခင်ဆိုတာ ဟိုတုန်းက မေ့သခင်မဟုတ်တော့ဘဲ တခြားသူတစ်ယောက်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသလို ထင်လိုက်ရ သည့်အနိက်မှာပင် တင်းကြပ်သော အနှောင်အဖွဲ့နှင့်အတူ မေ့သခင် ၏ ပါးပြင်နှင့် လည်တိုင်တစ်ဝိုက်မှာ ပူနွေးသော ဝင်သက်ထွက် သက်လေတို့ လျင်မြန်ညင်သာစွာ ဖြတ်သန်းတိုးဝှေ့သွားကြသည်။

ချစ်လိုက်ရတာ မေ့ရယ်။

နေညိုရင်ထဲက တီးတိုးဆိုညည်းလိုက်သံကို မေ့သခင် ကြားမည်မဟုတ်ပါ။ အနေရခက် ရှက်ရွံ့နေရာသူလေး၏ ဖြူစင် ရိုးသားမှုကို တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးရင်း ပါးပြင်နုကို တစ်ချက်မျှ ထိနမ်း နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

“အိပ်ရေးမဝရင် အိပ်ဦးလေ၊ မောင် မနက်စာ ကော်ဖီ သွားဖျော်လိုက်ဦးမယ် သိလား”

မေ့သခင်ထံမှ ဘာသံမှ ထွက်မလာဘဲ ငြိမ်သက်နေပါ သည်။ အခန်းထဲက နေညို ထွက်သွားသံ ကြားမှ လှပသော မေ့ကိုယ်လေး လူးလွန်လာပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ဝေ့ဝဲဝဲလေး တစ်ချက်မျှကြည့်ပြီး ရှက်အမ်းအမ်းလေး ဖြစ်နေမိသည်။

ထို့နောက် မျက်နှာကို ခေါင်းအုံးလေးထဲမှာ ကွယ်ဝှက် လျက် ငြိမ်သက်နေမိသည်။ မေ့သည် နေညို၏ အလိမ်အညှာကို

ခံလိုက်ရခြင်းကို မုန်းနေမိသည်တိုင် ညကအပြင်ကို ပြန်တွေးမိလျှင် သူ့နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ ရှက်နေ၏။

ဒါကို သူလည်း သိနေမည်ထင်သည်။ ဒါကြောင့် မေ့ နားက တမင်ရှောင်ထွက်ပေးသွားတာလားဟု ဘွေးရင်း အိပ်ရာပေါ် က ကမန်းကတန်းလေး ဆင်းပြီး အိပ်ခန်းတံခါးလေးကို အပြေး ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ မေ့အကြည့်များက တွန့်လိမ်ကြေမွနေသော အိပ်ရာ ရှိရာသို့ ရောက်သွားပြီး ပါးလေးတွေ နွေးလာသလို ရင်ခုန်သံလည်း မြန်လာသည်။

အလကားလူ။

သိပ်မုန်းစရာကောင်းတာပဲ သိလား။

မေ့သခင်ရင်ထဲက ဆိုမြည်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ နေညို ကို တကယ်မုန်းမုန်းကိုက မေ့သခင်ကိုယ်တိုင်ပဲ သိမည်။ နှုတ်က တော့ နေညိုကိုမုန်းကြောင်း တွင်တွင်ပြောနေ၏။ အိပ်ရာများကို သန့်ပြန်နေအောင် ပြေးလွှားသိမ်းဆည်းပြီး ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကာ တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းရင်း ရေပါချိုးပစ်လိုက်သည်။

မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ထိုင်မိတော့ လှပသည့် မေ့မျက်နှာလေး ကို ငြိမ်သက်စွာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဇင်ဂျော်တောင် မျက်ခုံး၊ လှပပိုင်းစက်သော မျက်ဝန်းပြာကြီးများ၊ နှာတံစင်းစင်းအောက်မှာ နီရုထူအမ်းနေသည့် နှုတ်ခမ်းအစုံရဲ့ ဆေးမကူဘဲ ပန်းသွေးရောင် ဖြစ်နေတာကိုကြည့်ပြီး မေ့မျက်နှာလေး ရဲခနဲပြစ်သွားသည်။

အခုချိန်ဆို ဘွားတစ်ယောက် ဘယ်လိုနေရာမည်မသိ။
ဘွားကိုယ်တိုင် စိတ်ချယုံကြည်စွာ ထည့်လိုက်သူရဲ့ လက်ထဲမှာ
မေ့ဘဝလေး ပြောင်းလွဲသွားပြီဆိုလျှင် ဘွား ဘာပြောမည်နည်း။
အဝတ်လဲပြီးချိန်မှာ အခန်းတံခါးခေါက်သံကို ကြားလိုက်
ရသည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်”

“မေ့...ဒီမှာ ဖုန်းလာနေတယ်။ ဘွားက မေ့နဲ့ ပြောချင်
လို့တဲ့၊ တံခါးဖွင့်ပါဦး”

“ဟင်”

ဘွားဆိုသည့်အသံကြောင့် မေ့သခင် ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ
ဖြစ်သွားသည်။ မေ့တို့ကိစ္စကို ဘွားသိသွားပြီ။ မေ့ ဘာလုပ်ရမည်
နည်း။ နေညိုက မေ့ကို ဇွတ်အတင်းခိုးယူလာကြောင်း ပြောပြီး
ဘွား အမြန်ဆုံးလာခေါ်ပါလို့ ပြောလျှင် ဘွား လက်ခံပါမည်လား။

“မေ့”

“ဂျော့က်”

မေ့အခန်းတံခါးလေး ဖွင့်လာပြီး လှုပ်သောမျက်နှာလေး
ပေါ်လာသည်။

“ဘယ်မှာလဲ ဖုန်း”

“ဒီမှာ”

“ရှင်ပဲ ဘွားကို ပြောလိုက်တာမဟုတ်လား”

“ဘွား စိတ်ပူနေမှာစိုးလို့ပါ မေ့ရယ်”

“ရှင်ကိုဖုန်းတယ် သိလား”

နေညိုလက်ထဲက ဖုန်းကို ဆတ်ခဲ ဆွဲယူပြီး နေရာက
လှည့်ထွက်ခဲ့သော မေ့သခင်နောက်မှာ နေညိုက အတူလိုက်လာ
သည်။

“မေ့နားကို မလာပါနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဖုန်းလိုရှင်...ဖုန်းလို့”

“မောင်ကမှ မေ့ကို သိပ်ချစ်နေတာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သေလိုက်”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

မြတ်နိုးစွာ ရယ်လိုက်သည်။

ချစ်သောသူနဲ့အတူ နေရတဲ့ဘဝဟာ သူ့အတွက် အရာရာ
ပြီးပြည့်စုံလျက် ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံး အသာယာအလှပဆုံး
ဖြစ်နေပါလား။

“ဟဲလို”

“ဟဲလို”

“ဟင်”

ဖုန်းကျသွားပြီ။ မေ့လက်ထဲက ဖုန်းလေးကို ပြန်အဝိတ်
လိုက်မှာ ဖုန်းသံထပ်မြည်လာသည်။

“ဟဲလို”

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ မြေးရယ်၊ အရင်ဘုန်းကတော့

မချစ်ဘူးဆို”

“အခုလည်း မချစ်ဘူး ဘွား၊ ပိုပြီးတော့တောင် မုန်းသေးတယ်၊ မေ့ကို ဘွား လာခေါ်ပါ၊ ဒီလူ မေ့ကို တစ်ဖက်သတ်အနိုင်ကျင့်ပြီး ဒီကိုခေါ်လာတာ ဘွားမှမသိဘဲ”

“ဟာ...လုံးဝမဟုတ်ဘူး ဘွား၊ သူပြောတာ မယုံပါနဲ့”

“ရှင်...ဘာကိစ္စ ကျွန်မဖုန်းကို လှရတာလည်း ပေး”

“ပြန်ပေးဆို”

မေ့လက်ထဲက ဖုန်းကို နေညှိက ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး ဝင်ပြောလိုက်ရာ မေ့မှာ သူမပြောချင်တာကို ပြောခွင့်မရသဖြင့် စိတ်ဆိုးခေါသဖြစ်စွာ နေညှိလက်ထဲက ဖုန်းကို ဆွဲယူကြိုးစားသော်လည်း မရချေ။

“တကယ်ပါဘွားရဲ့၊ ကျွန်တော်က ဘာလို့ညာရမှာလဲ မေ့ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ မေ့လည်းသိသားနဲ့ဗျာ”

“ရှင် မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့နော်၊ ဘွား သူပြောတာတွေ တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး၊ မေ့ဖုန်းကို မေ့ကိုပြန်ပေးလို့ ပြောနေတယ်”

“ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့”

“ဘွားက ဖုန်းချသွားပြီ၊ မြန်မြန်ပြန်လာကြတဲ့၊ ဒီနေ့ပဲ မေမေရောက်မယ်၊ မင်္ဂလာကိစ္စကို အမြန်ဆုံးစီစဉ်မယ်တဲ့”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ ရှင်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း မင်္ဂလာဆောင်နေ၊ မေ့ကတော့ ရှင်ကို လုံးဝလက်မထပ်ဘူး”

“မရဘူး...မေ့က မောင်ဇနီး မောင်မိန်းမ”

“ရှင်...ရှင် အလကားလူ”

“သွား...သွား”

“ရှင်ကို မေ့မုန်းတယ်သိလား”

“မောင်ကတော့ မေ့ကိုချစ်တယ်”

ဆန်ကွင်းဘက်စကားတွေ အပြိုင်ဆိုနေသော သူ၏မျက်နှာကို မေ့ ရူးစိုက်ကြည့်ပြီး နေရာမှ ချာခနဲလှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

“ဒါက ဘယ်လဲ၊ ဟိုမှာ မနက်စာကော်ဖီနဲ့ မုန့်ဟင်းခါး ဝယ်ထားတယ်လေ”

“ရှင်ဘာသာစား မေ့မစားဘူး”

“ဒါဖြင့် မောင်လည်းမစားဘူး”

မေ့ထိုင်သလို လိုက်ထိုင်ပြီး မေ့မျက်နှာလှလှလေးကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသလို မျက်တောင်မခတ်စတမ်း လာကြည့်နေသူကြောင့် မေ့ အနေရခက်လာသည်။

ဘယ်ကို ထွက်ပြေးရမှန်းမသိ။

မေ့ ဘယ်သွားသွား သူ့က မေ့နောက်က လိုက်လာဦးမှာမို့ မေ့ စိတ်ညစ်သည်။ သူ့ရှေ့က ပြေးမရသည်အတူ သူကြည့်ချင်နေသော မေ့မျက်နှာလေးကို သူမမြင်နိုင်အောင် ဆံပင်ရှည်တွေ ကြားမှာ တမင်ကွယ်ဝှက်ပြစ်လိုက်သည်။

ကြည့်စမ်း...မေ့လေး သိပ်ဆိုးပါလား။ နေညှိ သူမမျက်နှာလှလှလေးကို ကြည့်နေမှန်း သိရက်နှင့် လိပ်မလေးလို့

သူမဦးခေါင်းလေးကို ကွယ်ဝှက်ပြီး နေညှိ မမြင်မတွေ့နိုင်အောင် ပုန်းနေသည်။

“မေ့”

ချစ်သူ၏အမည်ကို နေညှိ တိုးတိုးလေးခေါ်ကြည့်သည်။ မေ့က မထူး။ မေ့လုပ်နေပုံလေးကို သူ့ရင်ထဲ မြတ်နိုးစိတ်ဖြင့် အသည်းယားလျက်ရှိရာ နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမှ နေလို့မရဘဲ မေ့နားကို လွှားခနဲရောက်သွားရပါပြီ။

“မေ့”

“အို...ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

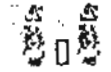
“ဖယ်”

“ဟင့်အင်း...မေ့ကို မောင်ချစ်တယ်”

“ရှင်နော်”

“အို”

နောက်ဆုံးတော့ ချစ်ခြင်းဖြင့် ထုံမွန်းဖွဲ့သိထားသည့် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ မေ့သခင်တစ်ကိုယ်လုံး နွေးထွေးသွားခဲ့ရပါသည်။ တေးဆိုနေသော ငှက်ကလေး ရှက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးသွားလျှင် လေပြည်ညှင်းက ချစ်သူနှစ်ဦး၏ အဖြစ်ကို တီးတိုးရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။

အခန်း (၁၇)

“သူတို့နှစ်ယောက် မတည့်ဘူး တင်တင်ရဲ့၊ ဖုန်းထဲမှာလည်း ရန်ဖြစ်နေကြတယ်”

“အမယ်လေး ဘွားရယ်၊ ဒါမျိုးတွေပဲ ရန်ဖြစ်ပြီးရင် ပြန်ချစ်ရင် အသည်းအသန်ဆိုတာ၊ ဘာမှစိုးရိမ်မနေနဲ့ အဲဒါ အချစ်စမ်းနေကြတာလေ”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“အင်း...အင်း ဟုတ်မယ်၊ ဟုတ်မယ်၊ ဘွားကတော့ မြန်မြန်ပြန်လာကြလို့ ပြောလိုက်တယ်”

“မလာလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး ဘွားရယ်၊ မင်္ဂလာကိစ္စက သူတို့စီစဉ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တင်တင်နဲ့ ဘွားပဲ လုပ်ရမှာ၊ ဒါဟာဒီမှာ တင်တင် စိတ်ကူးရှိသလောက် ရေးယူလာတဲ့ စာရင်း

လေးတွေ”

ဘွားနှင့်နေညီမိခင် ဒေါ်တင်တင်တို့ ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး တီးတိုးတိုင်ပင် ဆွေးနွေးနေကြချိန်မှာ မိသေးနှင့် စံသိန်းတို့မှာ လည်း သူတို့ဆရာနှင့် မမလေးအဖြစ်ကို အားကျမဆုံးချေ။

“ကြည့်စမ်းပါဦး မိသေးရယ်၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးကြတော့ ဆရာတို့က ခြေသွက်လက်သွက် အားလုံးသွက်ပဲ၊ အားကျလိုက်တာဗျာ”

“ဒီလောက်အားကျနေရင် ကိုစံလည်း မိသေးကို ခိုးပြေးပါလားလို့”

“ခိုးပြေးမယ်၊ ခိုးပြေးမယ်”

“ဘာခိုးပြေးမယ်လည်း”

“ဗျာ”

“ဟင်”

“ဒေါ်ငြိမ်း”

သူတို့နောက်နားတွင် မားမားကြီးရပ်နေသော ဒေါ်ငြိမ်းကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဆရာသမား၏ အချစ်ကို အားကျနေသော ဒရိုင်ဘာ စံသိန်းနှင့် မိသေးတို့နှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာငယ်လေးတွေနှင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

“အေး...ငါ့ပဲ၊ နှစ်ယောက်စလုံး ရုတ်ရုတ်သည်းသည်း လုပ်မယ်မကြန့်နော်၊ အိမ်မှာ လူကြီးတွေ ဒီလောက်အလုပ်ရှုပ်နေတာ

နည်းနည်းမှ အလိုက်မသိကြဘူးလားဟင်”

“မေ့လေးတို့ကိစ္စ မပြီးမချင်း နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ဘာပြဿနာမှ မရှာကြနဲ့၊ နားလည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်ငြိမ်း”

“မိသေးနော်၊ ညည်းက မိန့်ကလေး၊ ကျပ်ကျပ်သတိထား သိလား”

“ဟုတ်”

“ဘာဟုတ်လည်း...ပြောလိုက်ရင် မခတ်ဘတ်တဲ့ကြောင်ပုံစံနဲ့ ပြီးမှ ...ဟွန်း...ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ ညည်းနက်သန်းခေါင်အမှောင်ထဲမှာ”

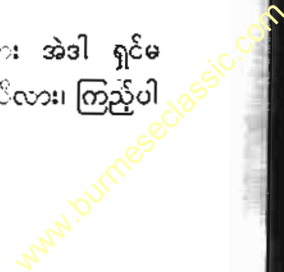
“မငြိမ်းရေ”

“ရှင်...လာပါပြီ မမ”

ဒေါ်ငြိမ်းက မျက်စောင်းထိုးပြီး မိသေးတို့နားက ထွက်သွားရာ ခပ်ကုတ်ကုတ်လေး ငြိမ်နေသော မိသေးမှ ဖျတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်လာကာ အနားက စံသိန်းရင်ဘတ်ကြီးကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် အုန်းခနဲ ထုနှက်လိုက်ရာ စံသိန်းမှာ အမလေးဗျာဟု တစ်ခွန်းထဲအော်လိုက်နိုင်ပါသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ မိသေးရယ်၊ နာလိုက်တာဟာ”

“နာအောင် တမင်ထုတာပဲ၊ မှတ်ထား၊ အဲဒါ ရှင်မကောင်းလို့ ဒေါ်ငြိမ်းက မိသေးကိုဆူသွားတာ သိလား၊ ကြည့်ပါ

ဒီး မိသေးတို့ကိစ္စကို ဒေါ်ငြိမ်းကြီး သိသွားတာ ဘယ်လောက်ရှက်
နိုးကောင်းလဲ”

“ချစ်တာပဲဟာ...ဘာရှက်ရမှာလဲ၊ ဒါ သဘာဝပဲဥစ္စာ”

“ဘာသဘာဝလည်း...တော်ပြီ၊ တော်ပြီ၊ ဒီညကစပြီး
ရှင်နဲ့ လုံးဝမတွေ့တော့ဘူး၊ မိသေးသွားတော့မယ်”

“ဟာ”

“မိသေး အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့ဟ၊ နင်ပဲ ငါ့ကိုချစ်တယ်ဆို”

မိသေးထံမှ ဘာသံမှ မကြားရသလို လှည့်လည်းမကြည့်
တော့ဘဲ အိမ်ထဲဝင်သွားပြီဖြစ်ရာ စံသိန်းတစ်ယောက်ထဲ ကံဆိုး
ဥာ နေရာမှာရပ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“မောင်စံသိန်းရေ”

“ဗျာ...အန်တီ”

ချစ်သူလေး ရက်စက်သွားပုံကို ကြာကြာဆွေးနေချိန်မရ။
နေညိုမိခင် ဒေါ်တင်တင်ရှေ့သို့ အပြေးရောက်သွားသည်။

“မင်းအစ်ကိုလေးဆီ လိုက်သွားစမ်းပါဦး၊ ရော...ဒီမှာ
ဆွယူသွေး လိုအပ်တာတွေလုပ်ပေးလိုက်၊ ပြီးရင် ဘယ်နေပြန်လာ
မှာလည်း မေးခဲ့၊ ကြာနေလို့မကောင်းဘူး၊ ဘွားက စိတ်ပူနေပြီ
မှန်ပြန်ပြန်လာဖို့ အန်တီကမှာတယ်လို့ ပြောလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ၊ အစ်ကိုလေးကိုရော မမမေ့ကိုရော
ကျွန်တော် သေချာပြောလိုက်ပါ့မယ်”

“ကဲ...ကဲ ဒါပဲသွားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘွားရှေ့မှာ စိတ်မပူအောင် ပြောနေရပေမယ့် ဒေါ်တင်တင်
စိတ်ထဲမှာ သားလုပ်ပုံ နည်းနည်းတော့လွန်သဉ္ဇ ဟု ထင်မိသည်။
ဘယ်နယ် လူကြီးချင်းသဘောတူထားပြီးသား ကိစ္စကို ဘာတွေ
လျှောက်လုပ်နေသည်မသိ။

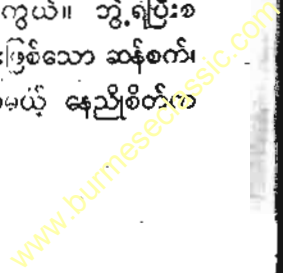
လူကြီးတွေစိတ်ပူအောင် သူတို့ပဲ လုပ်နိုင်လွန်းသည်။
ဘွားရှေ့မှာမို့ မပြောချင်။ မေ့သခင်နှင့် နေညိုအခြေအနေကို စံသိန်း
ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် မေးကြည့်တော့မှ နေညိုရှုပ်ထား သည့်
အရုပ်ထုပ်ကို သိရသည်။

တိကျသေချာသည့် သတင်းပေးကားအရဆိုလျှင် မေ့သခင်
က သားဖြစ်သူကို မကြည်။ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ပြီး မခေါ်မပြော
လုပ်နေသည့်ကြားက သားဖြစ်သူက သူ့သဘောနှင့်သူ မေ့သခင်ကို
ခိုးပြေးဟန်တူသည်။

မိခင်ဆိုတော့ စိတ်ပူသည်။ စိုးရိမ်သည်။ သူတို့ချင်း
အဆင်ပြေလိုက် အရေးမကြီး။ နေညို ဇွတ်တရွက် လုပ်ချင်ရာလုပ်
တတ်သည့် ညှဉ်ဆိုးလေးကြောင့် မေ့လေး စိတ်ဆိုးပြီး ပြဿနာရှာ
မှ ခက်မည်။

ဪ...သား...သား။

ဘာတစ်ခုမှ စိတ်မအေးရပါလားကွယ်။ ဘွဲ့ ရပြီးစ
ဘာတစ်ခုမှ စိတ်ပူစရာမရှိ။ အိမ်ကစီးပွားရေးဖြစ်သော ဆန်စက်၊
ဆီစက်တွေကို ဦးစီးလုပ်ကိုင် ခိုင်းထားရပေမယ့် နေညိုစိတ်က

အခုချိန်ထိ ကျောင်းသားစိတ် မပျောက်သေးပါ။

တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော အိမ်ထောင်သည်ဘဝဖြင့် များပြားလှသော အမွေများကို ဆက်ခံလှုံ့ပြောင်းယူနိုင်ရန် နေညီအတွက် စိတ်ကြိုက်သတို့သမီးလောင်း ရှာဖွေရာ မေ့သခင်လေးကို ဒေါ်တင်တင်ကိုယ်တိုင် လိုလားနှစ်သက်စွာ သားဖြစ်သူအတွက် ချွေးမလောင်းအဖြစ် ကောတင် ရွေးခဲ့သည်။

ဒါကိုယ် ရွှေမင်းသားက မယူနိုင်ပါဘူး၊ လက်မထပ်နိုင်ပါဘူးနှင့် ငြင်းခဲ့သူ။ ဒါက မေ့သခင်ကိုမှမဟုတ် ဒေါ်တင်တင် ရှာဖွေပေးသူတိုင်းကို အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ငြင်းတတ်သူက အခုတော့ သူ့အပြစ်နှင့်သူ မချစ်နိုင်ဆိုသူကိုမှ ရွေးပြီး ခိုးသွားသည်။

စံသိန်းကား ထွက်သွားမှ သက်ပြင်းရှိက်ပြီး အိမ်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်တော့ ဖုန်းတစ်လုံးဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော ဘွားကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တခြားကိစ္စမဟုတ်။ နေညီနှင့် မြေးဖြစ်သူ မေ့သခင်တို့၏ မင်္ဂလာကိစ္စဖြစ်သည်။

အသက်ကြီးပြီဆိုပေမယ့် ဘွားက ကျန်းမာဆဲ၊ သွက်လက်ဖျတ်လတ်စွာ ဦးစီးဆောင်ရွက်နိုင်မြဲဖြစ်ရာ ဒေါ်တင်တင်မျက်ဝန်းထဲမှာ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို ပြေးမြင်သတိရလိုက်မိသည်။

လူလောကကြီးထဲက စောစီးစွာ ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသော သူငယ်ချင်းက တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးကို ဘွားလက်ထဲမှာ စိတ်ချစွာ ထားရစ်ခဲ့သည်။

“လာ...ထိုင်လေ တင်တင်၊ ဒီနေ့ သွားရမယ့်နေရာတွေ

ကို ဖုန်းဆက်ပြီးပြီလား”

“ဆက်ပြီးပါပြီ ဘွား”

“တူ...တူ...တူ”

“ဟဲ့လို”

“မြေးလေးလား၊ ပြောပါဦး၊ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာတုန်း”

“အီး...အဟင့်...ဟင့်”

ပြုံးနေသော ဘွားမျက်နှာကြီးမှာ အီးခနဲငိုချလိုက်သော မြေးဖြစ်သူငိုသံကြောင့် အပြုံးများ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

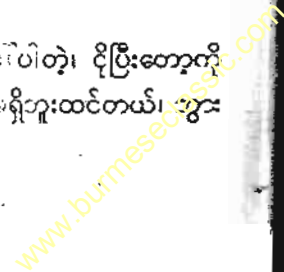
“ဘာဖြစ်တာတုန်း...အကျိုးအကြောင်း ပြောဦးမှပေါ့၊ မောင်နေညီက မြေးစိတ်ဆင်းရဲအောင် နှိပ်စက်သလား”

ဘွား၏အမေးကြောင့် မျက်လုံးပြူးရှာသူက ဒေါ်တင်တင်။ ဘွားက သူ့မြေးလေးကို ထားစရာမရှိအောင် ချစ်တာ သိပြီးသား နဲ့ မြေးဖြစ်သူ ငိုယိုသည့်အထိ ဖြစ်အောင်လုပ် ဟာသူ့ဆိုလျှင် ဘယ်လိုသူမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ဘွားက ခွင့်လွှတ်နိုင်မည်ထင်။

“မေ့ကို အခုပဲ ဘွားကိုယ်တိုင် ငါ့ကခေါ်ပါ ဟုတ်လား၊ ကောင်းပြီ...ကောင်းပြီ၊ မြေး ဘာမှစိတ်မယူနဲ့ တင်တင်နဲ့ အခုပဲလာမယ်၊ တိတ်...တိတ် မငိုနဲ့၊ ဘွား ဖုန်းချလိုက်ပြီ၊ ဟုတ်လား”

“ဘာကဲ့လည်း ဘွားရယ်၊ မေ့လေး ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘင်တင်ဖြင့် ရင်ထိတ်လိုက်တာ”

“အခုပဲ ဘွားကိုယ်တိုင် လာခေါ်ပါတဲ့၊ ငိုပြီးတော့ကို ပြောနေတာ အနားမှာ မောင်နေညီလည်း မရှိဘူးထင်တယ်၊ ဘွား

တို့ အခုပဲသွားကြမယ် တင်တင်၊ ဘွားမြေ စိတ်ဆင်းရဲတာမျိုး
ဘွား နည်းနည်းမှ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွား”

“မငြိမ်း”

“လာပါပြီ မမ”

“အိမ်ကိုလာသမျှ ဖုန်းတွေ သေချာနားထောင်ထားလိုက်၊

ငါတို့ အခုပဲ မေ့ကိုသွားခေါ်လာခဲ့မယ်”

“မောင်စိန်”

“အသင့်ပါ မမ”

ဘွားမျက်နှာ တင်းနေတော့ ဘယ်သူမှမလှုပ်ရဲ။ မေ့ရဲ့
ငိုရှိုက်သံတစ်ချက်ဟာ ဘွားရင်ကို ဘယ်လောက် ထိခိုက်နာကျင်
စေသည်ဆိုတာ ဒေါ်ငြိမ်းအသိဆုံးမို့ ကားဖြင့် မေ့ရှိရာကို ချက်ချင်း
ထွက်သွားသည့် ဘွားရင်ထဲက ခံစားချက်ကို စာနာနားလည်စွာ
သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ချိန်မှာ နေညိုလည်း မေ့နည်းတူ အော်ဟစ်ငိုယို
ချင်နေပါသည်။

“ဘာလို့ ဘွားကို လှမ်းခေါ်လိုက်ရတာလည်း မေ့ရယ်၊
ပြီးတော့ မေ့က ငိုနေတော့ ဘွားခမျာ ဘယ်လောက်စိတ်ပူရှာမလဲ
ဆိုတာ မေ့ မတွေးမိဘူးလားဗျာ”

အဲဒီလောက်အထိတော့ မေ့ မတွေးလိုက်ပါ။ ဘွားစိတ်ပူ
မှာကို စိုးရိမ်မိပေမယ့် ဘွားအသံကြားတော့ ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်မှန်းမသိ
ဘဲ မေ့ငိုချင်တာပဲ သိသည်။

နေညို ရေချိုးနေတုန်း မေ့ဖုန်းလေး ပြန်ရလိုက်တာမို့
ဘွားကို အခုချက်ချင်း လာခေါ်ပါဟု ပြောပြီမှ နေညိုက ဖုန်းကို
သတိရပြီး ထွက်လာတာဆိုတော့ မေ့ကို တားမြစ်ဖို့ရာ အချိန်မမီ
တော့။ ဘွားနဲ့ မေမေ အခု ဒီကိုလိုက်လာမေ့ပြီ၊ နေညို ဘာလုပ်
ရမှန်းမသိ။ လှပသော ချစ်သူနုနုထွေးထွေး(ဒီသာ ချစ်မြတ်နိုးစွာ
ငေးငေးကြီး ကြည့်နေမိသည်။

“မေ့ တကယ်ပဲ မောင့်ကိုမချစ်ဘူးလားဟင်”

မေ့သခင် မဖြေပါ။

နေညို သူမနား ရောက်သွားပြီး မေ့မျက်နှာလေးကို ဆွဲယူ
ပင့်မော့ပြီး မေ့မျက်လုံးတွေထဲကို သူလိုချင်သည့်အဖြေအား စူးစိုက်
ရှာဖွေကြည့်မိသည်။

မေ့က သူနှင့် မျက်လုံးချင်းအဆုံမခဲ။

‘သူ့လက်များကို ဖယ်ရှားပြီး တစ်ခါထဲ မျက်လွှာချ
အကြည့်လွှဲပြစ်လိုက်ပုံကြောင့် နေညို ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲဖြစ်သွား၏။

မေ့သခင်ရဲ့ အပြုအမူလေးတွေက နေညိုအပေါ်မှာ
လက်ကယ်ပဲ ရက်စက်စိမ်းကားလှချည်လား။

“မေ့”

“မောင်နဲ့နေရတာ မေ့ တကယ်ပဲ စိတ်ဆင်းရဲရတယ်၊
အကြည်းမှန်းတီးရတယ်ဆိုရင် မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ”

“မောင်ကို မေ့ သိပ်မှန်းနေလား”

“မေ့ အိမ်ပြန်မယ်”

ပြီးဝ

“မောင် မေးတာကိုပဲဖြေပါ။ မေ့ မောင်တို့ကိစ္စ အိမ်ပြန်ရုံနဲ့ ပြီးသွားမှာလား။ မောင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အနာဂါတ်ကို မောင်တို့ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ရမယ်ဆိုတာ မေ့ မတွေးမိဘူးလားဟင်”

“မေ့ကို မောင်ချစ်တယ်”

“ကျွန်း”

“ဟော...ဘွားတို့လာပြီ”

နေညို ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြောချိန်မရလိုက်မှီမှာပင် မေ့သခင်က သူမဘွားရိုရာကို အပြေးရောက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

“ဘွား”

“မြေးလေး”

ရင်ဖွင့်ကြိုဆိုသူနှင့် ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်သူတို့ အပြန်အလှန် ပွေ့ဖက်နေချိန်မှာ နေညိုနှင့် မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်တင်တင်တို့မှာ မျက်လုံးချင်း အမေးအဖြေ ပြုနေကြပါသည်။

“တိတ်...တိတ် အခုမှငိုမနေနဲ့ ကိုယ်က ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး။ အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်နေပြီ။ ဘာဖြစ်ကြတာလည်း ဘွား ပိုပြော”

“ဒီလိုပါဘွား...သူက ကျွန်တော့်ကို...”

“မေ့ အိမ်ပြန်မယ် ဘွား”

“ဘွားကို...မောင်ပြောဦးမယ်လေ မေ့လေးရယ်”

“အို...ရှင်ဘာမှပြောစရာမလိုပါဘူး။ မေ့ သူ့ကိုမုန်းတယှိ

ဘွား၊ ဒါကြောင့် အိမ်ပြန်မှာ”

“မေ့ သွားချင်တိုင်း သွားလို့မရဘူး မေ့ကို မောင်ပိုင်တယ်။ ပြီးတော့ မေ့ဟာ မောင်ဇနီး”

“အို”

အားလုံးရှေ့မှာ မေ့မျက်နှာလေး ရဲခနဲ နီသွားသည်။ ရှက်လိုက်သည်မှာလည်း ပြောစရာမရှိ။ သူ့ကိုယ် သိပ်ပြီး မေ့ကို ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း ကြွားချင်နေသည်။

“ရှင်ကို အဲဒါတွေကြောင့် မေ့မုန်း...”

“မောင်ကတော့ မေ့ကိုချစ်တယ်”

“ဘွား”

“ကဲ...တော်ကြတော့ အခုချိန်ရောက်မှ ဘာမှပြောမနေကြနဲ့။ မေ့ အိမ်ပြန်ချင်ရင် ပြန်ရုံပဲ ကားပေါ်တက်ကြ”

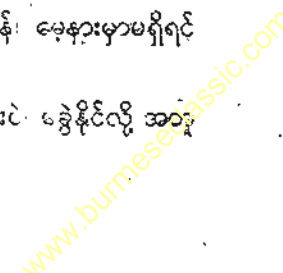
ဘွား၏အမိန့်ရသည်နှင့် မေ့က သူမကားပေါ် တက်လိုက်ရာ နေညိုကလည်း မေ့ဘေးနားကို တိုးဝှေ့ရေ ကံလာတာမို့ မေ့ကိုယ်ကြီးကို တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ဒါဘာလုပ်တာလဲ။ မေ့ကားပေါ်က အခုဆင်းပါ။ ဆင်းလေ”

“မေ့နော်...မောင်ကို ဘာလို့ ရွတ်တွန်း...ငါ့ဘာနေရတာလဲ။ မေ့ အိမ်ပြန်မှတော့ မောင်လည်း အိမ်ပြန်ရမှာ ပါ”

“အို...ရှင်ဘာသာ ကြိုက်တာနဲ့ပြန်။ မေ့နားမှာမရှိရင် ပြီးတာပဲ”

“ဖြစ်မလား...မေ့ဆိုတာ မောင်ဇနီးပဲ...ရွဲနိုင်လို့ အာသွ

တူနေချင်လို့ ဇွတ်ခိုးပြေးလာတာ၊ ရိုက်ချင်လည်းရိုက်၊ ထုချင်လည်း ထု၊ မေ့နားက မသွားနိုင်ဘူး”

“ရှင်...ရှင် နည်းနည်းမှ အရှက်မရှိဘူးလားဟင်၊ ဟိုမှာ ဘွားတို့လူကြီးတွေ ရှိနေတာသိရက်နဲ့”

“မေ့က မောင့်ကို ဇွတ်အတင်းနှင့်ထုတ်နေမှတော့ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ကုန်ရတာပေါ့ဗျာ၊ ဘွား...ကျွန်တော် မေ့နဲ့အတူ ဒီကားနဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့မယ်နော်”

“ဘွား...မေ့ သူနဲ့အတူ မစီးချင်ဘူး၊ မေ့နားတိုမလာဖို့ ပြောပေးပါ”

“ကားထဲမှာ သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် အရေးဆိုနေရာ လူနေသူနှစ်ဦးကို ကြည့်ပြီး ဘွားမှာ မျက်စိရောနှာ့ရော ရှုပ်လာပါ သည်။ ဒေါ်တင်တင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သားနှင့်ချွေးမလေးကြား ဘယ်ဘက်က ဝင်ပါရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။”

“ကဲ...တင်တင် သင်းတို့နှစ်ယောက် နှိပ်စက်လို့ ဒီနေ ရာက မရူးခင် မြန်မြန်သွားမှဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“သွားတော့ မောင်စိန်ရေ၊ ဘွားတို့ တင်တင်ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွား”

“ရူး”

“ဘွား...ဘွား”

“ဦးစိန်...ရပ်...ရပ်”

“မရပ်နဲ့ ဦးစိန်၊ မောင်း...မောင်း”

နေရာမှ ဝါခနဲ ပြေးထွက်သွားသော ကားပေါ်မှာ မတည့် အတူနေသူနှစ်ယောက် ပါသွားပုံကိုကြည့်ပြီး လူကြီးနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်လိက်မိကြသည်။

မေ့ကတော့ လူကြီးတွေရှေ့မှာပင် အရှက်မရှိသည့် မျက်နှာဖြင့် ဇွတ်အတင်း မေ့နှင့်လိုက်ပါလာသူ၏ မျက်နှာကို ရှက်ဒေါသလေးများဖြင့် မကျေမနပ် မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်ကိုမှန်းတယ်”

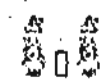
“မေ့ကိုချစ်တယ်”

“အို”

“ရှင်...ရှင်”

ပါးစပ်က ရိုးရိုးပြောတာ မဟုတ်။

ဒေါသဖြင့် နီမြန်းနေသော မေ့သခင်၏ ပါးမို့မို့တစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲ ခိုးနမ်းခံလိုက်ရတာမို့ ဦးစိန်ရှိရာသို့ ရုတ်လန်တကြား ကြည့်ရင်း စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်စွာ နေညှိ ဗိုက်ခေါက်ကို ခပ်နာနာ ဆွဲလိပ်မိပစ်လိုက်ရာ အားခနဲအော်သံမှာ ဝီတိတ်ဆိတ်နေသော ကားထဲမှာ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာရပါတော့သတည်း။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၈)

“မေ့...သူ့ကို လက်ထပ်ချင်ဘူး ဘွား”

“အိုကွယ်...မဟုတ်တာ မြေးလေးရယ်၊ လူသိနတ်ကြား အားလုံး သိပြီးမှ ဖြစ်မလားကွဲ့၊ မြေးက မိန်းကလေး၊ ဘယ်သူနစ် နာမလည်း သေချာများ စဉ်းစားစမ်းပါဦး”

“မေ့ကို သူက ခုတ်အနိုင်ကျင့် ခြိလ်ကျတာတော့ ဘွားက မပြောဘူး”

ပြောရင်းက မေ့ ဝမ်းနည်းလာကာ ငိုလည်းငိုချင်နေမိ သည်။

“အဲဒါပြောတာပေါ့ကွဲ့၊ နစ်နာစရာရှိ ကိုယ်ပဲနစ်နာရမှာ၊ အခု မေ့က မောင်နေညိုကို မုန်းလို့ လက်ထပ်ချင်ဘူးပဲထားဦး မေ့က အရင်လို အပျိုစင်လေး ပြန်ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဘွားစကားကြောင့် မေ့သခင် ပါးလေးတွေ ရဲခနဲဖြစ်သွား သည်။ ဘွားပြောတာ မုန်နေသည်ဆိုတော့ ဘာတင် ခု ပြန်မပြောရဲ။ ခေါင်းငုံ့ပြီး မျက်ရည်ပေါက်ပေါက် ကျနေမိသွား။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်နေညိုက မေ့ကို တကယ်မေတ္တာစစ် နဲ့ ချစ်တာကွဲ့၊ သိတယ်၊ တခြားဘာမှ လျှောက်လွှေးမနေနဲ့၊ ဘွား စကားကို မြေးလေး နားထောင် ဟုတ်လား”

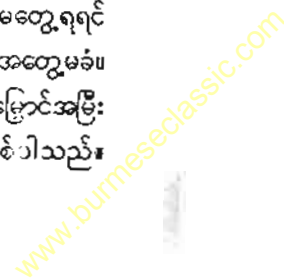
“စိတ်ချပါကွယ်၊ ဘွားမြေးလေး ကံကောင်းမှာပါ”

“ကဲ...ကဲ ဘွားသွားမယ်၊ စိတ်ကို အေးအေးထား ဟုတ် ပြီလား”

ဘွားက မေ့သခင်ကို ချော့မော့နှစ်သိမ့်ပြီး ထွက်သွား သည်နှင့် ခေါင်းဦးလေးမှာ မျက်နှာအပ်ဖို့ မေ့သခင် ငိုချလိုက် သည်။ နောက်ဆုံးတော့ မေ့ မုန်းသည့်လူနှင့် လက်ထပ်ရမည်။ ဘွားနှင့် မေ့ယောက္ခမကြီးမှာ သားဖြစ်သူနှင့် မြေးအတွက် မို့ ပြောနေကြသည်။ အားလုံး အတောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေ ကြသည်။

သတို့သမီးဝတ်စုံ၊ ဧည့်ခံပွဲဝတ်စုံ မင်္ဂလာအခမ်းအနား အပြင်အဆင်၊ မိတ်ကပ် တိုင်ပင်စီစဉ်၍မဆုံးနိုင်သလောက် မေ့ တစ်ယောက် သူမအခန်းထဲက မထွက်ပါ။ တစ်ရက်မတွေ့ရရင် မနေနိုင်ပါ။ တစ်နာရီလေးမှ ခွဲမနေနိုင်ပါဆိုသူကို လုံးဝအတွေ့မခံ။

လူရိပ်ပင် မမြင်အောင် နေပစ်လိုက်ရာ အိမ်ခြောင်အမြီး ပြတ်သလို နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်နေရသူက နေညိုဖြစ်ပါသည်။

မမြင်ရလေ တွေ့ချင်လေ။ အသံလေးပင်မကြားရ သူမြင်ချင်တွေ့
ချင်မှန်းသိရက်နှင့် မေ့က တမင်ပုန်းကွယ်နေသည်။

အခန်းထဲက အပြင်ကိုမထွက်။ ထမင်းစားတာပင် သူမ
အခန်းထဲမှာ။ လူအလစ်ကို ချောင်းပြီး မေ့နှင့်နှစ်ယောက်ထဲ တွေ့
နိုင်အောင် ကြိုးစားနေပေမယ့် လူကြီးတွေရှေ့မှာတော့ ဘာမှမဖြစ်
သလို ခပ်တည့်တည့်နေနေပါသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ မေ့ကိုချစ်သည့်စိတ်၊ လွမ်းဆွတ်တမ်းတရ
သည့်စိတ်တွေကို မနည်းမျိုးသိပ်ချုပ်တည်းနေရသည်။

မင်္ဂလာပွဲက ရက်ပိုင်းပဲ လိုတော့သည်။ မေ့က သူ့ကို
ရှောင်ပုန်းနေပေမယ့် တစ်သက်လုံး အတူနေကြရမည့်သူတွေဆိုတာ
ပြန်တွေးမိတိုင်း နေညိုရင်မှာ သိမ့်ခနဲ နွေးထွေးဖိုလိုက်သွားသည်။

မေ့သခင်ရဲ့ အမုန်းစကားတွေကို သူမနာကျင်နိုင်။ နေညို
ကိုယ်တိုင် မေ့ ခွင့်မလွှတ်ချင်အောင် အမှားတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု
လုပ်နေမှတော့ မေ့ခမျာလည်း စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ပေလိမ့်မည်။
မေ့သခင်ဆိုတဲ့ မောင်ရဲ့ ချစ်ရသူရယ်။ မင်းလေးကို မောင်သိပ်ချစ်
ရတယ်ဆိုတာ ယုံကြည်စိတ်ချစမ်းပါဗျာ။ မေ့ကို တစ်သက်လုံး
ပျော်ရွှင်အောင်ထားမှာပါ။

“သားရေ”
“ဗျာ”

“လက်ထပ်ပြီးရင် ဘယ်ကို ဟန်းနီးမွန်းထွက်ကြမယ်
စိတ်ကူးလဲ၊ မေ့နဲ့ ဆွေးနွေးပြီးပြီလား”

“မေ့က ကျွန်တော့်ကို အတွေ့မခံဘူး မေမေ”
“အင်း...ဖြစ်ရမယ်၊ ဒီပုံအတိုင်းဆို မေမေကိုယ်တိုင်
သားကို မေ့သခင်အခန်းထဲ ပို့ပေးရမလို့ဖြစ်နေပြီ”

“ဟေး”
“ရှု...ဘာလို့အော်ရတာလဲ၊ တော်ကြာ ဘွား ကြား
သွားဦးမယ်”

“ပျော်လို့ပါမေရာ...မေ့ကို သိပ်လွမ်းနေတာဗျ”
“ပိုလိုက်တာ နေညိုရယ်၊ တစ်အိမ်တည်း အတူနေတာ
တောင် လွမ်းနေရသေးလား”

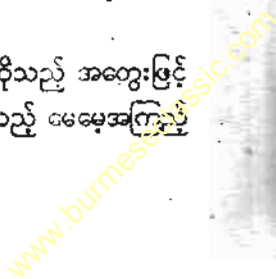
“မေမေ မသိပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်ချစ်သလောက် မေ့က
ကျွန်တော့်ကို ချစ်တာမဟုတ်ဘူး”

ရင်ထဲက ခံစားချက်တစ်ပိုင်းတစ်စကို မိခင်ဖြစ်သူကို
ရင်ဖွင့်မိသည်။ မေ့ရင်ထဲမှာ စစ်နဒီဆိုတဲ့လူ ရှိနေသည်ဟု တွေးမိ
တိုင်း နေညိုရင်ထဲမှာ နာနေသည်။

“အဲဒါကတော့ သားက ဆိုးတာကိုး”
“မဆိုးလို့မဖြစ်ဘူး မေမေရေ၊ ဒီလိုမှ ဇွတ်မကြံရင် အခု
လောက်ဆို အမေ့ချွေးမလည်း သူများနောက်ပါသွားလောက်ပြီ”

“ဘယ်လို...မေ့သခင်မှာ ချစ်သူရှိတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား
သား”

သူများချစ်သူကို လုယူလာသလားဆိုသည့် အတွေးဖြင့်
သားဖြစ်သူကို သဘောမကျသလို ကြည့်လာသည့် မေမေအကြည့်

များကို နေညို နားလည်ပါသည်။

မတရားမှုကို မေမေ မကြိုက်သလို နေညိုလည်း မကြိုက်ပါ။ သို့သော်လည်း အချစ်နဲ့စစ်မှာ ဒါတွေမရှိ။

“မေမှာ ချစ်သူမရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မေ့နောက်လိုက်နေတဲ့လူတွေတော့ ရှိတယ်။ အဲဒီထဲက စစ်နဒီဆိုတဲ့လူကို မေက အခွင့်အရေး သိပ်ပေးနေလို့ အဆုံးရုံးမခံချင်တာနဲ့ ဇွတ်ခိုးပြေးတာ။”

“အေး... အဲဒါကြောင့်လည်း မေ့က မင်းလိုလူဆိုးကို မုန်းတာ”

“ကျွန်တော်ချစ်တာကိုတော့ မေမေက မပြောဘူး”

မိခင်ဖြစ်သူက နွဲ့ဆိုးဆိုးသော သားဖြစ်သူကို အမေက ခွင့်လွှတ်အလိုလိုက်နိုင်ပေမယ့် မေ့သခင်က သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ချင်မှလည်း ခွင့်လွှတ်ပေလိမ့်မည်။ သို့ပါသော်လည်း မိန်းမသားသဘာဝ နှလုံးသားက နုနယ်ပျော့ပျောင်းကြသူတွေ ဖြစ်သည့်အတိုင်း နှုတ်ခမ်းဖျားက အမုန်းစကားနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် နှလုံးသား၏ တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှာတော့ သားဖြစ်သူကို ချစ်ကောင်းချစ်နေနိုင်ပါလိမ့်မည်။

မေ့သခင်ကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း ဤပုံစံအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။ အချစ်သည်းသော လူဆိုးလေးမို့ မေ့မရှာ စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် အပြစ်ဒဏ်ခတ်ထားဟန် တူပါသည်။

တကယ်တော့ နေညိုဆိုတာ တစ်ဇွတ်ထိုးလေးဆိုပေမယ့် သဘောမနောကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်ရုံမက မေ့သခင်ကို

သိပ်ချစ်သူဆိုတာတော့ မေ့သခင်အနေဖြင့် အသိအမှတ်မပြုဘဲ နေနိုင်မည်မဟုတ်ဟု ထင်ပါသည်။

“သားချစ်တာကို မေမေသိပါတယ် ဂွယ်၊ မေမေမှ မဟုတ်ပါဘူးလေ ဘွားရော၊ မေ့ရော အားလုံးသိကြပါတယ်”

“မေ့ရော သိတယ်ဟုတ်လား မေမေ”

“ဒါပေါ့ မေမေသိပါတယ်ကွယ်၊ သားကို စိတ်ဆိုးလို့ မေ့က အပြစ်ပေးတာပါ။ မေ့လေးက သားကို တကယ်မမုန်းပါဘူး”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုပဲ ယုံကြည်နေပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို မေ့အခန်းကို အခုပဲ လိုက်ပို့ပေးပါနော်၊ မေမေနော်”

ကလေးဆိုးကြီးလို သူဖြစ်ချင်တာကို ပြောနေသော သားဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်တင်တင် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဪ... သား... သား အခုတော့လည်း တကယ်ချစ်ဘတ်သွားခဲ့ပြီပဲ၊ ကဲ... လာ... လာ မေမေနဲ့လိုက်ခဲ့”

ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ ရင်ခုန်နေရသူက နေညိုဖြစ်ပါသည်။ ခမဲ့မေ့နောက်က အတူလိုက်လာရင်း မေ့သခင်အခန်းနား အရောက်မှာ သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် ခက်ထန်တင်းမာသွားမည့် မေ့ရုပ်သွင်လေးကို ကြိုတင်မြင်ယောက်လျက် ပြုံးရယ်လိုက်မိသည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

“မေ့ရေ... သမီးလေး အိပ်နေပြီလား ကွယ်”

“ဘယ်သူလဲ အန်တီလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အန်တီပါကွယ်၊ သမီးကို စကားလေး ပြောစရာရှိလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...လာပါပြီ အန်တီ”

စားပွဲပေါ်က နာရီလေးကို မှေ့ကမန်းကတန်း လှမ်းကြည့် လိုက်ပြီး သူမကိုယ်ပေါ်က ဂါဝန်ဖြူလေးကို သေသပ်အောင် ပြုပြင် ကာ အခန်းတံခါးရှိရာသို့ လျှောက်ခွဲလိုက်သည်။

ညကြီးမိုးချုပ် မေ့ကို ဘာတွေများ လာပြောဦးမလို့ပါလိမ့် ဟုလည်း တွေးလိုက်မိသည်။ နေညိုမိခင်ကြီးက မေ့သခင်ကို သိပ်ချစ်တာ မေ့သိပါသည်။ မှေ့ကလည်း ထိုအန်တီကြီးကို မမုန်း ပါ။

မာမိ၏ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဆို၍ ပိုလို့ပင် ခင်မင်မိပါ သေးသည်။ နေညိုတစ်ယောက်တည်းကိုသာ မုန်းခြင်းဖြစ်ရာ အန်တီ ဒေါ်တင်တင်နှင့် စကားပြောလျှင် မေ့သခင်မျက်နှာလေးမှာ ပြုံးနေ တတ်သည့်အတိုင်း အခန်းတံခါးလေးကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

“အထဲဝင်ထိုင်ဦးမလား အန်တီ”

“မဝင်တော့ပါဘူးကွယ်၊ ဟောဒီမှာ သားက သမီးနဲ့တွေ့ ပြီး စကားပြောချင်တာ သူတစ်ယောက်ထဲဆို သမီးလေးက စိတ်ဆိုး ပြီး တံခါးမဖွင့်ပေးမှာစိုးတာနဲ့ အန်တီကို ဇွတ်ပုံဆာလို့ အမေကိုယ် တိုင် လိုက်ပို့ရတာကွယ်”

“သားရေ...လာလေကွယ်”

“မေ့”

“ဟင်”

“ကဲ...ကဲ တိုင်ပင်စရာရှိတယ်ဆိုတာ လင်မယားနှစ် ယောက် တိုင်ပင်ကြ၊ အန်တီသွားတော့မယ်နော် သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်တင်တင်ရှေ့မှာ မကောင်းတတ်၍ ဘာတစ်ခုမှ မပြောဘဲ ငြိမ်နေသော မေ့သခင်မှာ ဒေါ်တင်တင် ပျောက်ကွယ် သွားသည်နှင့် တာစကားတစ်ခွန်းမှမဆိုဘဲ နေညိုမျက်နှာကို ခပ် တည်တည်လေး တစ်ချက်စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး သူမအိပ်ခန်းတံခါး ကို တအားဆွဲပိတ်ပစ်လိုက်သည်နှင့်...

“မေ့”

“အို...ရှင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ မေ့အခန်းထဲက အခုထွက် သွားပါ”

မေ့အကြံကို ကြိုသိထားသည့် နေညိုက အိပ်ခန်းတံခါး ကို သူ့အားကြီးနဲ့ ဆွဲထားရုံမက လူတစ်ကိုယ်လုံး မေ့အခန်းထဲ ရောက်လာရာ မေ့သခင်မှာ မိခင်ဖြစ်သူပင် မနေရအောင် ကြိမ်နိုးပြီး သူမရှိရာ ရောက်လာသူကို မုန်းမုန်းဖြင့် နှင်ထုတ်နေမိပေမယ့် မရပါ။

သူက မေ့ပြောတာကို မကြားသလိုပင် မေ့အခန်းတံခါး လေးကို ပိတ်ပစ်လိုက်ရာ မေ့မှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်သွားပါ သည်။

“ရှင်... မေ့နားကို မလာနဲ့နော်”

“မလာဘူး ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် မောင်က ဘယ်ကိုသွား
ရမှာလဲ”

“ရှင်ဘာသာ သွားချင်တဲ့နေရာကို သွားပေါ့ရှင်”
“နည်းစနစ်လဲနေသော သူ့မျက်ဝန်းအကြည့်တွေကို ရင်မဆိုင်
ဒီအောင် ရှောင်လွှဲရင်း မေ့ဆိုလိုက်သည်။”

“မောင်သွားချင်တဲ့နေရာက မေ့ဆီကိုပဲ၊ ဒါကြောင့် မေမေ
ကို လိုက်ပို့ခိုင်းတာ မေ့တွေ့တယ်မဟုတ်လား”

“အန်တီကို အားနာလို့ ဓမ္မငြိမ်နေတာကို ရှင့်စိတ်ထဲ
ဘယ်လိုထင်နေလဲဟင်”

“ဘယ်လိုမှမထင်ပါဘူး၊ မေဟာ မောင်ချစ်တဲ့သူလို့ပဲ
သင်ပါတယ်”

“ရှင်...ရှင်”

“မောင်လို့ ခေါ်ပါလား မေ့ရယ်၊ လူကိုတွေ့တိုင်း တရှင်
ရှင်နဲ့ စိမ်းကားလွန်းပါတယ်၊ မင်္ဂလာပွဲနေကြရင် အဲဒီလိုကြီးပဲ
ခေါ်နေရင် လူကြားထဲမှာ ရုက္ခီစရာပဲဗျာ”

နေညှိက ခေသခင် အိပ်ခန်းလေးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း
ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အပျိုစင်၏ အိပ်ခန်းထဲကို ပထမဆုံးရောက်
နားခြင်းမို့ အဖြူရောင်များ လွှမ်းခြုံထားသည့် အိပ်ခန်းလေးမှာ
သူ့သခင်နယ် အပြိုင်လှနေတာကို မအံ့ဩမချီးမွမ်းဘဲ မနေနိုင်ပါ။

“ဒီမှာ...ရှင် မေ့ကို ဘာပြောချင်လဲ၊ ပြောစရာရှိတာ
ပြောပြီးရင် မြန်မြန်ပြန်ပါ”

“မေ့ကိုချစ်တယ်”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

မေ့ပုံစံလေးက ခပ်တည်တည်။ ညဝတ်စုံဖြူလေးနှင့် မေ့ကို
တစ်ချက်စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး သူ့ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“မေ့ရော...မောင်ကိုမလွမ်းဘူးလားဗျာ၊ တကယ်ပဲ မေ့
နုလုံးသားတွေက မောင်အပေါ်မှာ မာကျောအေးစက်နိုင်ပြီလား”

“ရှင်ကြိုက်သလိုထင်ပေါ့”

“မေ့”

မေ့ မထူးပါ။

“စစ်နဒီဆိုတဲ့လူကြောင့် မောင်ကို ဒီလောက်မုန်းနေတာ
လား၊ မေ့ တကယ်ချစ်တာ အဲဒီကောင်လား”

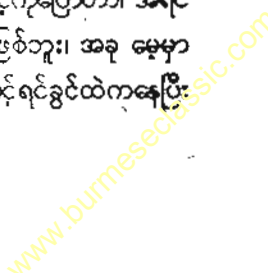
လုံးဝမျှော်လင့်မထားသော စကားကြောင့် ဒေါသမျက်ဝန်း
လေးများဖြင့် နေညှိမျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ မေ့အပေါ်
မှာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု အမှားတွေ လွန်ကျူးထားသော ကိုယ့်အပြစ်
ကိုယ်မမြင်ဘဲ မဆိုင်သည့်လူအကြောင်းတွေ လျှောက်ပြောနေသည်။

“စစ်နဒီကြောင့်ဆိုရင် ရှင်ဘာလုပ်မလဲ”

“သတ်ပစ်မယ်”

“ဟင်”

“မေ့ကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ဟိုကောင်ကိုပြောတာ၊ အရင်
တုန်းက အဲဒီကောင်ကို ချစ်လို့လည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ အခု မေ့မှာ
က မောင်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေပြီဆိုတာ မောင်ရင်ခွင်ထဲကနေပြီး

တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သတိရတမ်းတနေရင် အိမ်ထောင်
ရှိ မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့ မေ့ ဘယ်လောက်ငရဲရောက်မယ်ထင်
လဲ”

“အပိုတွေ လာပြောမနေပါနဲ့၊ မေ့ အခန်းထဲက အခုပဲ
ထွက်သွားပါ”

“ကောင်းပြီလေ... အပိုတွေမပြောဘူး၊ လိုရင်းပဲပြောမယ်၊
မေ့ကိုချစ်တယ်၊ သိပ်လွမ်းတယ်၊ လုံးဝခွဲမနေနိုင်ဘူး”

“မေ့ကြောင့် မောင်ဘယ်လောက် ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ
မေ့ သိရဲ့လားဟင်”

“မသိဘူး... မေ့ကိုလာမပြောနဲ့”

“ပြောမယ်... မေ့ကို သိပ်ချစ်တယ်”

“ချစ်တယ်”

“အို”

လွမ်းခဲ့ရသမျှ အတိုးချအလွမ်းတွေက မဆုံးနိုင်တော့ဟု
ထင်ရသည်။ အမုန်းစကားလုံးများကို အချစ်လှိုင်းကြမ်းများက
အနိုင်ယူသွားသည်။

အချစ်သည် လှပသော ကမ္ဘာမြေတစ်ခုကို ဖြစ်တည်လာ
စေခဲ့သည်။ ရောင်စုံအချစ်ပန်းခင်းကြီးထဲမှာ မွှေးရနံ့ ပျံ့သင်းသွား
သည်။ လှပသော မေ့သခင်မျက်နှာလေးအနံ့ အချစ်အမှတ်တံဆိပ်
များ ပြည့်သွားသလို ချစ်သူရင်ခွင်မှာ မေ့တစ်ယောက် စကားဆိုရန်
အခွင့်တို့ ပျောက်ဆုံးခဲ့ရသည်။

နောက်ဆုံးတော့ နေညိုရင်ခွင်ကြီးကို မေ့သခင် လက်သီး
ဆုပ်ကလေးများဖြင့် ထုရိုက်ဂုဏ်ပြုပါသည်။

“ချစ်လိုက်ရတာ မေ့ရယ်၊ မောင်ကိုချစ်တယ်နော်”

“ဟင်အင်း”

တိုးဝှေ့ရှိုက်နမ်းလာသော နေညိုဦးခေါင်းကို တွန်းဖယ်
ရင်း မေ့ဦးခေါင်းလေးကို ဘယ်ညာခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် မဖြစ်ဘူးပေါ့ဟုတ်လား”

“သိတူး”

“ဒါဖြင့် ချစ်တယ်ပေါ့”

“မုန်းတယ်”

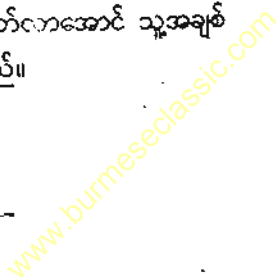
“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

“မောင်ရဲ့ မေ့သခင်လေးရယ်”

မြတ်နိုးကြည်မွေ့စွာ သူရယ်လိုက်တော့ ရှက်ရွံ့ရင်ခနဲစွာ
နေညို ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ ခေါင်းလေးဝှက်ထားလိုက်မိသူက
မေ့ကိုယ်တိုင်ပါ။

အချစ်လူဆိုးကြောင့် မေ့တွင်ရှိနေသော အမုန်းတံတိုင်းကြီး
လဲပြိုခဲ့ရပြီးနောက် မေ့သခင်ကိုယ်တိုင် နေညိုကို ချစ်မိပါပြီ ဝန်ခံ
ချင်ပါသည်။ ဓချစ်လို့လည်းမရတော့ နေညိုဆိုသည့်လူက မချစ်
တတ်သေးသည့် မေ့နုလုံးသားကို ချစ်တတ်လာအောင် သူ့အချစ်
များဖြင့် ညှိုငင်သင်ကြားပေးခဲ့သူဖြစ်သည်။

“မေ့”

“အင်”

“ချစ်တယ်နော်”

“အင်း”

“ပါးစပ်ကပြော”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“မောင့်ကို”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင့်အသက်ရယ်”

နညက်သော ပါးပြင်ကို ညင်သာစွာ ငုံ့မွှေးရှိုက်နမ်းလိုက်လျှင် ရှက်အမ်းသော မျက်နှာလေးဖြင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လာသူလေးကို မြတ်နိုးစွာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်လေး ပိုက်ထွေးဂုဏ်ပြုလိုက်ရပါကောသတည်း။

အိမ်နီး (၁၇)

ညင်သာသော ကျေးဇူးတင်တွန်ကျူးသံနှင့်အတူ နုထွေးသော နေရောင်ခြည်တို့ ဖြာကျလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မေ့၏ မည်းနက်ကောညွတ်စွာ စေ့ပိတ်ထားသော မျက်ဝန်းအစုံမှာလည်း ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာသည်။

ထိုအခါ သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို တင်းကျပ်စွာ နောင်ဖွဲ့ခံထားရသည့်အဖြစ်ကို သတိပြုမိသွားရကာ သူမရင်ခွင်ထဲတွင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသူ၏ မျက်နှာချောချောကို အသာငုံကြည့်လိုက်ရာ နက်မှောင်သော ဆံပင်များကြားမှ မောက်ကုံးပီသလှသော ခင်ပွန်းသည်၏ မျက်နှာတစ်ပိုင်းတစ်စကိုသာ တွေ့ရလေသည်။

မေ့သခင်နှင့် နေညှိတို့၏ မင်္ဂလာပွဲကို ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ ဘွားတို့စိတ်ကြိုက် ကျင်းပပြီးနောက် ဟင်းနီးမွန်းခရီးအဖြစ်

www.burmeseclassic.com

မြန်မာပြည်အနှံ့ ခရီးထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ပျော်လိုက်ကြသည်မှာ ပြောစရာမရှိ။ တစ်ကမ္ဘာလုံးရှိ လူသားအားလုံးပင် မေတို့လောက် ပျော်ကြရပါမည်လားဟု ထင် သည့်အထိဖြစ်သည်။ ချစ်မိတော့လည်း အရူးအမူး အသည်းအသန့်။ နောက်ထပ်ချစ်စရာတောင် ကျန်ပါတော့မည်လား ထင်ရသည့်အထိ ကဲကြသည်ကြသည့်အဖြစ်ကို ပြန်ကွေးမိတော့ မောင့်မျက်နှာကို ရဲရဲပင်မကြည့်ဝံ့။

ကြည့်နူးချမ်းမြေ့ ပျော်ရွှင်ခြင်းဆိုသည်ကမူ ဆိုဖွယ်ရာမရှိ။ အထူးသဖြင့် မေ့လျှော့ရှားမှုတိုင်းကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် မြတ်နိုး နှစ်သက်စွာ ချစ်မဝနိုင်ဘဲ ရှိနေသော မောင့်အချစ်များက မေ့သခင် စိတ်ကို အထူးပင် ဆွဲဆောင်မှုပေးနိုင်သော အရာဖြစ်သည်။

တဖွတ်ထိုးစိတ်ကလေး ရှိသည်မှလွဲ၍ မောင့်အပြုအမူ တိုင်းက မေ့အတွက် နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းလှသည်။ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသော မောင့်ကို မေ့ စနောက်ချင်လာသည့်အတွက် မောင့်မျက်နှာချောချောကို ဆံပင်အဖျားစလေးများဖြင့် တို့ထိဆော့ ကစားလိုက်သည်။

“အင်း”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

အသံရှည်တစ်ချက် ညည်းတွားပြီး ဆက်လက်အိပ်ပျော် နေသော နေညိုကြည့်ပြီး မေ့သခင် သဘောကျစွာ ရယ်လိုက် သည်။

“အိပ်ပုတ်ကြီး ထတော့လေ”

နေညိုက မလှုပ်။

ညဉ့်နက်မှ အိပ်ရာဝင်သဖြင့် အိပ်ရေးဝပုံမရှိ။ အိပ်ရာမှ လျှောဆင်းပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ ရေခွေးပိုက်ရော၊ ရေအေးပိုက်ရော ရှိသဖြင့် တစ်ခါတည်း ရေချိုးလိုက်သည်။

မှန်တင်ခုံမှာထိုင်ပြီး နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသော နေညို မျက်နှာကို တစ်ခဲစိမ့်ကြည့်နေမိသည်။ စိတ်တူ၊ အကြံတူနှစ်ယောက် စတွေ့ကြပုံကို တွေးမိတော့ မေ့သခင် နှုတ်ခမ်းအစုံ ပြုံးသွားသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လူစားထိုး ပြီး လိမ်ညာဟန်ဆောင်မိကြတာခြင်း အတူတူ မေ့သခင်က နေညို ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် မုန်းပစ်လိုက်သည်အထိ ဒဏ်ပေးမိသည်။

ထိုအချိန်တုန်းကတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မခံချင်စိတ်နှင့် နာကျင်အောင် အရွံ့တိုက်ချင်ခဲ့တာပဲ သိသည်။ မေ့သခင်ကို သူ့သဘောနှင့်သူ ဇွတ်ခိုးယူသွားတော့ ပိုဆိုးသည်။

အခုတော့ သူ့အချစ်တွေက မေ့သခင်ကို ယုံကြည်မှုတွေ နှင့် ခွန်အားတွေ ပေးအပ်ခဲ့တာ မေ့သခင်ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့အပေါ် မှာ ချစ်ခင်မြတ်နိုးအားကိုးတွယ်တာမိပါပြီ။

“မောင်”

“အင်း”

မျက်လုံးမဖွင့်ဘဲ လက်နှစ်ဖက်ဆန့်တန်းလာသော မောင့်ပုံစံကိုကြည့်ပြီး မေ့ပြုံးလျက် မောင့်လက်နှစ်ဖက်ကို ခွဲယူ

လိုက်တော့ အလိုက်သင့်ပါလာသလိုနှင့် မေ့သခင်ကိုယ်လေးကို ဖျက်ခန့် နဲ့ယူလျက် ရင်ချင်းအပ်ပစ်လိုက်၏။

“အမလေး”

“အား...မွေးလိုက်တာဗျာ”

မေ့သခင်ပါးလေးကို မညာမတာ နမ်းရင်း ဆိုလိုက်ရာ မောင်လူလည်ကျပ်ကို စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် လက်သီးဆုပ်ကလေးများနှင့် ထုရိုက်မိ၏။

“မောင် သိပ်ဆိုးတယ်သိလား၊ ဒီမှာ အလှပြင်ထားတာ တွေ ဖျက်ကုန်ပြီ”

“ဖျက်ကုန်ရင် ပြန်လျော်ပေးမှာပေါ့ဗျာ၊ ခဏလေးစောင့် ရေချိုးပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့မယ်သိလား”

လက်သီးဆုပ်လေးကို တစ်ချက်ရိုက်နမ်းပြီး ရေချိုးခန်း ထဲ ဝင်သွားသူကို မျက်စောင်းရွယ်လိုက်မိသည်။ ထို့နောက် အိပ်ရာ ကို သေသပ်အောင် ပြုပြင်ပြီး မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ပြန်အလှပြင်နေသည့် အခိုက်မှာ ဖုန်းမြည်လာသည်။

“ဟဲလို”

“အိပ်ရာက နိုးပြီလားဗျာ”

“ဘွား”

“အေး...အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် ဆင်းခဲ့တော့၊ အောက်မှာ အပြင်သွားဖို့ အားလုံးအသင့်ဖြစ်နေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဘွား၊ အခုပဲ ဆင်းလာခဲ့ပါမယ်”

ဖုန်းချပြီးချိန်မှာ ရေချိုးခန်းထဲက နေညီ ထွက်လာသည်။

“ဘွားလား”

“အားလုံးအောက်မှာ အသင့်ဖြစ်နေပြီ ဆင်းခဲ့တော့တဲ့၊ ရော...ရော ဒီမှာအဝတ်အမြန်လဲပါ၊ လူကြီးတွေက လူငယ်တွေကို”

ပြန်စောင့်နေရတယ်ဆိုကတည်းက အားနာစရာမောင်ရယ်”

“ပြီးပါပြီ မိန်းမရဲ့၊ လာ...လာ သွားကြမယ်”

အခန်းတံခါးကို ကမုန်းကတန်းပိတ်ပြီး အောက်ထပ်

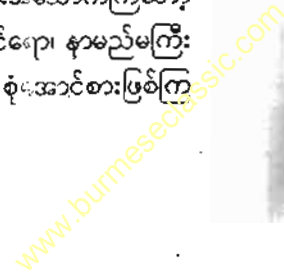
ဆင်းခဲ့တော့ နေညီမာမိ၊ ဘွား၊ ဒေါ်ငြိမ်း၊ မိသေးနှင့် ဒရိုင်တာ ဦးစိန်၊ စံသိန်းတို့အားလုံး အပြုံးတစ်ဝေဝေဖြင့် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက် ရပ်ထားသောကားတွေပေါ် တက်ကြသည်။

နေညီတို့ ဟန်းနီးမွန်းခရီးနှင့်အတူ အားလုံးလိုက်ပါလာ

မို့ ဘယ်နေရာကိုပဲသွားသွား ပျော်ပျော်ပါးပါးရှိလှသည်။

အထူးသဖြင့် မိသေးနှင့် စံသိန်းတို့နှစ်ယောက်က အပျော် ဆုံးဖြစ်သည်။ နေညီတို့ထက်ပင် ပိုပျော်နေသလို ထင်ရသည်။ ဘွားစိတ်ကြိုက် ဆိုင်မှာ နံနက်စာစားပြီး တစ်နေ့ကုန် လည်ကြ ပတ်ကြသည်။

ကလေး၊ အောင်ပန်း၊ တောင်ကြီး၊ အင်းလေး၊ ပင်းတယ် ကုန်ပြီ။ ဒါပြီးရင် ပြန်ကြရ။ နေရာလည်းနဲ့ပြီ။ ခါတ်ပုံတွေက ဝီဒီယိုကင်မရာမှတ်တမ်းတွေက အပြည့်။ အစားအသောက်ကြတော့ လည်း ဟိုတယ်စာရော တခြားနာမည်ကြီးဆိုင်ရော၊ နာမည်မကြီး သေးသည့် ဆိုင်ရော ရိုးရာအစားအစာတွေ စုံအောင်စားဖြစ်ကြ

သည်။

“ပျော်ရလားမေ့”

“မောင်ရော”

“သိပ်ပျော်”

“မေ့လည်းအတူတူပေါ့”

“လူဆိုးမလေး”

နေညိုက မေ့သခင်ပါးလေးကို ခပ်ဖွဖွ ငုံ့နမ်းရင်းရယ် သည်။

“မောင်နော်...မေ့ကိုများ လူဆိုးမလေးတဲ့၊ မကြိုက်ပါဘူး မောင်က တကယ်လူဆိုးရှင် သိလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ...ဟုတ်ပါတယ်၊ မေ့ကို လူဆိုးမလေး လို့ပြောတာကလည်း ချစ်စနိုးနဲ့ ပြောတာပါဗျာ၊ မေ့က မောင့်အရင် မေးတာကို မပြောဘဲ မောင့်ကို ပြန်မေးလို့လေ”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“တွေ့လား...မောင့်ကို လူလည်ပြန်ကြလိုက်ရလို့ မေ့ ပျော်နေပြီ”

“ဒါပေါ့”

“မောင်က မေ့ကိုချည်းမေးနေတာကိုးလို့ ဒီတော့ မေ့က လည်း မောင့်ကိုပြန်မေးတာပေါ့”

“ကျေပြီနော်”

“အင်း”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

နှစ်ယောက်အတူ ကြည့်နူးပျော်ရွှင်စွာ မယ်မောနေကြပုံ ကို ဘွားတို့လူကြီးတွေလည်း စိတ်ချမ်းမြေ့စွာ ပြုံးနေကြပါသည်။

“အင်း...ဒီလိုလေးမှ ဖြစ်ပါမလားလို့ စိတ်ပူလိုက်တာ တင်တင်ရော မချစ်မချစ်နဲ့ ချစ်မဲ့ချစ်တော့လည်း သူတို့ကို လိုက်မီ မယ့်သူတောင် ရှိပါမလားထင်ရတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဘွား၊ တင်တင်လည်း ဒီသားတစ်ယောက် မွေးထားတာ ဘယ်လိုချွေးမဆိုးနဲ့ ရမှာလည်းလို့ စိုးရိမ်ပူပင်နေရ သမျှ အခုမှ ဟင်းချနိုင်တယ်”

“အေး...တို့တာဝန်တော့ ကျေပြီ တင်တင်ရော သူတို့ ဘက်က တာဝန်ကျေဖို့ပဲ လိုတော့တယ်”

“ဘာလဲ ဘွားရဲ့”

“မောင်နေညို့နဲ့ မေ့သခင်ရဲ့ မျိုးဆက်သစ် ရင်သွေးလေး တွေ မွေးထုတ်ပေးဖို့ပေါ့ကွယ်၊ မသေခင် နေ့ရဲ့ရင်သွေးလေးကို မြင်သွားချင်သေးတယ်”

လေးနက်တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ဆိုလာသော ဘွားမျက်နှာကို ကြည့်ရင်း ဒေါ်ငြိမ်းရော ဒေါ်တင်တင်ပါ စိတ်မ ကောင်း ဖြစ်သွားကြသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ အားလျော့စကားတွေ ပြောနေတာလည်း ဘွားရယ်၊ ဘွားကိုယ်တိုင် မေ့ရှင်သွေးလေးတွေကို ထိန်းရဦးမှာပဲ”

ရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ် မမရယ်၊ နမိတ်မရှိတာတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့။ ကျွန်မ ရင်တုန်လွန်းလို့ပါ။ မေ့လေး ကြားသွားရင်လည်း စိတ်ထိခိုက်နေပါဦးမယ်”

“အေးပါ...အေးပါ နောက်မပြောတော့ပါဘူး၊ ပျော်ပျော်ပါးပါးသာ နေကြစမ်းပါ”

ဘွားကိုယ်တိုင် ရယ်ရယ်မောမော ဖြစ်လာမှ အားလုံးကိုယ်စီပြီးနိုင်လာကြသည်။ မေ့နှင့် နေညိုကတော့ ထိုအဖြစ်တွေကို မသိ။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ကြည့်နူးခြင်း ပိတ်တွေနှင့် ချစ်မဝနိုင် ဖြစ်နေကြသဖြင့် ဘွားကိုရော ပတ်ဝန်းကျင်ကိုရော မေ့နေကြသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ ဘွားတစ်ယောက် နေမကောင်းဖြစ်ပြီး အိပ်ရာထဲလဲပါသည်။ အားလုံး ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ပျာယာခတ်ကုန်ကြသည်။ ဒေါ်ငြိမ်းဆို တစ်ယောက် တည်းကြိတ်ပြီး မျက်ရည်တွေ ကျနေသည်။

ဆရာဝန်ကြီးတွေနှင့် ပြသည်။ အထူးကုကြီးတွေနှင့် စစ်ဆေးသည်။ အသက်ဘေး ထိခိုက်နိုင်သည့်အထိ ဘာရောဂါမှ မရှိ။ ခရီးပန်းပြီး ရိုးရိုးဖျားသည်ဆိုမှ အားလုံး သက်ပြင်းကိုယ်စီ ချနိုင်ကြသည်။

“တော်ပါသေးရဲ့ မောင်ရယ်၊ ဘွားသာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် မေ့တော့ ရူးမှာပဲသိလား”

“အခု ဘွား ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူးပေမေ့၊ မေ့သာ ကိုယ့် ကျန်းမာရေး ကိုယ်ဂရုစိုက်စမ်းပါဗျာ၊ ဘွား အားမှာ သွားနေပြီး ဘွားအတွက်ချည်း စိတ်ပူနေလို့လားမသိဘူး၊ နေ့ပျက်နာလေးတောင် နည်းနည်းချောင်ကျသွားသလိုပဲ”

“မေ့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မောင်ရယ်၊ မေ့ နေကောင်းပါတယ်”

မေ့သခင်က သူမမျက်နှာလေးကို သက်ကလေးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ကိုင်ရင်း ဆိုလိုက်ဟန်ကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ သူပြုံးနေလိုက်ပါသည်။ ဘွားတစ်ယောက် ထူထူထောင်ထောင်နှင့် ပြန်ကျန်းမာလာတော့ အားလုံးပျော်လိုက်ကြသည်မှာ ပြောခရာမရှိ။

“အခုမှပဲ ဘွားကို တင်တင် စိတ်ချပြီ ဘွားရေ၊ ဒီမှာလည်း ကြာသွားပြီဆိုတော့ တင်တင်လည်း အိမ်ပြန်ဦးမှပဲ”

“ဟိုက ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို ရောင်းပြီး ဒီမှာပဲ ဘွားတို့မိသားစု တစ်ပေါင်းတစ်စည်းထဲ နေကြရအောင်လား တင်တင်ရယ်၊ ဘွားစိတ်ထဲမှာ တင်တင်ကို ကိုယ့်သမီးလေးလို ဖြစ်နေလို့ တစ်ယောက်တည်း ခွဲမထားချင်ဘူး၊ ဘွားမျက်စိရှေ့မှာပဲ မိသားစုအတူ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း နေကြရအောင်လား”

ဒေါ်တင်တင် လက်ကလေးကိုကိုင်ပြီး ဘွား ဆိုလာတော့ ဒေါ်တင်တင်လည်း ဘွားလက်ကလေးကို ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်ရင်း စိတ်မကောင်းပါ။

ဘွားပြောတာလည်း မမှားပါ။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ဒေါ်တင်တင်ကိုယ်တိုင်လည်း ဘွားပြောသလို နေချင်ပေမယ့် နေညိုအဖေ ခေါင်းချသွားသည့် နေရာလေးကို ကျော့ခိုင်းမသွားရက်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“နောက်တော့ ဘွားပြောသလို စိစဉ်ကြတာပေါ့နော်၊ အပူတော့ ရုတ်တရက်ကြီး စက်တွေကို အလွယ်တကူ ရောင်းချဖို့ ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်သေးတော့ တင်တင် ပြန်ရဦးမှာပေါ့ ဘွားရယ်”

ဒေါ်တင်တင်၏ အပြန်ခရီးမှာ ဒေါ်တင်တင်တစ်ယောက် တည်း မဟုတ်တော့။ မိသေးက ဒရိုင်ဘာစံသိန်းနှင့် လက်ထပ် ပြီး ရောင်နောက်ဆံထုံးပါသွားသည်။

“မေမေကို မင်းတို့လင်မယားနှစ်ယောက် သေချာကရုစိုက် လိုက်နော် စံသိန်း”

“စိတ်ချပါ အစ်ကိုလေးရဲ့”

“မမေ့လည်း စိတ်ချပါ၊ အန်တီကို မိသေး ပြုစုမှာပါ”

“အေး...အေး အကြောင်းထူးရှိရင် ဖုန်းဆက် ဟုတ် လား”

ဒေါ်တင်တင် ဘွားကိုကန်တော့ပြီး အားလုံးတို့နှုတ်ဆက် ကာ ပြန်သွားသည့်ခရီးက သူ၏နောက်ဆုံးခရီးဟု မည်သူမျှ မသိ လိုက်ကြ။ ပုသိမ်ရောက်ပြီး သိပ်မကြာလိုက် ဦးနောက်သွေးကြော ပြတ်ပြီး ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားသည့်အတွက် အားလုံး မျက် ရည်မဆည်နိုင်ကြ။

ဆန့်သောလက် မကွေးမီ။ ကွေးသောလက် မဆန့်မီ။

လူတစ်ယောက် ကမ္ဘာလောကကြီးထဲက ကွယ်ပျောက် ကြွေလွင့် သွားခဲ့သည်။ ထင်ထားသည်က တစ်ယောက်။ ထွက်သွားသူက တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

အထူးသဖြင့် ဘွားရင်ထဲမှာ ပို၍ သံဝေဂတွေ ရနေမိ သည်။ အိုကြီးအိုမနှင့်လူက ကိုယ့်ထက်များစွာ ငယ်ရွယ်နုပျိုသူ သမီးအရွယ်၏ နောက်ဆုံးခရီးကို လိုက်ပို့နေရသည်မှာ ဒါ ပထမ ဆုံးအကြိမ် မဟုတ်ပါ။

မေ့သခင်ရဲ့ မာမိနှင့် ဒက်ဒီတုန်းကလည်း ဘွားကိုယ်တိုင် ပဲ သူတို့နောက်ဆုံးခရီးမှာလည်း အူကြွေပြတ်မတတ် ခံစားချက် များဖြင့် လိုက်ပို့ခံရသည့်အဖြစ်ကို ပြန်အမှတ်ရရင်း ဖြေမဆွည်နိုင် ဖြစ်နေမိသည်။

မေ့သခင်ကတော့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ နေညိုအဖား တစ်ချိန်လုံး မခွာတော့ပါ။ ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်ဖြင့် လိုအပ်တာမှန်သမျှ အလိုက် တာသိ ဖြည့်ဆည်းပေးနေရှာပါသည်။

“မောင်ရယ်...ညဉ့်နက်နေပြီကွယ်။ အိပ်ရာဝင်ကြပါစို့ လားဟင်”

အို...နေညို ပါးပြင်မှာ မျက်ရည်တွေနဲ့ပါလား။ မေ့သခင် ရင်မှာ ထိခိုက်နာကျင်သွားပါသည်။

“မေ့”

“မောင်ရယ်”

ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို မေ့ရင်ခွင်ထဲ ဝဲတိုးဝင်လိုမှတ်

လာသော မောင်ကိုယ်ကြီးကို လက်လှမ်းမီသလောက် တင်းကျပ်
စွာ ဗိုက်ထွေးရင်း မေ့ကိုယ်တိုင်လည်း နေညှိနှင့်အတူ ရောငိုမိ
သည့်အထိပါ။

နှစ်သိမ့်စရာ စကားလုံးမရှိ။

မမျှော်လင့်သော လောကကြီး၏ အပြောင်းအလွဲတွေကို
သာ ထိတ်လန့်ချောက်ချားနေမိသည်။

“အမလေး”

“မေ့”

အိပ်ရာကအထမှာ မိုက်ခနဲ ပြာဝေသွားပြီးနောက် လဲဖြူ
မလိုဖြစ်သွားသော မေ့ကို နေညှိက နောက်မှ လျင်မြန်စွာ ဆွဲယူ
ဖမ်းထိန်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မေ့...မေ့ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ မောင်ခေါ်တာ ကြားရဲ့
လားဟင်၊ ကြားရဲ့လား”

ရွေးစေးတို့ပျံနေသော မေ့ကိုယ်လေးက နေညှိလက်ထဲမှာ
ပျော့ချွဲပြီး ပါလာသည်။ မျက်လုံးကို မဖွင့်နိုင်။ အနားမှာ မေ့အမည်
ကို တကြော်ကြော်ခေါ်နေသံကို ကြားကြရင်း ခေါင်းလေးညိတ်ပြ
သည့်ဆိုရုံလေး မေ့အသွင်ကို နေညှိ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသဖြင့်
စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ထူပူသွားသည်။

“ဘွား...ဒေါ်ငြိမ်း၊ လာကြပါဦး၊ ဒီမှာ...ဒီမှာ မေ့
ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး”

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

နေညှိအော်သံကြောင့် ပထမဆုံး အပြေးရောက်လာသူက
ဒေါ်ငြိမ်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်လည်းမသိဘူး ဒေါ်ငြိမ်း၊ မူးတယ်...မူးတယ်
ဆိုပြီး အခုလိုပျော့ချွဲသွားတာပဲ”

“ဟင်”

“ဟဲ့...ဖယ်စမ်း...ဖယ်စမ်း မေ့ကို ငါကြည့်စမ်းမယ်၊
မငြိမ်း ဆရာဝန်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ပေး ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ ဟုတ်ကဲ့”

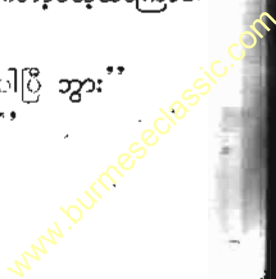
ခဲမှန်ဘူးသော စာသုငယ်လို အားလုံးရင်မှာ ကိုယ်စီအတွေး
များဖြင့် ပျော့နေကြသည်မှာ ဖွင့်ပြောစရာမလိုပါ။ နေညှိမိခင်
ဒေါ်တင်တင် ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ပြီး ကွယ်လွန်သွားတာကို
ဘယ်သူမှ ဖွင့်မပြောဘဲ တစ်ပြိုင်ထဲ ပြေးမြင်လိုက်ကြသည့်အဖြစ်
ပါ။

နေညှိကိုယ်တိုင်လည်း မေ့သခင်များ မေ့မေ့လို ဖြစ်သွား
မှာလားဟု မျက်စိမျက်နှာပျက်နေချိန်မှာ ဆရာဝန်ရောက်လာပြီး
လိုအပ်တာတွေ စစ်ဆေးပါသည်။

“အားလုံး ဘာမှမစိုးရိမ်ကြပါနဲ့ဗျာ၊ အခုကိစ္စက မင်္ဂလာ
သတင်းပါ၊ မင်းရတနာမှာ လူသစ်တိုးလာတော့မယ့်အကြောင်း
ကြားတာပါ”

“ဘွားမြေးမှာ ရင်သွေးလေးရှိနေပါပြီ ဘွား”

“ကွန်ဂရက်ကျူးလိတ် ကိုနေညှိ”

“သင့်ခံယူနဲ့ ဒေါက်တာ”

အားလုံးရင်ထဲမှာ ရှိနေသော အပူလုံးကြီး ဝန်းခနဲ ပြုတ်ကျ သွားသည်။ ထင်နေတာက တစ်ခြား ဖြစ်လာတာက တခြားမို့ အားလုံးပျော်သွားကြသည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မေ့ရယ်”

“မေ့လည်း ဝမ်းသာပါတယ်မောင်ရယ်”

“ဘွားဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးတဲ့ မြေးလေးကို ဘွားက လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

“ဘွားရယ်”

သူမနဖူးပေါ် ညင်သာစွာ ကျလာသော ဘွားအနမ်းကို ကြည့်နဲ့ စွာခံယူရင်း အနားမှာရှိနေသော နေညိုလက်ကို တင်းကြပ် နေအောင် မေ့သခင် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

အခန်း (၂၀)

ရင်သွေးဆိုသည့်အသိက မေ့သခင်ရင်ကို လှုပ်ရှားစေသလို နေညိုကိုယ်တိုင်ကလည်း ကလေးအဖေ ဖြစ်ရတော့မည်အတွက် ရင်ခုန်နေပါသည်။ ကိုယ်ဝန်နှင့်သာဆိုသည့် မေ့သခင်က ဘာတစ်ခု မှ ပြောင်းလဲတာမရှိ။ မသိရင် အပျိုစင်လေးရုံးအောင် လှနေသော မေ့အလှအပများကိုကြည့်ရင်း နေညိုရင်ထဲမှာ စိတ်မချနိုင်ဘဲ ပြစ်နေ သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အလှတွေ ပြင်ထားရတာလဲ မေ့ ရယ်၊ ကိုယ်ပဲ ကလေးအဖေဖြစ်တော့မဲ့ဥစ္စာ”

“ကလေးအဖေ ဖြစ်တာနဲ့ ဘာဆိုလို့လည်း မောင်ရုံး၊ အခုဟာက သူငယ်ချင်းရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကိုသွားမှာ၊ ဒီလောက်တော့ ပြင်ရမှာပေါ့လို့”

www.burmeseclassic.com

နေညိုကို မေ့သခင်က လှည့်မကြည့်။ သူမကိုယ်သူမ မှန်ထဲမှာသာ စိတ်ကြိုက်ခြယ်မိုး အလှဆင်ယင်နေပါသည်။ ကိုယ့် ကိစ္စတွေနှင့် ကိုယ်ရုပ်ပြီး မေ့ကိုယ်မေ့ အခုလို စိတ်လိုလက်ရ အလှမပြင်မဆင်မိသည်မှာ ကြာပြီမို့လည်း ပို၍စိတ်ပါလက်ပါ ပြင်ဆင်နေမိ၏။

နို့နှစ်ရောင် တစ်ဆက်တည်း ဂါဝန်ရှည်လက်ပြတ်လေး ပေါ်မှာ ပုလဲဖောက်ထားသော ဖဝါပါးလေးကို လွှမ်းခြုံထားလိုက် သောအခါ မေ့သခင်၏အလှက ထင်းရှင်းဝင်းပသွားသည်။ စိန်နှင့် ပုလဲရံထားသည့် လက်ဝတ်ရတနာ တစ်စုံစာကို လှလှပပ ကြွကြွ လေး ဆင်မြန်းလိုက်သောအခါ နေညိုကိုယ်တိုင် ကိုယ့်မိန်းမကိုယ် ပြန်စိုးချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။

“ဒီတစ်ခါပဲနော်...နောက်ကို ဒီလိုအလှတွေ တစ်အား ပြင်တာမျိုး မလုပ်ရဘူး”

“အမလေး...မောင်ရယ် မေ့မှာ မောင်တစ်ယောက်လုံး ရှိတာ အားလုံးသိပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကလေးအမေကို ဘယ်သူက များ ပြစ်မှားဦးမှာလဲ”

“ပြောနိုင်မလား စိတ်ထဲက ပြစ်မှားချင်မှားနေမှာပေါ့”

“ကြည့်စမ်း...မောင်ပဲ ကြံကြံဖန်ဖန် ထွေးတတ်တယ်၊ လာပါ၊ အချိန်နောက်မကျခင် သွားကြမယ်”

နေညို လက်ကလေးကို တွဲချိတ်ပြီး ကျော့ကျော့လေး လိုက်ပါလာသူကို တစ်ချက်ငုံနှမ်းလိုက်တော့ မေ့က မျက်စောင်း

ဝင့်ပါသည်။

“ဟင်းနော်...ဒီမှာ အချိန်ကုန်ခံပြီး အပျိုပြင်ထားရတာ သိလား”

“သိပါတယ်ဗျာ...ဒါကြောင့်လည်း ဘာသူမှ မဦးနိုင် အောင် ကိုယ့်မိန်းမကိုယ် ဦးထားရတာ”

“မောင်ကတော့လေ သိပ်ရယ်ရတာပဲသိလား”

နေညိုကို ဤမျှ သဝန်တိုတတ်လိမ့်မည်ဟု မေ့သခင် ထင်မထားပါ။ အခုလို နေညိုက သဝန်တိုနေတော့ မေ့မှာ ရယ် လည်းရယ်ချင် ပျော်လည်းပျော်ရွှင်မိသလို ထင်မိသည်။

“သွားကြတော့မလား မြေးတို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွား”

“အေး...အေး ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းနော်၊ မေ့လည်း ဖိနပ်အမြင့်ကြီး စီးမသွားနဲ့ဦး”

“ဘွားကလည်း အခုစီးလို့ရသေးတယ်မဟုတ်လားလို့”

“မရဘူး...မရဘူး ချော်ပြုလဲနေမှ ကလေးရော လူကြီး ရော ဒုက္ခရောက်မယ် ဘာမှတ်လည်း၊ မောင်နေညိုကလည်း အခုထဲက မေ့ကို ဂရုစိုက်ပါ၊ ဖိနပ်အမြင့်တွေဘာတွေ လုံးဝမစီး ခိုင်းနဲ့ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွား”

“မေ့ ကြားတယ်နော်၊ ဒီဖိနပ်လေးပဲစီး”

ဖိနပ်စင်ပေါ်က မထူမပါး ဖိနပ်လေးကို နေညို ကိုယ်တိုင်

ချပေးလိုက်တာမို့ အားရှေ့မှာ မစီးချင်ဘဲ စီးလိုက်ရပါသည်။

“အဲဒါ မောင့်ကြောင့်သိလား”

ကားပေါ်ရောက်တော့ မေ့က နေညှိကို အပြစ်တင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ချစ်ရဲ့”

“မေ့ဘာသာ ဖိနပ်တိတ်တိတ် ထည့်ယူလာမလို့ဥစ္စာ”

“အခုလည်း လှပါတယ် မိန်းမရယ်၊ မောင့်မျက်စိထဲမှာ မောင့်မိန်းမ အလှဆုံးသိလား”

“တော်ပါ”

“တော်ပါပြီဗျာ”

အတူး၏ မင်္ဂလာပွဲက ထင်ထားတာထက်ပင် ပို၍စည်ကားနေသည်။ အတူးလို ယောက်ျားစိတ်တစ်ဝက်ပေါက်နေသူလေးကို အခုလို အိမ်ထောင်သည်ဘဝဖြင့် တွေ့မြင်ရလိမ့်မည် မထင်ခဲ့ပါ။

“မေ့”

“အတူး”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မေ့ရယ်၊ ဟိုဘက်ဝိုင်းမှာ သူငယ်ချင်းတွေရှိတယ်၊ လာ...လာ အတူးလိုက်ပို့မယ်”

သတို့သမီး အတူးကိုယ်တိုင် မေ့တို့ဇနီးမောင်နှံကို သူငယ်ချင်းများရှိရာကို ဦးဆောင်ခေါ်သွားပြီး နေရာချပေးပါသည်။ ထိုဝိုင်းမှာ မေ့လုံးဝမျှော်လင့်မထားသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ

သည်။

ထိုသူက တခြားသူမဟုတ်။

တစ်ခါက မေ့သခင်ထံမှ ချစ်မေတ္တာကို တောင်းခံခဲ့ဘူးသော စစ်နဒီကိုယ်တိုင်ဖြစ်သည်။

“မတွေ့ရတာ ကြာပြီနော် မေ့သခင်”

“ဟုတ်တယ်...စစ်နဒီ၊ ဒါ မေ့အမျိုးသားလေ၊ ကိုနေညှိ”

“ကွန်တော် စစ်နဒီပါ၊ ကိုနေညှိ၊ မင်္ဂလာပွဲတုန်းက တစ်ခါ ဆုံတူးပါတယ်”

“ဆောရီးဗျာ...လူတွေများနေတော့ ကွန်တော် မမှတ်မိလိုက်ဘူး”

အမျိုးသားနှစ်ယောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြတာ မေ့သခင် ပြုံးကြည့်နေ၏။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် စစ်နဒီနှင့် လာဆုံရသည့် ကံကြမ္မာကိုတော့ မေ့လည်း မတတ်နိုင်။

နေညှိနှုတ်ခမ်းတွေ ပြုံးနေပေမယ့် သူ့အကြည့်တွေက စစ်နဒီထံ မကြာခဏ ရောက်နေတာ မေ့သခင် မြင်လျက်နှင့် မသိဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။ စကားဝိုင်းကို စစ်နဒီက ဦးဆောင်ပြောနေတာမို့ မေ့နှင့် စစ်နဒီ မကြာခဏ မျက်လုံးချင်းဆုံဖြစ်ကြသည်။

ဒါကို နေညှိ သဘောမတွေ့နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဒီနေ့မှ အလှတွေ စွတ်ပြင်လာသော မေ့ကို အပြစ်

တင်ချင်နေမိသည်။ နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ
စောစောနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့သည်။

ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် ပြဿနာစပါသည်။

“ဘယ်လိုလည်းကွာ... ယောက်ျားတစ်ယောက်လုံး
အနားမှာရှိရုံသာနဲ့ တစ်ချိန်လုံး ဟိုကောင်က မေ့ကို ကြည့်ကြည့်
နေတာ မမြင်ဘူးထင်နေလား”

မေ့သခင်က နေညိုစကားကို သူနှင့်မဆိုင်သလို အပြင်
ဘက်ကို ကြည့်ငေးရင်း လိုက်ပါလာတာကိုပဲ နေညိုစိတ်ထဲမှာ
မေ့က သူ့ကို တမင်အရွံ့တိုက်နေသည်ဟု ထင်ပြီး စိတ်ဆိုးလာ
သည်။

“အေးပေါ့လေ... တချို့ကလည်း ရည်းစားဟောင်းနဲ့
ပြန်တွေ့ရတော့ အနားမှာရှိနေတဲ့ ယောက်ျားကိုတောင် စကားမပြော
နိုင်၊ မကြည့်နိုင် ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“မောင်နော်... မေ့ကို မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောမနေ
နဲ့ သိလား၊ မေ့က မောင်နဲ့ ရန်မဖြစ်ချင်လို့ ငြိမ်နေတာ၊ မေ့ကို
ဘယ်လိုမိန်းမစား ထင်နေလဲ”

သူပြဿနာရှာမှာ သိနေတာမို့ မေ့ဘက်က ရှောင်ဖို့
ကြိုးစားသော်လည်း မရတော့။ မေ့လည်း မပြောချင်ဘဲ ပြောလိုက်
ရသည်။

“ဒါကြောင့် မေ့ကို ဒီလောက်အလှတွေ မပြင်နဲ့လို့ မောင်
မပြောဘူးလား၊ အခုတော့ ဟိုကောင်က မေ့ကိုကြည့်သွားတာ

မေ့ ကျေနပ်နိုင်ပေမယ့် မောင်မကျေနပ်ဘူး”

“သူဘာသာ မျက်စိပါလို ကြည့်တာပဲ မေ့က ဘာလုပ်
ရမှာလဲ၊ ရှင် ကျွန်မမျက်နှာကိုမကြည့်နဲ့လို့ သွားပြောရမှာလား”

“ပြောသင့်ရင် ပြောရမှာပဲ”

“ဟင်”

နေညိုမျက်နှာကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသူတစ်ယောက်လို
အံ့သြစွာ မေ့သခင် ကြည့်လိုက်တော့ မှန်ကုတ်ပုတ်သိုးနေသည့်
သူမျက်နှာကို ကြည့်ကာ မေ့သခင် ရယ်မုဲသွားသည့်အတွက်
တစ်ဖက်ကို လှည့်ပြီး ပြုံးထိုက်သည်။

ဒါကိုပဲ မြင်ဖြစ်အောင်မြင်သူက နေညိုဖြစ်သည်။

ကြည့်စမ်း... ယောက်ျားဖြစ်တဲ့သူက မိန်းမနဲ့ပတ်သက်ပြီး
ဒီလောက် အခံရခက်နေတာကို ချောမောနှစ်သိမ့်မယ် စိတ်မကူးဘဲ
သူကပါ အလိုတူအလိုပါ နေညိုကို ကျိတ်ရယ်နေသေးသည်။

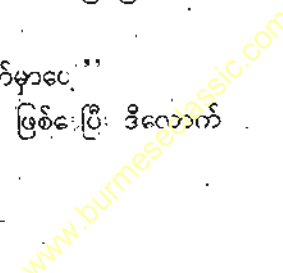
အေးပေါ့လေ... သူ့ရည်းစားဟောင်းရှေ့မှာ သူမအလှအပ
တွေ အစွမ်းကုန်ထုတ်ပြလိုက်ရလို့ သိပ်ပျော်နေသည်ထင်ပါနဲ့။

“အစထဲက ဒီလောက်အလှပြင်နေတာ ရိုးတော့မရိုးဘူး
လို့တော့ ထင်သားပဲ၊ အခုမှပဲ အဖြေကပေါ်တယ်”

“မောင်နော်... မေ့ကို စိတ်ဆိုးဒေါသ မဖြစ်ဖြစ်အောင်
လာဆွဲမနေနဲ့သိလား”

“အမှန်တွေပြောတော့ အခံရခက်မှာပေ”

“ကြည့်စမ်း... ပြောလေဆိုးလေ ဖြစ်ပေါ့ပြီ ဒီလောက်

တောင်မြစ်နေရင် မောင့်ကားမစီးတော့ဘူး၊ ရပ်ပေး၊ ကိုယ့်ဘာသာ ကားငှားပြန်မယ်”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

“အချစ်ဟောင်းနဲ့တွေ့ပြီးမှ သတ္တိတွေ သိပ်ရှိနေပါလား ဗျာ၊ ဘယ်တုန်းကများ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း သွားဘူးလို့လဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဘာမှပြောစရာမရှိဘူး၊ နေရင်းထိုင်ရင်း အလကားအူတို ပြီး ရန်လုပ်နေတဲ့လူကို မုန်းလိုသိပြီလား”

“အဲဒါ မေ့ကို ချစ်လိုဖြစ်ရတာပဲ”

“မေ့ကိုချစ်တာနဲ့ပဲ လူကိုတွေ့ရာလူနဲ့ ပေးစားစရာလား၊ မေ့မှာ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်လုံး ငုတ်တုတ်ရှိနေတာ အားလုံး အသိပဲ၊ ရှင်ပဲမသိတာ”

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် အငေါ့တူးစကား ဆိုလာသော မေ့သခင် ကို မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် နေညို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ရန်စွာဖို့ပဲ သိသည်။ ကိုယ့်ယောက်ျားရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်ဟဲ့မိန်းမဟု တွေးလိုက်သည်။

နေညိုမို့ ကိုယ့်မိန်းမ ရည်းစားဟောင်းနှင့် အခုလို ရယ်မော စကားပြောနိုင်သေးတာပါ။ မေ့သခင်သာ နေညိုနေရာမှာဆိုရင် နေညိုလိုတောင် သည်းခံနိုင်မည်မထင်။

ကားလေးကို အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်နှင့် မေ့သခင် တစ်ယောက်ထဲ ကားပေါ်က အရင်ဆောင့်အောင် စုကောက်ပြီး

ဆင်းသွားတာမို့ နေညိုလည်း သူမနောက်ကို အပြေးလိုက်ခဲ့သည်။

“ဟိတ်...ဖြေးဖြေးသွားလေ၊ ဘာဖြစ် နို့ ဆောင့်အောင် သွားနေရတာလဲ၊ တော်ကြာ ဝိုက်ထဲက ကလေးတစ်ခုခုဖြစ်ရင် လုံးဝခွင့်မလွတ်ဘူးနော် သိလား”

ကြည့်စမ်း...သူကများ မေ့သခင်ကို လာပြီး ခပ်တည်တည် ခြိမ်းခြောက်နေသည်။ အမှားလုပ်တဲ့သူက မေ့သခင်မဟုတ်။ နေညိုဆိုသည်လူ။

“ကဲ...ကဲ လျှောက်တယ်ဘာဖြစ်...”

“ဟာ...ဟိတ်...ဟိတ် မလုပ်နဲ့...”

မေ့သခင်မှာ သူမ အမှားမလုပ်ဘဲ အမှားလုပ်တဲ့သူက လူကိုပြန်ပြီး ခြိမ်းလားခြောက်လား လုပ်ပြနေတာမို့ အခံရခက်ခက် နှင့် တမင်အရွဲ့တိုက် လျှောက်ခြစ်လိုက်တော့ နေညို မျက်လုံးပြူး သွားသည်။

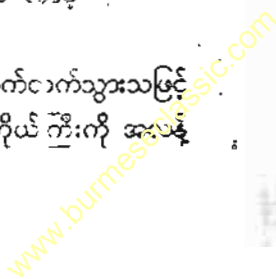
“မေ့နော်...မောင့်ပြောစကားကို နားမထောင်ဘူးလား”

မေ့က အရေးမလုပ်သလို လှည့်မကြည့်ဘဲ ဆောင့်ဆောင့် အောင်အောင်ပုံစံဖြင့် တမင်သွားမြဲဖြစ်ရာ နေညို ဘယ်လိုမှ နေလို မရတော့ဘဲ မေ့သခင်ကိုယ်လေးကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူချေလိုက်သည်။

“ဒီလောက် စကားနားမထောင်တာ ငါ့ခဲ”

“အို...အမေ”

မေ့သခင်တစ်ကိုယ်လုံး လေထဲ မြောက်ငှက်သွားသဖြင့် အသည်းထဲမှာ အေးခနဲ ဖြစ်သွားပြီး နေညိုကိုယ် ကြီးကို အသံနဲ့

တကြားလေး လှမ်းဖက်လိုက်မိပြီးမှ ရန်ထောင်ဖို့ သတိရသွားသည်။

“ရှင်...ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ မေ့ကို အောက်ချပေး”

“စကားမများနဲ့ တိတ်တိတ်နေ”

“ဟင်”

“ရှင်က မေ့ကို အမိန့်တွေ တစ်ချပြီးတစ်ချ ပေးနေတာ လား၊ သွား...သွား ရှင်ကိုမုန်းတယ်သိလား”

စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်စွာ နေညိုရင်ဘတ်ကြီးကို လက်သီး ဆုတ်လေးများဖြင့် ထုရိုက်ရင်း ဆိုလိုက်သည့်အခါ နေညိုက မေ့ကိုယ်လေးကို အခန်းထဲအရောက် ပွေ့ယူလာရာမှာ ညင်သာစွာ ချပေးလိုက်ရင်း...

“အခုတော့ မုန်းနိုင်ပြီပေါ့ဗျာ၊ ဟိုမှာက ချစ်ရမယ့်သူကို တွေ့လာပြီပဲ”

“ဟုတ်တယ်ရှင်...ဟုတ်တယ်၊ စစ်နဒီကိုပဲ မေ့ချစ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဝန်ခံပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ရင်နာသံကြီးဖြင့် နေညို မေးလျှင် မေ့သခင်မှာ ငိုရခက်ရယ်ရခက်နှင့် သူ့မျက်နှာကြီးကိုသာ ခံပြင်းပြင်းကြီး ကြည့်နေမိသည်။ နေညိုအကြည့်ကလည်း ကြေကြေကွဲကွဲ။

မေ့သခင်အပေါ်မှာ နေညို ဘယ်လောက်ချစ်သည်။ မြတ်နိုးသည်ဆိုတာကို သိရက်နှင့် စစ်နဒီဆိုသည့် လူနှင့်တွေ့မှ တစ်ခွန်းမခံ ကဲကဲဆတ် ရန်ပြန်လုပ်နေပုံက နေညိုရင်ကို အဘယ်မျှ

အခံရခက် နာကျင်စေမည်ဟု မေ့သခင်ဘက်မှ မတွေးသလို မေ့သခင်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း နေရင်းထိုင်ရင်း လူကို ကြိုဖန်သဝန်ကြောင်ပြီး ရန်လာလုပ်နေသူကို စိတ်ဆိုးဒေါသဖြင့် ရလွန်း၍ ထုရိုက်ပစ်ချင်နေရသူပါ။

အခုချိန်ထိ သူ့ကို မေ့သခင် ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ မသိသေးဘူးလား။ မေ့အချစ်ကို ဒီလောက် မယုံကြည်နိုင်သူကို မေ့ဘက်က လေကုန်ခံပြီး ဘာတစ်ခုမှ ထပ်ရှင်းပြမနေချင်။ ထင်ချင်သလို ထင်ပလေ့စေဟု သဘောထားပြီး နေရာက ချာခနဲ ကျောခိုင်းပြစ်လိုက်သည့် မေ့အသွင်လှလှလေးကို ကြည့်ပြီး အသည်းနှလုံးတွေ နာကျင်ရသူက နေညို။

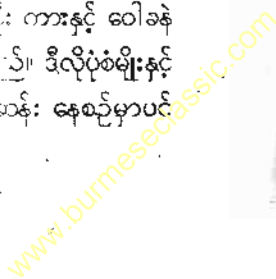
ကျောခိုင်းအနေအထားဖြင့် သူ့ကို တစ်မျက်လှည့်မကြည့်သလို ဘာမှလည်း ဖြေရှင်းချက်မပေးဘဲ ထုံလေပေလုပ်နေပုံလေးက တကယ်ပဲ စစ်နဒီဆိုသည့်လူကို မေ့လို့မရနိုင်တာများလားဟု တွေးမိသည်နှင့် အိပ်ခန်းထဲမှ ခြေလှမ်းကျဲကြီးများဖြင့် မပြေးရုံတမယ် လှမ်းထွက်ခဲ့လိုက်ပါသည်။

မျက်လုံးတွေ ပြာနေသည်။ ရင်တွေနာနေသည်။

“မောင်နေညို”

ဒေါ်ငြိမ်းခေါ်သံကိုပင် မကြား။

အိမ်ပေါ်က တဒုန်းဒုန်း ပြေးဆင်းသွားပြီး ကားနှင့် ဝေါခနဲ ထွက်သွားသော နေညိုမျက်နှာက ညိုမှောင်နေသည်။ ဒီလိုပုံစံမျိုးနှင့် နေညိုကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးတာမို့ အံ့ဩထူးဆန်း နေစဉ်မှာပင်

ဒေါ်ငြိမ်းနားကို ဘွား ရောက်လာသည်။

“မေ့တို့ ပြန်လာကြပြီလား မငြိမ်း”

“ပြန်လာပြီ မမ၊ စောစောကတော့ မောင်နေညို တစ်ယောက်တည်း ကားနဲ့ပြန်ထွက်သွားတာ ကျွန်မ တွေ့လိုက် တယ်”

“ကိစ္စရှိလို့ နေမှာပေါ့ကွယ်”

“မဟုတ်ဘူးထင်တယ်နော် မမ၊ ကြည့်ရတာ လင်မယားနှစ်ယောက် စိတ်ကောက်နေကြပုံပဲ”

“ကောက်ပလေစေ...ကောက်ပလေစေ၊ ပြီးရင် ပြန် ဖြောင့်သွားကြတာ သူတို့အလုပ်ပဲ၊ တို့လည်း တို့အလုပ် တို့လုပ်ရ ဦးမယ်၊ ဒီနေ့ ဆရာတော်ဘုရား ကျောင်းသွားမယ်၊ လှူမယ့်ပစ္စည်း အားလုံး လှလှပပဖြင်ထား ကြားလား မငြိမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ - မမ”

ဘွားက အေးအေးလူလူပင် ပုတီးတစ်ကုံးနှင့် ဘုရားခန်း ထဲ ဝင်သွားတာကိုကြည့်ပြီး သဘောကျစွာ ဒေါ်ငြိမ်း ပြုံးလိုက် သည်။ ဘွားပုံစံက သူ့ အသက်မကချစ်သော မြေးကိစ္စကို စိတ် မဝင်စားသလိုလို့၊ တကယ်ပဲ သံယောဇဉ်ကင်းပြတ်နိုင်သလိုလို့ပါ လား။

ဘွားရင်ထဲက ခံစားချက်အစစ်အမှန်က ထိုသို့မဟုတ်တာ ဒေါ်ငြိမ်းပဲသိသည်။ အခုဟာက အချစ်လွန်နေသူနှစ်ယောက် အကြောင်း သိထား၍ ဘွားက ဘယ်သူဘက်မှ ဝင်မပါဘဲ ဤမျှ

သွေးအေးပြနေခြင်းဟု သိလိုက်သည့်အတွက် ဒေါ်ငြိမ်းလည်း မေ့သခင်တို့ကိစ္စကို မသိသလို နေလိုက်သည်။

အခန်း (၂)

စားပွဲပေါ်က နာရီလေးကို တကြည့်ကြည့်နှင့် ထိုင်ရမလို ထရမလို ဖြစ်နေမိသူက မေ့သခင်ဖြစ်သည်။ အချိန်တွေသာ တရွေ့ရွေ့ကုန်သွားသည်။ မျှော်နေသူက ပေါ်မလာ။

ကျန်နေရစ်ခဲ့သူရဲ့ ရင်ထဲမှာ နေညီအတွက် ဘယ်လောက် ပူပင်စိုးရိမ်သောက ရောက်နေလိမ့်မည်ဟု မသိ။ သူ့စိတ် သူ့ သဘောအတိုင်း သူပြောချင်ရာပြောပြီး မေ့နားက ထွက်သွား သည်။

မေ့သခင်က စိတ်မကောက်ရဘဲ သူကပြန်ပြီး မေ့သခင် ကို စိတ်ကောက်အနိုင်ယူချင်နေသည်။ မေ့ သူ့ကို ချစ်တာသိရဲ့ သားနှင့် သူမို့ ပြောရက်ပြုရက်သည်။

ဒီလောက်ဖြစ်လှတာ အိုးရွဲကို စလောင်းရွဲနှင့် ဖုံးချင်လာ သည်။ သူကတောင် မေ့ကို ထားသွားနိုင်သေးရင် မေ့ကလည်း

နေညီဆိုသည်လူနှင့် အေးကြီးကို ထွက်သွားပြစ်လိုက်မည်။

ဒါမှ ကျန်ခဲ့သူရင်ထဲ ဘယ်လောက် ခံစားရမလည်ဆို တာ သူ့စာနာနိုင်မည်။ နေခင်းနေ့လယ်တုန်းကတော့ သူ့ဘာသာ ဘယ်သွားသွား။ ဘာလုပ်လုပ် မေ့သခင် စိတ်မပူပေမယ့် ညဗိုးချုပ် လာလေ မေ့သခင်မှာ သူ့အတွက် ရင်ပူရလေ စိုးရိမ်ကဲလေဖြစ်ရ သည်။

ဒါကို သူမသိတော့ပြီလားမသိ။

ဘွားတို့ကို မေ့သခင်မှာ ယုတ်တိရိအောင် လိမ်ညှာထား ရသည်။ နေညီသူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အရေးပေါ်ကိစ္စတစ်ခုရှိ၍ လှမ်းခေါ်၍ သွားရသည်ဟု ပြောထားသဖြင့် ဘွားက ထပ်မမေး မိတော့ပါ။ မေ့သာ ကိုယ့်ဘာသာတစ်ယောက်တည်း လူရောစိတ်ပါ ဒုက္ခရောက်နေသည်။

တော်ပါပြီ၊ နောက်ဆို သူနှင့်ဘယ်မှ မသွားတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အခုလိုဖြစ်ရတာ မေ့ကိုအချစ်လွန်ပြီး သဝန် ကြောင်စိတ်နှင့် မနာလိုအူတိုရာက စတာမို့ မေ့ဘက်က ပြောရာ ပြောကြောင်း ရှင်းမပြမိဘဲ ပြန်အရွဲတိုက်မိ၍ ပြဿနာ ဤမျှကြီး မေးသွားရခြင်းလားဟု တွေးမိသည်။

အိုလေ... အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်ဆို နေ့ အချစ်ကို သူ့သိရမှာပါ။ မေ့သခင်ဆိုတာ ဘယ်လောက် အကြီး ကင်းတယ်၊ ဖြူစင်ရိုးသားတယ်ဆိုတာ သူ့အပေါ်မှာ ဘယ်လောက် မြတ်နိုးတွယ်တာတယ်ဆိုတာ အခုချိန်ထိ သူမသိသေးတာတို့ပဲ

မေ့ကလည်း အခံရခက် အံ့ဩမှာကျင်နေရသည့်အဖြစ်ပါ။

ဒါကြောင့်လည်း အရွံ့တိုက်ဖြစ်တာလည်း ပါသည်။
မေ့သခင်ဘက်ကစပြီး အလျှော့ပေးမည်ဆိုသော စိတ်ကူးလေး
ပျက်ပြယ်သွားကာ ဒေါသစိတ်လေး အစားထိုးဝင်ရောက်လာချိန်
မှာ နေညိုကားပြန်လာသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

သူ့ကိုစိတ်ပူပြီး သူ့အလာကို စောင့်နေတာမျိုး မတွေ့စေ
ချင်တာမို့ ခုတင်ပေါ်တက်ကာ စောင့်ခြုံပြီး တမင်အိပ်ချင်ဟန်
ဆောင်နေလိုက်သည်။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ အခန်းတံခါးဖွင့်သံ ပိတ်သံနှင့်အတူ
အခန်းထဲဝင်လာသည့် သူ့ခြေသံကို မေ့ ကြားလိုက်ရသည်။

ဘယ်တွေ့သွားပြီး ဘာတွေ့လုပ်လာသည်သိ သူ့ အရက်
သောက်လာလျှင်တော့ ဘာတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ သွားအခန်းထဲမှာ
သွားအိပ်မည်ဟု တွေးနေသည်။ တရပ်ရပ်ခြေသံဖွဖွနှင့်အတူ
ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားသံ ကြားရသည်။

ညကြီးအချိန်မတော် ရေချိုးနေသည်ဆိုတော့ မဟုတ်တာ
တစ်ခုခုလုပ်လာလို့ပဲနေမှာဟု မေ့သခင် တွေးနေဆဲ ရေချိုးခန်းထဲ
မှ နေညိုထွက်လာသည်။

အရက်သောက်လာမိသဖြင့် အနံ့အသက်ပျောက်အောင်
သွားအထပ်ထပ်တိုက်ပြီး ရေချိုးလာခြင်းဖြစ်သည်။ ညစက်အင်္ကျီ
လဲပြီး မေ့သခင်ရှိရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ပိုးသားဝတ်စုံနုနု
ဖြင့် ရွှေအဆင်းလို့ ဝင်းဝါနေသော ချစ်ဇနီးကို တစောင်းလေးလှဲ

လျောင်းနေတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အချိုးအစား ပြေပြစ်ကျနေသော ခန္ဓာကိုယ်နောက်ပိုင်းအလှ
ကို ငေးကြည့်ရင်း နေညိုရင်ထဲမှာ မောသွားသည်။ သိပ်ချစ်လွန်း
တော့ သိပ်သဝန်တိုမိသည်။ အထူးသဖြင့် မေ့သခင်၏ ချစ်သူ
အဖြစ်သိထားသော စစ်နဒီနှင့်ဆိုတော့ ပိုဆိုးသည်။

အမှားအမှန်တွေ တစ်ခုမှ မခွဲခြားနိုင်တော့ဘဲ ရင်နာနာနှင့်
စွတ်ပြောမိသည်။ မေ့သခင်ကလည်း သူ့ကို အရွံ့တိုက်တော့ ပိုဆိုး
ကုန်သည်။ သေချာပြန်တွေးကြည့်တော့ မေ့သခင် အပြစ်မရှိ။ မိန်းက
လေးသဘာဝ လှလှပပလေး ပြင်ဆင်သည်။ သို့အလှက ဘယ်သူမှ
လိုက်မမိနိုင်အောင် လှရက်လွန်းတော့ ကိုယ့်မိန်းမကို တခြားလူတွေ
ဝိုင်းကြည့်ကြမှာ မခံချင်ဖြစ်မိသည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် မေ့ကို ဘယ်သူမှ မမြင်မတွေ့နိုင်သည့်နေရာ
မှာ သိမ်းထားလိုက်ချင်သည်။ မေ့အလှအပတွေကို နေညို
တစ်ယောက်တည်းပဲ တစ်မိမိမိကြည့်နေချင်သည်။ အခုတော့ စစ်နဒီ
ဆိုသည့်ကောင်က အားမနာတမ်း ကြည့်သွားသည်။

ဒါကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဖြစ်ရခြင်းပါ။ အခုတော့ သူ့အမှား
သူသိပါပြီ။ နောက်ဆို မေ့စိတ်ဆိုးအောင် မလုပ်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်
ပြီး လှပသော မေ့သခင် မျက်နှာလေးကို အဘဝံ့နှမ်းလိုက်သည်
နှင့် မေ့က သူ့မအသားကို အထိမခံဘဲ တားဖက်ကို သူမကိုယ်
လေး တိုးရွှေလိုက်ရာ မေ့စိတ်ကောက်နေပုံလေးကို မြတ်နိုးစိတ်ဖြင့်
ငေးကြည့်ရင်း ချစ်စိတ်တွေ ရင်မှာပြည့်သိပ်လာ ကာ နှုတ်ခမ်းကံ့ဖို့

ပြုံးယောင်သန်းသွားသည်။

“မေ့”

သူ မေ့နားကိုကပ်ပြီး တိုးတိုးလေး ခေါ်လိုက်သည်။

မေ့က မထူးပါ။

“မေ့”

“မောင့်အချစ်”

မေ့က မလှုပ်။ ဝင်းဝါဖြေလျော့သော မေ့လက်ကလေးကို သူ့အသားငုံနှမ်းလိုက်သည်။

“ဖယ်ပါ...မေ့အသားကို မထိနဲ့ မေ့အိပ်နေတာ မသိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း...မသိဘူး”

အိပ်နေပြီဟုဆိုသော မေ့ကိုယ်တိုင် စကားတွေပြောနေသဖြင့် နေညို ပြုံးလိုက်သည်။

“ချစ်လိုက်ရတာ မေ့လေးရယ်၊ မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ စစ်နဒီဆိုတဲ့လူကို တွေ့လိုက်ရတော့ မောင့်ရင်ထဲက ဘယ်လောက်ပူသွားမယ်ဆိုတာ မေ့စဉ်းစားကြည့်ပါ”

“ဘာမှစဉ်းစားကြည့်စရာ မလိုဘူးသိလား၊ သူနဲ့မေ့နဲ့လည်း ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“မဆိုင်ဘူး ဟုတ်လား၊ သူက မေ့ရဲ့အချစ်ဦး၊ ရည်းစားဦးမဟုတ်ဘူးလား”

မှိတ်ထားသော မေ့မျက်ဝန်းပြာကြီးတွေ ဖျတ်ခနဲပွင့်လာ

ပြုံး နေညိုမျက်နှာကို ကြည့်လာသည်။

“လူကို ရှင်စိတ်ထင်ရာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့သိလား၊ ရှင်ကိုမုန်းလို့ သူနဲ့အခွဲတိုက်ပြီး တွဲပြတာကလွဲရင် စစ်နဒီဆိုတာ မေ့နဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး သိလား၊ ဆိုင်ခဲ့ရင်လည်း ရှင်လို အသည်းပုတ်၊ အူပုတ်တဲ့လူကို မယူဘူးသိလား”

“အဲဒါ မေ့ကို သိပ်ချစ်လို့ဆိုတာ မေ့မသိဘူးလား”

“မသိဘူး...မသိဘူး၊ မေ့ အိပ်ချင်ပြီ၊ မေ့ကို လာမနေဝင့် ယုတ်ပါနဲ့”

မေ့က သူ့မျက်နှာလေးကို ပန်းနုရောင်ခေါင်းအုံးများထဲ ထိုးနှစ်ကွယ်ဝှက်လိုက်လျှင် နေညိုမှာ မေ့စကားလေးများအပေါ်မှာ ကြည်နူးစမ်းသာပီတိဖြင့် ရင်တသိမ့်သိမ့် ဖြစ်နေပါသည်။

“စစ်နဒီက မေ့နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးဆိုတာ မောင်က မေ့ရဲ့အချစ်ဦး၊ ရည်းစားဦးပေါ့နော်၊ ဟုတ်လားဟင်ချစ်”

“အခုမှ ဒါတွေမေးပြီး ဘာလုပ်လို့လဲ”

“သိချင်လို့ပါဗျာ”

“သိချင်ရင် အစထဲက လူကိုအရင်မေးပါလား၊ အခုလို ကလေးတစ်ယောက်အမေဖြစ်မှ လူကိုစစ်လား ဆေးလားနဲ့ ရှင်ကို မေ့မုန်းတယ်သိလား”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

“ဒေါသမကြီးပါနဲ့ မာမိကြီးရယ်၊ မေ့ မောင့်ကို ဘာသိလောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ အခု မောင်သိပါ ပြီးချစ်ရယ် အောင်”

ပြောမှားဆိုမှားတွေကို မောင့်အချစ်ကပဲ ခွင့်လွှတ်ပေးပါဗျာ”

“ဒီတစ်ခါပဲနော်...နောက်တစ်ခါဆို မောင် ထွက်မသွားခင် မေ့က အရင် မောင့်ကိုထားခဲ့မှာသိလား”

“သိပါပြီဗျာ...နောက်မမိတ်တော့ပါဘူး ဟုတ်လား”

“မောင်ရယ်...မေ့ချစ်တာ ဟောဒီက မောင်တစ်ယောက်ထဲပါကွယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင့်ချစ်ရယ်”

တင်းကြပ်စွာ ထွေးပွေလှာသော မောင့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ခိုဝင်နားထိုင်ပါပြီ။ ချစ်သူနှစ်ဦးကြားမှာ အထင်အမြင်လွဲမှားမှုတွေ ကွယ်ပျောက်သွားတော့ ကြည့်နူးပျော်ရွှင်စရာတွေ အစားထိုးဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

“မေ့”

“အင်”

“မောင့်ကို ချစ်တယ်နော်”

“မောင်ကရော”

“သိပ်ချစ်ရလွန်းလို့...မောင်ချစ်တဲ့ မောင်ဇနီးလေးကို တစ်ခုတောင်းပန်ပါရစေဗျာ”

“ဘာလဲဟင်”

နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ပြုံးနေသော မောင်မျက်နှာကို မော့ကြည့်ရင်း သိလိုစွာ မေ့မေးလိုက်သည်။

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ မောင့်ကိုချစ်ရင် အလှ

အပတွေ သိပ်ပြီးမပြင်ပါနဲ့လို့၊ ပြီးတော့ ခေါင်မပါဘဲ ချစ်တစ်ယောက်ထဲ ဘယ်ကိုမှ မသွားပါနဲ့ ပြောချင်တော့ပါဗျာ”

“မေ့က ဘာများပြောမှာလဲလို့ မောင်ရယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ ဒီဘူတာပဲ ပြန်ဆိုက်တာကိုးလို့”

“အဟင်...ဟင်...ဟင်...”

“မရယ်နဲ့...မေ့ကို သိပ်ချစ်တော့ မောင်က စိတ်မချလို့ ပြောတာ”

“စိတ်မချဘူး ဟုတ်လား၊ စဉ်းစဉ်းစားစားလည်း ပြောပါ မောင်ရယ်၊ နောက်ဆို သားကိုယ်ဝန်က တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပေါ်လာတော့မှာရှင်”

“မေ့လို မီးပုံးပွဲကို ဘယ်သူမှလည်း စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ မောင်ကလွဲရင်ပေါ့”

ပြောပြီး မေ့ရယ်မိသည်။

သည်းလွန်းကဲလွန်းသော မောင့်အဖြစ်က တကယ်လည်း ရက်ချင်ဖွယ်ဖြစ်သည်။ လှပစွာ ရယ်မောနေသော မေ့မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်နေပေမယ့် နေညိုက မရယ်ပါ။

ဘယ်လိုပဲနေနေ၊ ဘယ်အချိန်ပဲကြည့်ကြည့် မေ့သခင်ဆိုသည့် မိန်းမလှလေးမှာ ချစ်မြတ်နိုးဖွယ်ရာတို့ စုဆေးထားသည့်အဖြစ်ကို သူပဲသိသည်။

“မေ့က မောင့်စကားကို နားမထောင်ဘူးပေါ့”

“မေ့ အဲဒီလိုပြောလို့လား”

www.burmeseclassic.com

မြပုလဲသွယ်

“ဒါဖြင့် နားထောင်မယ်ပေါ့”

“အင်း”

ပြုံးစိစိနှင့် မေ့က သူ့ကို ခေါင်းညိတ်တော့ နေသလို အသည်းယားသွားသည်။ နှုတ်က ထုတ်မပြောပေမယ့် သူ့စကားကို မေ့ နားထောင်မည်မဟုတ်မှန်း သိနေသည်။

“မေ့က လူလိမ္မာလေးပါ မောင်ရဲ့”

“တကယ်လား...ဒါဖြင့် ဘယ်လောက်အထိ လိမ္မာလည်း စမ်းကြည့်ရအောင်၊ လာခဲ့”

“အို...မောင်”

သူ့ရင်ခွင်ထဲ အလန်တကြား လဲပြီလာသော မေ့ကိုယ်လေးကို သိမ်းယူဖမ်းအပွေမှာ ကြည့်နူးချမ်းမြေ့ခြင်းတွေနှင့် နှစ်ယောက်အတူ ရယ်မောလိုက်သံက တိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းလေးမှာ သာယာညွတ်ပျောင်းစွာ စီးမျောပျံ့လွင့်သွားပါတော့သတည်း။

ချစ်သူတိုင်း ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနိုင်ကြပါစေ။
ချစ်ခြင်းမေတာအားဖြင့်
မြပုလဲသွယ်